

MELAGUNIE

FURKAN YILDIZ

MELAGUNIE

ÖNSÖZ

Bir savaş veriyorum, herkesin verdiği gibi... Acı, nefret, keder ve yalnızlıkla beraber; ruhumu hapsedecek gerçek mutluluğu arıyorum. Bu yolda düsturu olmaksızın yürümüyorum elbet; haşın, mert ve aheste adımlarla!.. İlerlerken kara kargalar dürtüyor beni, ansızın bir hareketle. İrkilerek bakıyorum suratlarına, "bak burada yaşanmışlıklar" diyorlar! Sokularak yanlarına izliyorum beraber; ıstırap, gözyaşı, kan yaşı ve ölüm... Acaba nedendir diyemeden, yapıştırıyorlar suratıma; "ahlaksızlığından insanın."

Melagunie, tez ve antitezin yoğun duygularla bezendiği, acımasızlığın en sert biçimde, insanların suratına çarpıtıldığı mekândır. Bazen Melagunie; insanın kendiyle verdiği savaştadır, zihnin prangalarında, öfkesinde ve nefretinde hâkimdir kuralları!.. Ağlarken bulur sizi, vereceğiniz hükümle. Uykuda bulur sizi, göreceğiniz kâbusla!.. Ne kadar insanlıktan uzakta beslenirse duygular, Melagunie'de orada belirir gözlerinizin önünde. Hüzün kadar yumuşak, öfke kadar serttir; demir gibidir. Herkes gibidir, kötü herkes gibi...

Hayatlar sıradanlaştığından beri, söküp atılmak istendi; insanları yükseltecek güvenç! Paramparça yüzlerin, hasretle arzulaması yerine, hislerini kaybetmeleri istedi insanlar; üzüntü duymadan!.. Hayat, yalnızca lehimize işlenmeye başlandı, çabalandı o günden beri. O gün, bugündür eksik herkesin bir yanı. Ya bulamadığından ya kaybettiğinden ya da anlayamadığından. Bu yüzden kaçıyoruz duvarlardan, üzerimizi; ruhumuzu sıkacak buhranlarla hapsedmesin diyerek, arkamıza bakmadan. Anlayışsızlık güdüyoruz, bu yüzden kötülük buudunda mıhlanarak kalıyoruz; kaçmamızın sonunun olmadığını anlayamadan. Verdiğimiz savaş gibi, buhran ve iç sıkıntılarıyla doludur Melagunie, yalnız birkaç farkı var. Daima kötülükle işlenmesi; pervasızlığı, bilenen kötülük öfkesi!..

İÇİNDEKİLER

Önsöz	3
Melagunie	5
Bir İnsan Neden Suç İşler?	9
İlaçlar ve Psikolojik Hastalıklar	10
Ölümcül İlaçlar	13
Teknikler	23
Vakalar ve Olaylar	55
El Paro'dan Analektler	132

Melagunie

Medicine, Electric, Limitless, Awesome, Grief or death, Unforgettable, Never, Intelligence, End of it. M-E-L-A-G-U-N-I-E: Tıp ve elektrik sınırsızca harika, keder veya ölüm korkusu unutulmaz asla; akıl bitene dek...

Dehşetli rüzgarlar esiyor, yürüten insanlar hızla donuyor ve vücudu en dayanıklı insan bile hızlılıkla bembeyaz bir ölüme doğru ilerliyor! Buralarda rüzgârın keskinliği bile ona isim kazandırmış, katabatik! Hayvanların, insanlardan uzak olduğu ve belki de en fazla hayvanlıklarını bir mâni olmaksızın hissettikleri ender mekân... Yaşamın en zorlu yerde vücut bulduğu hatlar, dünyada olan 7 kıtanın en haşını ve bu ihtişama ek, hiçbir ülkeyi bulundurmeyen kıtada; Antarktika! Soğuk... Yalnızca soğuk. Herhangi birimizin hayatını vücudunun dayanacağı şekilde korumasız idame ettirmekte zorlanacağı, bu zorluğuna ek, tertibat bulmakta zorlanacağı ve bir süre sonrasında yalnızca elleriyle kollarını sarmalayıp kalacağı istisnasız noktanın en görkemli sayılan yeri; Doğu Antarktika Platosu...

Bahse girebiliriz ki, bu kıtada mütemadiyen yaşamakta olan hiç kimse yoktur. Bunun yanında, aralıklarla gelip gidenler olarak bilim insanları ve tur ve bir süre konaklama yapmak için seyahat firmalarından başkası yoktur.

Ekseriyetle, hemen herkesin aklına gelebileceği saydıklarımız, gerçekleri kendi lehimize tartışıp, onayladıktan sonra tamamıyla kabul görünce, tümü gerçekte yanlışsa bile doğru olduğu anlamına mı gelir?..

Deliliğin, vahşetin, istismarın, gücün, baskıcılığın, onur kırmanın, işkencenin, eziyetin ve her türlü nefret gösteriminin yekpare vücutlaştığı, dünya ülkelerinin yalnızca üst kafaları ve onlar tarafından belirlenen kişilerin bildiği acının mekânı Melagunie içinde yaşananlar, yaşam hikayeleri tüm görmezden geldiklerinizi sizlere unutturacak ve Doğu Antarktika Platosunda, çevresinden geçseniz bile zor fark edeceğiniz bir kisve altına saklanmış işkence hanenin kirlilerini önünüze serecektir... peki, Melagunie tam olarak nedir?

Melagunie, 220 metre uzunluğunda 52 metre genişliğe sahip bir yolcu gemisidir. Çin'in bir zamanlar başkan yardımcılığı görevinde bulunan Wang Wien tarafından, yaptığı yolsuzluklar ve aldığı rüşvetlerle satın alınan gemi Melagunie, Wang Wien'in görevden düşürülmesinin 2,5 yıl ardından bir hapisane konseptine geçer. Aslına bakarsanız Wien, bu gemiyi rüşvet ve yolsuzluk dedikodularını bastırarak, ülkesinin ve Çin halkının kalkınması için satın almıştır. İktidara tutunma ve kendi

adına çıkan tüm olayları asılsızlıkla suçlayan Wien, son zamanlarda gözünü bürüyen hırs ve tutkunun esareti altında kalmıştır. Bu sebeple kendisinden mahrum edilen başkan yardımcısı görevini, ülkesine sonralarda kötü bir prestij kazandıracak olan Melagunie adlı gemiyi bir hapishaneye çevirerek intikam planı düzenler... Melagunie, diğer hapishanelerin aksine hemen her ülkeden onlarca mahkûmu barındırır. Ve yine, diğer hapishanelerin aksine burada bulunan mahkûmlar, dünyadaki en tehlikeli suçlular konumundadır. Yoksunluğun ve (insan için) yaşamsal yoksulluğun volta attığı mekanlar için üst düzey hazırlanan gemi Melagunie, aşırı soğuk ve aşırı sıcak havalara, dışarıdan yapılacak herhangi bir suikasta karşı "tehlikeli" derecede güvenli sayılacak seviyededir. Maksimum mahkûm kapasitesi 11.000'dir. Doğu Antarktika Platosu, dünyanın en soğuk yeri olması nedeniyle, Melagunie yüzen hapishanesinin kötü şöhretine yakışacak en mükemmel yer olacağı kanısıyla tercih edilmiştir. Melagunie teknik olarak bir insanın kaçmaya cüret edemeyeceği etse bile kurtulamayacağı, kurtulsa bile hastalıklarla boğuşan bir hayatın pençesinde yaşayacağı tehlikeli dinamikleri bünyesinde barındıran korkunç bir hapishanedir. Melagunie'de korkunçluk merhale merhaledir çünkü burada enler mevcuttur; kaçılmaz, yüzülemez, dışarıda saklanılamaz, yardım istenilemez, diğer insanlarla iletişim kurulamaz, ailelerle olan yıllık münasebetlerde sıkı korumadan geçirilen mahkûmların herhangi bir şekilde içeriye uyuşturucu, bıçak, silah, kesici ve delici madde sokması düşünülemez...

Kaçıp kurtulmak ve yeni bir hayat için defterden temiz bir yaprak açmak; Melagunie'de mahkûmsanız, yalnızca rüyanızda görebileceğiniz unsurlardır.

-Wang Wien

Zirve mahkûmların bulunduğu Melagunie'de hiyerarşik sistem mevcuttur. Bu sistem üç sınıfa ayrılmıştır. Sınıflar sırasıyla şu şekildedir: 1. Sınıf, uslanmış mahkûmlar... yani uzun süredir olay çıkarmamış olanları barındırır. Bunun yanında, kendine zarar vermek, herhangi bir yerden bulunan uyuşturucu ve türevini kullanmak, mahkûmlar arasındaki sosyal yaşamdan kendini soyutlamak gibi problemleri de içermemiş olanlardır. Bazı problemsiz mahkûmlar ise bu durumları reddederek kendi normlarına göre hapishane hayatlarını sürdürür bunlar:

- Hiçbir şekilde suçlu olmadığını iddia ederek, sıradan şekilde yaşama devam edenler
- Hapishane müddetince sakinleşip son verenler
- İlaç takviyeleri sonrası normale dönenler

- Siyasi mahkûmlar

2. Sınıf güç mahkûmlar... bu suçluluk seviyesi kabaca, arsızlığı içerir. 2. Türdeki mahkûmlar, yapılandan ders çıkarmazlar, kendilerini daima kaygı ve tehdit altında hissederek, vücutlarının hoşnutsuzluğunu dışarıya yansıtır, insanları kendi dertlerine ortak etme çabası içerisine girerler. Belirgin özellikleri kendi lehlerine durumları, başkalarının kat'i seviyede aleyhine çevirmekten geçer. Sıralandırılması ise şu şekildedir:

- Homoseksüel ilişkiler
- Uyuşturucu bağımlıları
- Sadistler
- Psikolojik Egoizm bağımlıları
- Ağır depresyon suçluları
- Önlenemeyen suçluluk durumu
- Devam eden suç teşebbüsü
- Hırsızlık ve mülkiyet suçları
- Orman yangını ve kundakçılık
- Ağır yaralama ve cinayet
- Adam kaçırma suçluları
- Bankacılık ve sigorta işlemlerinde sahtekarlık
- Sahtecilik, zimmete para geçirme

Evinize bir hırsızın girdiğini ve tüm evi boşalttıktan sonra sizi öldürmekle tehdit ettiğini düşünün. Yani bu, hırsızlıktan daha fazlasıdır. Evi tamamen boşalttıktan sonra, size dokunmadan yahut sizi gördükten hemen sonrasında kaçıp gitse bu, belki de affedilecek bir durumdur. Peki ya öldürmek isterse?.. 3. Sınıf en tehlikeli ve en vahşi olanıdır. Konum olarak ekseriyeti, liderlik içerir. İstatistikleri şöyledir:

- Liderler... Lider, herhangi yerde sözünü dinlettirecek pozisyonda, mevkide olandır. Sınıfta öğretmen, köyde ağa, ülkede başbakan, ilçede belediye başkanı, hapisnede en korkutucu ve ahmak olanı yerine sözünü dinleten, sözünde duran, gücü olan.
- Sosyopatlar
- Psikolojik olarak rahatsızlık geçirenler ve bu rahatsızlıkla beraber insanlara karşı tehdit arz edenler: Paranoid, Şizoid, Şizotipal, Dramatik, Antisosyal, Sınırdaki, Narsisistik ve bağımlı kişilik bozukluğu hastalığına tabii olanlar.

- İşkence uzmanları (Bu tarzda uzmanlık var mıdır, yok mudur tartışılır. Fakat uygulanması için minimum bilgi gerektiği aşikardır.)
- Ötenazi doktorları (Gerçekte böyle bir doktorluk sınıfı yoktur. Bu lakap, doktorların arzularına yenik düşmeleri sonucunda, gerçeklerin ortaya çıkmasıyla onlara dayatılmış kaçınılmazdır.)
- Uyuşturucu tacirleri
- Para ve zevk için öldürenler/katiller
- Irkçılar
- Irka karşı suç işleyenler
- Sentetik ve bitkisel karışımları uyuşturucu lehine kullananlar
- Tecavüzcüler
- Seri katiller
- İlaçla manipülasyona uğramış katiller
- Yaralamak ve sakatlamaktan zevk alan, öldürmeye girişmeyen psikopatlar
- İsyancılar
- Kundakçılar ve tehditkâr suçlular
- Fidyeciler
- Silah tüccarları
- Teröristler
- Savaş suçluları
- Öldürmeyi fantezi haline getirerek, insanlar üzerine kumar oynayanlar
- Haraç alan mafya liderleri ve üyeleri
- Rüşvet alan devlet görevlileri
- Acımasızca katledenler

Bir İnsan Neden Suç İşler?

Kriminologlar, bir kişinin neden suç işleyeceğini açıklamak için çok çeşitli faktörlere baktılar. Bunlar biyolojik, psikolojik, sosyal ve ekonomik faktörleri içeriyordu. Bir kişinin suç işlemesinin arkasında genellikle bu faktörlerin birleşimi yatmaktadır. Suç işlemenin nedenleri arasında açgözlülük, öfke, kıskançlık, intikam veya gurur da yer alır. Bazı insanlar bir suç işlemeye karar verirler ve kazancı artırmak, riski azaltmak için her şeyi önceden dikkatlice planlarlar. Aslında bu insanlar, davranışları konusunda seçim yapıyorlar; hatta bazıları suçla dolu bir yaşamın sıradan bir hayattan daha iyi olduğunu düşünüyor ve suçun daha büyük ödüller, hayranlık, heyecan getirdiğine inanıyorlar; en azından yakalanana kadar. Diğerleri ise tehlikeli bir suçu başarıyla işlediğinde adrenalin patlaması yaşarlar. Bazıları dürtüyle, öfkeden ya da korkudan suç işliyor... Bir başka neden ise maddi kazanç arzusu (para veya pahalı eşyalar), soygun, hırsızlık, beyaz yakalı suçlar ve otomobil hırsızlığı gibi mülkiyet suçlarına yol açmaktadır. Kontrol, intikam veya güç arzusu cinayet, saldırı ve tecavüz gibi şiddet içeren suçlara yol açar. Bu şiddet içeren suçlar genellikle dürtüyle veya duyguların yükseldiği anın etkisiyle meydana gelir. Mülkiyet suçları genellikle önceden planlanır... bazı bireyler ise sadece hayatını kazanmak, hayatını ilerletmek ister. En tabii hakları yüzünden suç işleyebilirler: iş bulamama, toplumun dışlaması ve artık insanların mahkûmiyet geçirmesi vb...

Melagunie'de mahkûmların birçoğu hastalıktan, dertten veya bir psikolojik buhrandan mustarıptır. Öyle ki, bu adamların birçoğu yaptıklarını meşru görüyor ve yaptıktan sonra hiçbir pişmanlık duygusu çekmiyor. Kimisi ise, bu durumlardan kurtulmak için suç işlerken, suç yüzünden daha da karmaşıklaşan hayattan, aldığı zevk ve yaşam konforunu kendi elleriyle dibe düşürüyor...

İlaçlar ve Psikolojik Hastalıklar

Hastalıklar ve ilaçlar, zirve konumunu içermektedir. Ruhsal hastalıkların en şiddetlisi; tedavisi güç olanı, ilaçların da aynı şekilde en zorlu hastalıklarda; tedavisi güç hastalıklarda kullanılanını, ötenazi ilaçlarını ve ölüme yol açan ilaçları içermektedir. İlaçların kullanımı, nasıl baktığınızla alakalıdır; zehirleyerek öldürmekse amaç, ağrı kesici vermezsiniz. Aynı şekilde yaşatmaksı amaç, zehir sunamazsınız.

Psikolojik Hastalıklar

- Şizofreni: Şizofreni en tehlikeli psikolojik hastalıktır. Bu hastalıkta kişinin gerçeklik algısı bozulduğu için kendisine ve etrafındakilere ciddi sorunlar yaşatabilir. Bu hastalıktan dolayı insanlar kendilerini yahut çevresindekileri öldürebilir.
- Psikopati: Çok yaygın olan bir kişilik bozukluğudur; empati yoksunluğu, şiddete, manipölasyona ve yalana meyil gösteren davranışları içerir. Psikopatik rahatsızlıklara sahip kişiler etrafına ve kendine ciddi zararlar verebilir.
- Borderline Kişilik bozukluğu: Bu rahatsızlık öfke kontrolünü yapamama ve şiddetli tepkiler gösterme eğiliminde olma durumudur. Hastalığı yaşayan kişiler kendine ve etrafındakilere şiddet gösterme eğiliminde olur. Kendi ve etrafındaki bireylere zarar verirler.
- Ağır Depresyon ve Bipolar (iki uçlu duygudurum) Bozukluklar: Ağır depresyonda en tehlikeli psikolojik hastalıkların başında gelir. Kişi eğer ağır bir depresyonda olursa intihar etme eğilimi gösterebilir. Ağır depresyon ve bipolar bozukluk kişinin duygu ve davranışlarını kontrol edememesine neden olur.
- Anksiyete Bozuklukları: Hastalık kişinin yoğun endişe, korku ve panik yaşamasına neden olur. Böyle bir rahatsızlığı olan kişinin hayatı kâbusa dönebilir. Sürekli korku ve panik içinde hayatının sürdürür. Bu da hayat kalitesini ciddi şekilde azaltır.
- Bu kısımda herhangi bir hastalık mevcut değildir... Aslında "en tehlikeli" psikolojik hastalık diye bir şey yok. Çünkü her psikolojik rahatsızlığın farklı sonuçları olabilir ve tedavi edilmezse çok farklı boyutlara doğru gidebilir. Ancak psikoloji ve psikiyatri alanında "en tehlikeli" psikolojik

hastalık olarak gösterilen bazı hastalıklar vardır onlar ise yukarıda okuduklarımızdır.

Hayatımızı ne kadar dış ve iç etkenlere karşı savunmalı şekilde yaşamaya çalışsak da ruhsal ve fiziksel olarak hastalanmamak oldukça zordur. Uzun zamanlar önce insanlar şu anda mevcut olan birtakım ilacın henüz keşfedilmemesinden dolayı hayatlarını kaybettiler. Belki bu ilaçlar artık hemen herkesin kolayca erişebileceği karışımlar iken önceleri, bu, tabiri caizse ele ayağa düşen maddeler olmamasından dolayı hayatı durduran etkenler taşımaktaydı. İnsanlık tarihinin en mühim olarak kaydettiği ve belki de nice insanların hayatını kurtarmakta aracılık görevi yapan ilaçlar şu şekildedir:

- Penisilin: İnsanları bir zamanlar ölümcül olan bakteriyel enfeksiyonlardan kurtarma yeteneği nedeniyle "mucize ilaç" olarak adlandırılmıştır. İlaç, mikropların büyümesini önlemek veya durdurmak için antibiyotik kullanır.1928'de Sir Alexander Fleming tarafından geliştirilmiş ve 1941 yılında insanlar üzerinde kullanılmaya başlamıştır.
- İnsülin: İnsülin, sadece şeker hastaları için değil tüm insanlar için önemlidir. İnsan vücudundaki insülin seviyeleri dengeli olmadığında, düşük kan şekeri baş ağrıları, kontrol edilmeyen kilo alımı ve odaklanma eksikliği gibi bir dizi reaksiyona neden olabilir. İnsülinin keşfinden önce, diyabet ölümcül olabilecek çok daha tehlikeli bir durumdu. Ayrıca insülin ilk olarak hormon tedavisiydi.
- Çiçek Aşısı: Yüzyıllardır bilinen ve geniş yayılımı ile bulaşıcı bir hastalık olan çiçek hastalığı, öldürücü hastalıklar arasında bulunur. İnsandan insana solunum yolu ile bulaşan ve Variola virüsünün oluşturduğu çiçek hastalığına karşı bulunan çiçek aşısı ise tarihteki ilk aşı olarak bilinir. İnsanlık sağlığı adına büyük bir ilerleme olarak kabul edilen çiçek aşısı, canlı bir virüs aşısıdır. Aşının içeriğinde Variola virüsü değil, Vaccinica virüsü kullanılır.
- Eter: İlk olarak 1540 yılında sentezlenen eter, güçlü bir cerrahi anestezi olarak sahneye çıktı. Eter'in uyuşturma yeteneği, daha karmaşık cerrahi prosedürlere izin verdi. Kendi türünde daha modern ilaçların yolunu açtı.
- Morfin: Morfin insanlık tarihi boyunca ağrı kesici olarak kullanılmıştır. Modern ağrı yönetiminin temelini attı.
- Aspirin: Aspirin basit ağrı tedavisinde esastır. Doktorlar, ilacı bulunuşundan bu yana 100 yılı aşkın bir süredir tavsiye etmektedir.

Aspirin, insanların yaşam kalitesinin yükselmesine doğrudan katkı sağlayan bir ilaçtır.

- Zidovudin: AIDS'in etkilerinden muzdarip hastaların ömrünü uzatmak için geliştirilmiştir. AZT, bir nükleosit ters transkriptaz inhibitörüdür (NRTI). FDA 1987'de onayladığında türünün ilk örneğiydi.
- Prozac: Prozac sınıfı tarafından seçici serotonin geri alım inhibitörleri (SSRI) olarak da bilinen bir antidepresan olarak geliştirilmiştir. Prozac'ın hafif ila orta dereceli depresyon tedavisindeki etkinliği tartışılrsa da ilaç, ruh sağlığı bozukluklarının tedavisinde SSRI çalışmalarını ilerletmiştir.

İnsanlık tarihinde değer bakımından en zirvede listelenen ilaçların bir kısmı yukarıda belirtilmiştir. İnsanlık lehine belki de milyonlarca ilaç denendi. Bu denenen ilaçların bir kısmı sınavı geçebilirken bir kısmı da yolda kalmıştır. İnsanlık lehine birçok ilaç mevcutken belki de bir o kadar da insanlık aleyhine ilaç mevcuttur. Biri yararımıza iken diğeryse hayati fonksiyonellerimizin tamamen kısıtlanmasına; ölmemize yahut sakat kalmamıza, ömür boyu hastalıkla boğuşmaya, komaya haline ve depresyona yöneliktir... Tarih boyunca her düşüncenin karşısında ona radikal muhalif, kısmen muhalif ya da doğrusunu ve yanlışını kendi tahlilleri ve delilleriyle açıklayan ve bu duruma göre şekil alan bireyler ve kitleler mevcuttur. Bu vakıalar herhangi bir konuda olabilirdi; bir ürün satın alırken, bir parti hakkında, bir devletin yapısını konuşurken, bir hastalığı veya ilacın etkisini, yan etkisini tartışırken... Peki ya ölüm ilaçları için? Neden olmasın. Kin ve nefret insanlığın hastalığı olarak belki de ruhsal ve fiziksel en çok yıpranmaya yol açanıdır. Kimimiz nefreti ve kine karşı olan mesafemizi sınırlandırmışken, kimisinde ise durum sınırsız ve her iki unsura da açıktır. Fazla uzağa gitmeden gözümüzün önüne serilen bu gerçekler, insanların iyi olanın yanında kötü olanı, hatta en kötü olanı arzulamasını istemeye sevk ettirecek kadar körleştirdi...

Ölümcül İlaçlar

Bu ilaçların temel dinamikleri, bireyin hızla ölümünü sağlamaktır. İlaçlar, sırasıyla kişinin bayılmasına, nefesinin durmasına ve kalp ritim bozukluğuna sebep olur. Tabii ki bu ilaçların büyük bir kısmı hayvani arzuların körüklenmesi amacıyla bulunan ilaçlar değiller. Örneğin opioidler bağımlılık yaptığı için insanların tekrar arayış içerisinde olup bu ilaçlara veya türevlerine başvurmalarını sağlamaktadır. Ciddi vücut problemlerine etki eden bu uyuşturucular/ilaçlar ölüme gidişi hızlandırmaktadır. Opioidler rahatlatıcı ve mutlu edici sebebiyle bağımlılık oluştururken kullanan fert, çeşitli hastalıklara maruz kalır. Bu hastalıklar başlangıç seviyesinde kaşıntı, sedasyon, mide bulantısı, solunum depresyonu, kabızlık ve öfori içerebilir... ihtiyaç dışında kullanımında her ilaç tersine etki eder. Akılcı olmayan ilaç kullanımı hastaların tedaviye uyumunun azalmasına, ilaç etkileşimlerine, bazı ilaçlara karşı direnç geliştirmesine, hastalıkların tekrarlanmasına ya da uzamasına, advers olay görülme sıklığının artmasına, tedavi maliyetlerinin yükselmesine neden olmaktadır. Bazı ciddi ilaçlarda durum sanılanın, yazılanların tam tersine yol izlemektedir. Yalnızca aşırı durumlarda kullanılması gereken ilaçları, normal zamanlarda kullandığımızda bağımlılık ve ölüm riski oldukça artmaktadır. Bu ilaçlar zirveyi tutanlar kısmı olarak şu şekildedir:

Fentanil: Fentanil, morfine benzeyen ancak 50 ila 100 kat daha güçlü bir sentetik opioiddir. Yasa dışı olarak da yapılan ve kullanılan reçeteli bir ilaçtır. Kırmızı reçete ve Siyah ibareli olarak... Morfin gibi, özellikle ameliyattan sonra şiddetli ağrısı olan hastaları tedavi etmek için tipik olarak kullanılan bir ilaçtır. Bazen diğer opioidlere fiziksel olarak toleranslı olan kronik ağrısı olan hastaları tedavi etmek için de kullanılır. Tolerans, istenen etkileri elde etmek için daha yüksek ve/veya daha sık miktarda ilaca ihtiyaç duyduğunuzda ortaya çıkar. Diğer isimleri Actiq, Duragesic, Sublimaze şeklindedir. Bu ilaçların kullanım şekli, bir doktor tarafından reçete edildiğinde kişinin cildine konulan bir yama veya öksürük pastilleri gibi emilen pastiller olarak verilebilir. Aşırı dozlarla ilişkilendirilen yasa dışı olarak kullanılan fentanil, laboratuvarlarda yapılır. Bu sentetik fentanil varyantları yasa dışı, toz olarak satılıyor. Kurutma kağıdına damlatılıyor, göz damlalarına ve burun spreylerine konuluyor veya diğer reçeteli opioidler gibi görünen haplar haline getiriliyor. Bazı uyuşturucu satıcıları fentanili eroin, kokain, metamfetamin ve MDMA gibi diğer uyuşturucularla karıştırıyor. Bunun nedeni fentanil ile birlikte üretmenin daha ucuz bir seçenek haline gelmesidir. Bu özellikle, uyuşturucu kullanan kişiler tarafından, ucuz ama tehlikeli bir katkı maddesi olarak fentanil

içerebileceklerini fark etmediklerinde risklidir. Vücutlarının alışık olduğundan daha güçlü opioidler alıyor olabilirler ve aşırı doz alma olasılıkları yüksek olabilir... Fentanil, eroin, morfin ve diğer opioid ilaçlar gibi beyin ağrı ve duyguları kontrol eden bölgelerinde bulunan vücudun opioid reseptörlerine bağlanarak çalışır. (Reseptörler: çeşitli uyarıları alabilen ve duyu organlarının yapısında bulunan özelleşmiş hücre, hücre grupları veya sinir uçları) Defalarca opioid aldıktan sonra beyin ilaca uyum sağlar, hassasiyetini azaltır ve uyuşturucu dışında herhangi bir şeyden zevk almayı zorlaştırır. İnsanlar bağımlı hale geldiklerinde, uyuşturucu arama ve uyuşturucu kullanımı hayatlarını ele geçirir. Etkileri, aşırı mutluluk, uyuşukluk, mide bulantısı, konfüzyon (zihin bulanıklığı), kabızlık, sedasyon (kaygı ve endişenin azalması), nefes alma sorunları, bilinçsizlik. Aşırı dozda fentanil alımı, yan etkiler yaşamı tehdit eden semptomlar ürettiğinde ortaya çıkar. Fentanil üzerinde aşırı doz almak nefes almaları yavaşlatabilir veya durdurabilir. Bu durum hipoksi adı verilen bir durum olan beyne ulaşan oksijen miktarını azaltabilir. Hipoksi, komaya ve kalıcı beyin hasarına ve hatta ölüme yol açabilir... Kâr için uyuşturuculara daha ucuz olan fentanil karıştırmak, hangi ilacın aşırı dozda olduğunu bilmeyi zorlaştırır. Aşırı dozda opioid kullanımında, doz alımını bastırmak ve vücudun kontrolünü elde tutmak amacıyla Naloksan kullanılabilir. Opioid reseptörlerine hızla bağlanarak opioid etkilerini bloke ederek çalışır. Ancak fentanil, morfin gibi diğer opioid ilaçlardan daha güçlüdür ve çoklu dozlarda naloksan gerektirebilir. Fentanilin ilaç olarak kullanımı bile bağımlılığa sebep verebilir. Bunun sebebi ilacın gücüdür. Bir doktorun talimatına göre fentanil reçetesi alan bir kişi, ilaç kesildiğinde yoksunluk belirtileriyle karakterize edilen bağımlılık yaşayabilir... Bağımlılık, bir madde kullanım bozukluğunun (SUD) en şiddetli şeklidir. SUD'lar, zararlı sonuçlarına rağmen kontrol edilmesi zor olabilen kompulsif uyuşturucu arama ve uyuşturucu kullanımı ile karakterize edilir. Fentanil bağımlısı olan ve kullanmayı bırakan kişilerde, ilacın en son alınmasından birkaç saat sonra başlayan şiddetli yoksunluk belirtileri olabilir. Semptomlar şunları içerir: Kas ve kemik ağrısı, uyku sorunları, ishal ve kusma, tüyleri diken eden soğuk algınlığı, kontrol edilemeyen bacak hareketleri, şiddetli istek. Bu semptomlar son derece rahatsız edici olabilir ve birçok insanın fentanil almayı bırakmayı bu kadar zor bulmasının nedeni budur. Fentanilden kurtulma yöntemleri de diğer hastalıklar gibi tedavi olmayı içerir. Bu yöntemler:

- Bir opioid reseptörü tam agonisti olan metadon, yoksunluk semptomlarını ve isteklerini hafifletmek için opioid reseptörlerine bağlanır ve onları aktive eder.

- Bir opioid reseptörü kısmi agonisti olan buprenorfin, yoksunluk semptomlarını ve isteklerini hafifletmek için opioid reseptörlerine bağlanır ve kısmen aktive eder.
- Bir opioid reseptörü antagonisti olan naltrekson, fentanilin opioid reseptörlerine bağlanmasını önleyerek etkilerini bloke eder...

Karfentanil: Karfentanil, gri ölüm... eroinle karıştırılan karfentanil aldığı betona benzeyen gri renginden dolayı bu şekilde anılır. Yarı sentetik bir opioiddir. Fentanilden 100 kat daha güçlü olan bu opioid eroinden 5.000 kat, morfinden ise 10.000 kat daha güçlüdür. Fentanil gibi yasa dışı olarak laboratuvarlarda üretimi gerçekleştirilen karfentanilin yasal olanları yalnızca veterinerler tarafından büyük hayvanları sakinleştirmek niyetiyle kullanılır. Tek meşru alanı da budur. Karfentanil, merkezi sinir sistemini etkileyen, solunum ve sinir sistemlerini önemli ölçüde yavaşlatan beyaz tozlu bir maddedir. Yaklaşık 2 tuz tanesi ağırlığındaki bu ölümcül ilacın 2mg'ı, genellikle onu yuttuğunu bilmeyen insanlarda ölüme neden olabiliyor. Bir fentanil analoğu olan karfentanilin kimyasal bileşimi fentanilden biraz farklıdır, dolayısıyla kaşıntı, uyuşukluk, zihinsel karışıklık, baş dönmesi ve mide bulantısı gibi birçok aynı etkiye sahiptir. Aşırı etki gücü nedeniyle ilaçla fiziksel temasta bulunmak bile bu etkilere neden olabilir. Tüm opioid kötüye kullanımlarında olduğu gibi, karfentanil alan biri aşırı doza karşı savunmasızdır. Bununla birlikte, karfentanil doz aşımı o kadar hızlı gerçekleşebilir ki, kişi anında bayılma durumundan solunum yetmezliğine ilerleyebilir ve doz aşımının diğer belirtilerini asla yaşamaz... Karfentanil doz aşımı belirtileri:

- Aşırı uykulu olma durumu
- Nefes almada zorluk
- Küçülen göz bebekleri
- Bilinç bulanıklığı, konfüzyon
- Baş dönmesi
- Yürüme zorluğu: koordinasyon kaybı
- Bilinç kaybı
- Solunum zorluğu
- Kalp yetmezliği
- Ölüm

Karfentanil doz aşımı tıbbi bir acil durum olarak kabul edilir. Aşırı dozda karfentanil alımı yaşayan birini kurtarmak için birden fazla dozda Narcan

uygulanması gerekir. Ayrıca aşırı dozda opioid alımında bloke etki gösteren narkotik doz aşımını engelleyemeyebilir...

Hidrokodeon: Hidrokodeon, doktorların kronik ağrısı veya agresif öksürük hastalığında reçete ettiği opioid bir ilaçtır. Gücünden dolayı bağımlılıkta etkisi çok güçlü olan bu opioid, yasal olarak kullanımında bile hastaları fiziksel ve psikolojik olarak etkisi altına almaktadır. Hidrokodeon, vücudun hızla tolerans göstereceği bir ilaçtır. Bu da hızla tolerans edilen ilacın, vücut tarafından sıklıkla aranması demektir. Toleransın en büyük etkileri insanlarda oluşturduğu hoşgörü, istismar ve bağımlılık arasındaki köprüdür. Hidrokodeonun kötüye kullanımı bir süre sonra bağımlı hâle getirerek tesiri altında bırakır. Kötüye kullanımı çeşitli hallerde kısa ve uzun vadeli etkilere yol açabilir. İlacın beynin kimyasını ve ağrıyı algılama şeklini değiştirmesi en tehlikeli yan etkisidir. Ayrıca diğer opioidlerde de olan yan etkilerinin yanı sıra, aşırı yan etkileri ise şunlardır:

- Bağırsak tıkanıklığı
- Solunum ve kalp atış hızı sorunları
- Alerjik döküntü, kurdeşen, şişlik veya kaşıntı
- İdrara çıkma sorunları
- Kusma

Opioidler aynı zamanda depresanlardır. Kalp atışınızı ve nefesinizi yavaşlatarak tehlikeli koşullar oluşturabilir. Bu ilacın aşırı kullanımı karaciğere, işitme duyusuna kalıcı zarar verebilir. Bu yan etkileri yaşayan insanlar bağımlılıklarını beslemek için fazlasıyla ağrı kesici ararlar.

Metadon: Metadon, eroin veya opioid kullanımından kurtulan kişilere reçete edilen (kırmızı reçete) sentetik bir opioiddir. Metadon, Plan 2 kontrollü bir maddedir ve bağımlılığın önlenmesi için kullanımının düzenlenmesini gerektirir. Opioid veya eroinin yerini alarak, beynin bir opioide olan bağımlılığını tatmin ederek, dolayısıyla vücut alıştıktan sonra yoksunluk semptomlarından kaçınarak çalışır. Tedavinin amacı, bireyin uyuşturucu arama davranışı sergilemesini engellemek ve iyileşme sırasında stabil hale getirmektir. Tümünün yanında Metadon, bağımlılıktan kurtulmak amacıyla reçete edilen bir ilaç olmasına rağmen, sentetik opioid oluşuyla insanlarda bağımlılığı aşırıya çıkarmaya çalışırken kendisine de bağımlı yapabiliyor. Kendisine bağılayışı yoksunluk belirtileri gösteren hastaların tekrar ve tekrar alışıldır. Hastalarda artan tolerans ve reçete edilenden daha

yüksek dozlar almasıyla bağımlılığı baş gösteren Metadon, kalp aritmilerine, solunum veya akciğer problemlerine yol açabiliyor. Bilinen yan etkileri:

- Mide sıkıntısı
- Kabızlık
- Terlemek
- Mide bulantısı
- Kaşınan cilt
- Yavaşlamış nefes
- Azalmış cinsel libido
- Huzursuzluk

Morfin: Morfin, Güneydoğu Asya'ya özgü afyon haşhaş bitkisinden elde edilen doğal olarak oluşan bir afyondur. Suistimal ve bağımlılık potansiyeli yüksek olduğu için morfine çizelge II sınıflandırılması atanmıştır. Morfinin etkileri arasında derin rahatlama, ağrının yokluğu, rüya ve coşku hali yer alır. Sıklıkla ameliyatla ilişkili anestezi olarak veya ölümcül kanser hastalarında ağrı tedavisi için kullanılır. Beyindeki opioid reseptörlerine bağlanarak çalışır ve böylece sinir sisteminden gelen ağrı sinyallerini bloke eder. Morfin, bir ay kadar kısa bir sürede günlük kullanımda beyinde önemli etkilere neden olabilir... Etkileri:

- Azaltılmış nöroplastisite (depresyon, anksiyete, travma sonrası stres bozukluğu)
- Psikomotor bozukluk/ Psikomotor ajitasyon (istenmeyen hareketlere yol açabilecek endişeli bir huzursuzluk hissidir.)
- Amigdalada gri madde hacminde azalma (Bilişsel ve fiziksek fonksiyonlarda gerileme)
- Azalan refleks tepkisi
- Bozulmuş hafızaya neden olan beyin sinapsları (Sinaps: sinir hücrelerinin nöron olmayan hücrelere mesaj iletmesini tanıyan özelleşmiş bağlantı noktaları)
- Beyin sapındaki sinirsel aktivitedeki değişikliklere bağlı olarak azalan solunum ve kalp atışları
- Beynin kimyasal haberci üretimi, dağıtımı ve yeniden emilimine müdahale

Morfin beyine iyi hissetme nörotransmitteri olan dopamin seli salgılanmasına neden olur. Bu, sisteme kaydolarak, uyuşturucunun tekrar tekrar kullanılmasına neden olarak istek uyandırır. Zamanla beyin, kişiyi olağan zevk kaynakları yerine

morfin yoluyla zevk arama konusunda eğitir. Morfinin, burundan çekmek, sigara içmek veya uyuşturucuyu enjekte etmek gibi eğlence amaçlı olarak kötüye kullanılması, bağımlılık ve aşırı doz riskini artırır. Morfin bağımlılığı, kişinin yaşamının fiziksel, zihinsel ve davranışlar yönlerini etkileyen çok sayıda sonuca yol açan uyuşturucunun kompulsif (takıntılı düşüncelerin neden olduğu yoğun sıkıntıyı ve huzursuzluğu azaltmak ya da ortadan kaldırmak için gerçekleştirilen yineleyici davranışsal ve zihinsel eylemdir.) Bir kez bağımlı hale gelen kişi, morfinin etkisi geçince şiddetli yoksunluk etkileri yaşayacaktır. Bunlar:

- Mide bulantısı
- Kusma
- Karın krampları
- Titreme
- Aşırı esneme
- Gözlerin aşırı yırtılması
- Baş dönmesi
- Terleme
- İştah kaybı
- Kas ağrıları
- Sinirlilik
- Huzursuzluk
- Depresyon
- Endişe
- Hızlı nefes alma
- Bilinç kararması

Yoksunluk belirtileri morfinin beyinde etkili olduğu değişikliklerin sonucudur. İlaça alışmış beyin, yokluğunda dengesizlik belirtilerine de neden olabilecektir.

MDMA, hem saykodelik (halüsinasyonlara ve görünür bilinç genişlemesine neden olan uyuşturucular) hem de uyarıcı özelliklere sahip eğlence amaçlı ilaçtır. Genelde eğlence ve partilerde duygusal deneyimleri güçlendirmek amacıyla kullanılır. MDMA, kullanımının çeşitli riskleri vardır. Bu tür haplarda kullanılan malzemenin içeriği hakkında pek bir düzenleme yoktur. Bu durum yaralanma ve ölümle sonuçlanabilecek güçlü maddelerin bulunabileceği anlamına gelir. Program I uyuşturucusudur, meşru tıbbi kullanımı yoktur ve suistimal edilmeye son derece yakındır. Bireyler, ilacın kullanımında kendileri için olumlu gördüğü etkilerinden

dolayı tercih eder bunlar: insanlara karşı gelişmiş empati, refah duygusu, yüksek enerji vs.dir. Birkaç saatin sonunda hissedileceği etkiler ise:

- Hiperaktivite
- Coşku
- Yüksek kan basıncı ve kalp atış hızı
- Cinsel uyarılma
- Güven duygusu
- Artan duygular
- Görsel bozulmalar
- Hafif halüsinasyonlar
- İştah azalması
- Uyku ihtiyacının azalması

Ayrıca bunun çok sayıda kalıcı olumsuz etkisi vardır. Şunları içerebilir:

- Uyku bozuklukları
- Hafıza bozukluğu
- Saldırganlık
- Endişe
- Depresyon
- Dürtüsel davranış
- Bastırılmış iştah
- Libidonun azalması

MDMA'nın her ne kadar insanlara zevk verici etkileri olsa da bu maddeyle ilgili pek çok risk bulunmaktadır. Potansiyel tehlikeli etkileri şunlardır:

- Bilinmeyen içeriğe karşı verilen reaksiyonlar: MDMA tabletlerinin analizi, tabletlerin bazen kokain, banyo tuzları, ketamin veya ekstazi gibi başka maddeler de içerdiğini ve bunların hepsinin beklenmedik yan etkilere neden olabileceğini çıkardı.
- Termal aşırı yük: Eğlence mekanlarında kullanıldığında vücudun sıcaklık düzenleme yeteneğini etkileyen MDMA, vücudun aşırı ısınma artışına yakalanma riskini artırır.
- Kaza sonucu yaralanma: Uyuşturucu, alan ve hareketin algılanmasında değişikliklere neden olur. Birisi araç kullanırken uyuşturucunun etkisi altındaysa, çarpışmaya karışma riski artar.

- Doz aşımı: Uyuşturucu etkilerini daha da artırmak amacıyla sıklıkla esrar ve alkol gibi diğer maddelerle birlikte tüketilir. Bu, tıbbi bir acil durum olan toksisiteye neden olabilir.
- Kalp hasarı: Kalp aritmisine ve kalıcı kalp hasarına yol açabilir.

Aşırı dozda MDMA belirtileri

Sıkılmış çeneler, kontrolsüz vücut hareketleri, ateş ve zihinsel karışıklık, toksisitenin açık belirtileridir. Bu belirtiler yoğunlaştıkça diğer tehlikeli belirtiler de ortaya çıkmaya başlayabilir:

- Bilinç kaybı
- Yüksek ateş
- Nöbetler
- Panik ataklar
- Bayılma
- Yüksek tansiyon

Oksikodon: Oksikodon, yüz yıldan fazla süredir kullanılan son derece güçlü, kırmızı reçeteli opioid bir ilaçtır. Morfinden iki kat güçlü olması sebebiyle kötüye kullanıldığında oldukça bağımlılık yapıcıdır ve yaşamı tehdit eder. Ağız yoluyla Percodan türevi diğer ilaçlarla karıştırıldığında ağrı kesici olarak kullanılabilir. Çok güçlü bir ağrı kesici olması nedeniyle ameliyat sonrasında hastaya verilir. Oksikodon veya OxyContin, diğer opioid ilaçlar gibi beyin opioid reseptörlerine bağlanarak çalışır. Vücuda haz hissetme sinyali vererek dopamin salınımını sağlıyor. Bu zevk terapisi tekrarlanması gereken olumlu olay olarak beyin ödül sistemine kaydediliyor. Bu şekilde Oksikodon'a birey bağımlı hale geliyor ve tekrar tekrar kullanarak tolerans hızla gerçekleşiyor. Sonunda ise ilaç beyin yollarını ve beyin kimyasını değiştirdiğinden, birey zevkli etkileri hiçbir şekilde deneyimleyemez hale geliyor. Bireyde oksikodon miktarı azaldıkça yoksunluk belirtileri ortaya çıkar ve bu kimyasal bağımlılığın oluştuğunun işaretidir. Yoksunluk belirtileri ise:

- Titreme
- Burun akması
- Yırtılan gözler
- Tükenmişlik
- Kas ve eklem ağrıları

- Esneme
- Huzursuzluk
- Mide bulantısı
- Endişe
- Terlemek
- Uykusuzluk hastalığı

Oksikodon'un sağlık üzerinde uzun vadeli birçok etkisi vardır. Bunlar:

- Karaciğer hasarı ve yetmezliği
- Böbrek hasarı ve yetmezliği
- Düzensiz kalp atışı
- Ciddi bilişsel zorluklar
- Kronik kabızlığa bağlı sorunlar
- Opioidin rahimde doğmamış bir çocuğa geçme riski
- Vücudun aşırı serotonin ürettiği bir durum olan serotonin durumu
- Nöbetler
- Solunum ve kalp atışlarının baskılanması nedeniyle aşırı doz ve ölüm riski

Alprazolam: Yasal olarak uykusuzluk problemi, panik atak ve anksiyetenin tedavisinde kullanılan Alprazolam/Xanax, etkileri sebebiyle insanlar tarafından suistimal edilen ilaçlar arasında yer almaktadır. Xanax, merkezi sinir sistemi üzerinde etkili olan ve hızlı bir sakinleştirici etkiye neden olan bir depresandır. Zamanla alınması beyin tolerans yapmasına neden olur. İlaça karşı tolerans ilacın etkilerini azalttığından beyin semptomları artık yeterince yönetilemez. Buna yanıt olarak kişi, dozu artırarak cevap verir. Beyin ve merkezi sinir sistemini etikler, beyin kimyasalını artırarak beyindeki sinir hücresi aktivitesini etkili bir şekilde yavaşlatarak kullanıcı üzerinde sakinleştirici etki oluşturur. Alprazolam'ın kötüye kullanımında getirdiği risklerse şöyledir:

- Doz aşımı: Aynı zamanda depresan olan alkolle birlikte alındığında aşırı doz riskinde önemli bir artış olur.
- Psikolojik etkiler: İlacın kullanımında dürtüsel veya riskli davranışlarda, saldırganlıkta, ruh hali değişimlerinde veya kaygıda artışa neden olabilir.
- Bilişsel etkiler: Hafıza kaybı yaşanabilir ve verilen görevlere konsantre olmada zorluk yaşanabilir.
- Yaralanmalar: Denge kaybına ve motor kontrolünün bozulmasının neden olabilir, bu da kazalara veya yaralanmalara neden olabilir.

Xanax kullanımında doktor tavsiyesi dışında ekstradan kullanımda veya aşırı suistimalde yaşanan derin etkiler ise şöyledir:

- Aşırı uyuşukluk
- Konuşma bozukluğu
- Düşmeye eğimli veya koordinasyonsuz hissetme
- Bağımlılık (farklı doktorlardan Xanax reçete etmelerini isteme)

Ketamin: Ketamin, gençler arasında popüler bir uyuşturucudur. Tecavüz uyuşturucusu olarak da kullanılır. Renksiz ve kokusuz olduğundan içeceğe eklendiğinde fark edilmeyebilir... Normalde ameliyat öncesi sakinleştirici olarak da kullanılan bir anesteziktir. Kısa etkili bir ilaç olduğundan ketamin bağımlılığı oldukça hızlı bir şekilde ortaya çıkar. Kodein ve anabolik steroidlerle aynı sınıflandırmaya sahip, Çizelge III kontrollü bir maddedir. Ketamin sıvı, toz veya hap gibi çeşitli formlarda üretilir. Daha yüksek dozlarda alındığında "k-deliği" olarak bilinen bir etkiye yol açabilir. Bu, bireyin gerçeklikten ve bedeninden tamamen kopmuş hissettiği ölüme yakın bir deneyim olarak tanımlanmaktadır. Ketamin, bazıları şiddetli bazıları olumsuz etkilere neden olur. Bu etkiler:

- Oryantasyon bozukluğu
- Yüksek kan basıncı
- Mide bulantısı
- Psikoz
- Konuşma bozukluğu
- Artan kalp atış hızı
- Görme ve ses bozukluğu
- Bozulmuş muhakeme
- Bozulmuş motor fonksiyonları
- Kaza sonucu aşırı doz
- Uyuşma ve hareket kaybı

Uyuşmaya neden olan anestezi özellikler, ketaminin etkisi altındayken kazalara ve ciddi yaralanmalara neden olabilir. Daha yüksek dozlarda ketamin depresyona, hafıza bozukluğuna, psikoza, solunum sıkıntısına veya yetmezliğine, böbrek hasarına ve mesane hasarına yol açabilir.

Teknikler

Her yerin kendine has özellikleri; tanımı, duruşu, hissi, hoş gelen unsurları, diğer yerlerden ayıran birçok farklılığı mevcuttur. Bu maddelerin içerisinde acı ama bir o kadar da gerçekçiliği ifade eden, işkence stiline de yer verirse; yadırganmayacak bir durum olmasına rağmen, istenilmeyecektir de.

İşkence tarihi çok eskilere dayanıyor ve günümüzde, hâlâ pervasızca uygulanmaktadır. Ayrıca bu durumlar, kanunlarla, ibrazlarla uygulanması menedilmiş dursa da nasıl bir işkence olduğu konusunda farklı dallara ayrılarak kendi içerisinde biçimlenmektedir. İşkence iki türe ayrılır, psikolojik ve fiziksel olarak. Her iki durumun uygulanışında da uygulayan "güç" bunu bir şekilde örtbas ederek kamuoyuna ve diğer insanlara yansımından korumaya çalışır. Dünya genelindeki en geniş, en kapsamlı ve en acımasız; geleneksellikle modernitenin karışımı olarak her türlü sentezi bünyesinde barındıran Melagunie'de psikolojik işkence yöntemleri şunlardır:

Saatler süren sorgulara maruz bırakarak mahkûmda suçu açıklama, Şantaj: mahkûm hakkında olmadık yalanlar uydurularak, süsleyerek abartı anlatımlarla diğer mahkûmların gözünde kötü itibar sahibi yapmak, bu sayede hızla büyüyen düşman grubu tarafından linçlenme korkusu oluşturur. Hapishane ortamına göre farklılık gösterebilen bu etkenler kısaca, mahkûmun eşcinsellik, ırkçılık, istismarcı olmak gibi örneklerle çoğaltılabilir...

Fobilerin istismarı: Fobi istismarında mahkûmlar, hayatlarında bulunmak istemeyecekleri şekle sokularak psikolojik sınırları zorlanır. Böceklerden korkan bir mahkûmu, böcek dolu bir odada bırakarak, dövülmekten korkan mahkûmu döverek, alelaide soyunmaktan korkan mahkûmaysa zorla soyundurulup, onur kırıcı ve aşağılamaya maruz bırakılacak şekilde, çeşitli hayvanlara benzetilerek herkes içinde gezdirmeyi ve yorgunluk geçirip mecalsizce yere düştüklerinde, sürüklemek gibi çeşitli varyantları içerir.

Kimi yerde fobiler, sevilenlerin içinde de olabilir... zamanı olmaksızın cereyan eden vukuatlar, ufak tefek mevzular ve en sevimli anı bozabilecek kötümser gerçeğe kadar!.. Patrick, aylarca yalnız başına tutulduğu karanlık hücreden, gözleri bağlı şekilde çıkarılıyor. Kapkaranlıktan, şimdi de bembeyaz bir odaya... Aylardan sonra gelen değişiklikte kendisine biçilmiş tedirginlik ve öfke yok. Patrick'in anlam veremediği yalnızca, kendini

bulan cezalar ve hak edip etmediği... biraz sonra getirildiği odada göz bandını çıkaran gardiyan işini halletmesiyle dışarı çıkarak tek başına bırakıyor Patrick'i. Etrafı biraz izleyen ve kendisinin şimdi de burada mahkûmiyet süreceğini zanneden Patrick, yanılmakla kalsa iyi! İçeride bulunan her şeyin beyaz oluşu ve kendisinin burada ne yapacağını anlayamayan Patrick etrafı anlamaya çalışırken ortam iyice aydınlanıyor; gecenin körlüğü yanında bu sefer de aydınlığın körlüğü kendisini buluyor. Şiddeti çıplak gözle güneşe haftalarca bakmak kadar kötü olan bu tecrübe, ağır hasarla baş başa kalmasını sağlıyor... Patrick karanlıkta delirmemek için elinden geleni yapıyor, ışık o kadar ağır şekilde nüfuz ediyor ki kaçındığı noktada kendisini buluyor. Yaklaşık on dakikanın ardından teması menettiği gözleri, ilk anın etkisiyle berbat halde olsa da iyileşebilir! Fakat bugünden kendisine istenilmese de hatıra bırakacak gibi.

Bir diğer duyulara saldırarak psikolojik buhranı ifade eden yöntem ise müzik işkencesidir. Beyin yıkama işkencesi olarak da ifade edebileceğimiz bu teknik, sorgu aşamasındaki mahkûma dinletilen; sürekli kendini tekrar eden bant kaydı (psişik sürüş) ile veya mahkûmun yaşadığı topluma aykırı tarzlardaki ağır müzik tonlarında (rock vs.) dinletilerle, ağır koşullar ile uygulanıyor. Bu koşullar, açlık, şiddetli yorgunluk, beyaz ışık odaları gibi unsurlardır... En etkili kullanılan yöntemse beyaz ışık odalarıdır; ses geçirmezler, farklı renk ve sosyal etkileşimden yoksundurlar. Odaya yiyecek vermeye gelen gardiyanlar, dolgulu ayakkabılarla ve odanın rengine uygun yiyeceklerle gelirler. Oda tamamen beyazdır, tavan yer, yiyecek ve hatta mahkûmun üzerindeki elbiselere kadar... Bazı zamanlar bu oda, tekrarlayan sesler haricinde mahkûmun yalnızca kendini duyabileceği seviyeye indirgenir... Mahkûm tat ve koku açısından da zayıf bırakılarak tatsız yiyeceklerle, genelde pirinç ile beslenir. Ayrıca bu odaların her tarafı pürüzsüzdür bu da mahkûmun, dokunma hissini odada bulunduğu vakit zarfında ortadan kaldırır. Mahkûmlar günlerce, aylarca hatta yıllarca tutulurlar. Suçlular beyaz odalarda kişiliklerini kaybetmelerinin yanı sıra psikolojik diğer etkenler olan halüsinasyonlar ve psikotik krizlere de girerler...

Farmakolojik işkence: Mahkûmları daha rahat sorgulamak ya da cezalandırmak için psikotropik ve diğer ilaçlar verilerek uygulanan bir yöntemdir. Bu biçimde ruhsal bağımlılığa sebep olmak için tabiiyet oluşturan ilaçlar zorla enjekte edilir. Daha sonrasında ilaç kesilir ve ilacı kesilen kişi sorgulamaya başlanır. Kişi, işkencecinin taleplerine uyarsa, anında baş gösteren yoksunluk belirtileri giderilir.

-Kimi mahkûmlarda ise uykularında konuşmalarını sağlamak amacıyla vücuda enjekte edilir.-

Kayıtlarda örtbas edilmek amacıyla Nöro farmakolojik işkence olarak geçen yöntemlerde, uygulanan stilin akıl hastalığı bulunmayan insanlara antipsikotik ilaçlar kullanıldığı da bulunmaktadır. Antipsikotik ilaç olan haloperidol durumu problemlerden bertaraf edilmiş bir hâle sokuyordu çünkü haloperidol bir ajan niteliğindeydi, bu ilaç sayesinde mahkûmlar yapılan işkenceden doğan hastalıkları kendilerinden kaynaklandığı kanısına sokularak yanıltılıyorlardı. Ayrıca farmakolojik işkence yöntemleri insanları komaya sokmak için insülin şok tedavisi kullanımı, şiddetli ateşleri indüklemek (bastırmak) amacıyla sülfasalazin verilmesine, inhibisyon (Bir işlevin, etkinliğin önlenmesi, durdurulması) kaybına neden olmak için LSD ve sodyum amobarbital (sakinleştirici, yatıştırıcı) kullanımı, ötenazi enjekte edilimi, potasyum klorür, epinefrin ve nicesini barındıran şekilde devam ediyordu... Bazen ise zorla enjekte edilme, gizlice ilaç verilimi yerine kimyasal karışımlar da mahkûmlarla buluşturulup istenilen işkence ve sorgulama daha kötü halde planlanabilirdi.

Yan oda, yan koridor yahut birkaç blok ardı; fark etmez. Acının kıvranışı bu; damarlarda, yer ve bölge ayırt etmez. Tesir, ansızın; şimşek çakar gibi iner!..

Koridorlar ardında orta yaşlı Oliver, gözlerini düşürecek kadar ağlıyor! Belki, bu acıdan aklını da kaybedebilir... Önce bir eline ardından diğer eline olacak şekilde bocalanan temizlik asidi; Oliver'in derisini yakıyor, kimi yerde ise yakmakla da kalmayarak parçalıyor!.. Savunmasız ve ürkek tavrıyla Oliver, acıdan birkaç defa bayılıyor. Sürekli bayılmasından usanan gardiyanlar son hamle olarak sağlam şekilde dövdükleri Oliver'in ellerine bu sefer bir bloker dökerek işlemleri tamamen sonlandırıyorlar. Acının en sert ve kaçınılmaz noktası -doruk noktasına- asit ve dövme ile varıldığını düşünen gardiyanlar, revire götürerek Oliver'in ellerini sarıyor, ardından ise hücre sine acılı biçimde bırakıyorlar.

Duygusal yoksunluk veya algısal izolasyon. Bir veya birden fazla duyudan gelen uyarınları kasıtlı olarak azaltılması, çıkarılması olayıdır. Göz bağı, başlık, kulaklık gibi basit materyaller ile görme ve işitmeyi engellemek mümkünken daha karmaşık cihazlar ile tat alma, ısı algısı ve kapatılmak istenen duyu yolu kesilebilir. Algısal izolasyon çeşitli ilaçlar ve psikolojik deneylerde de kullanılmıştır...

Cihaz ve materyaller ile kapatılan duyu yolları mahkûma yahut işkence yapılan insana beyin tarafından halüsinasyonlar ile tekrar kazandırılmaya çalışılır. Uzun vadede etkili olan bu teknik yöntem, kısa vadede insan üzerinde rahatlatma, meditasyon etkisi oluştururken uzun vadede ise tuhaf düşünce ve depresyon; halüsinasyon etkisi oluşturarak etkisini gösterir. Ganzfeld etkisi olarak da adlandırılan duygusal yoksunluk Almancada tüm alan, tam alan anlamlarına karşılık eder. Yapılandırılmamış, tek biçimli uyarı alanının maruz kalmanın neden olduğu algı olgusudur. Bu etki eksik görsel sinyalleri aramak için beyin nöral gürültüyü (sinirsel gürültü, elektriksel dalgalanma) yükseltmesinin sonucudur. Nöral gürültü, yüksek görsel kortekste yorumlanır (görsel bilgileri işleyen serebral korteks alanı, beyincik hariç beyin dış tabakasında yer alan birkaç nörondan oluşan tabaka) ve halüsinasyonlara yol açar... Şizofreni hastaları, psikotik olmayan bireylerle karşılaştırıldığında, REST'teyken daha az halüsinasyon görme eğiliminde görünmektedir. Bunun olası açıklaması, psikotik olmayan bireylerin normalde günlük yaşamda daha yüksek duygusal uyarıya maruz kalması ve REST'te (Oda REST, psikolojik işleyişi (düşünme, algı, hafıza, motivasyon, ruh hali) psikofizyolojik süreçleri etkiler.) beyin benzer bir düzeyde bir uyarımı yeniden oluşturmaya çalışarak halüsinasyon olaylarını üretmesi olabilir.

-Ayrıca Duyusal yoksun bırakma, sorgulama, beyin yıkama ve işkence sırasında deneklerin yönünü şaşırtmak için de kullanılmıştır.-

Duyusal aşırı yük, duyusal aşırı yüklenme; duyular, çevreden aşırı uyarıldığında meydana gelir. Bireyleri etkileyen birçok çevresel unsur mevcuttur. Kalabalık, gürültü, kitle iletişim araçları ve teknoloji vs.

Duyusal aşırı yüklenme belirtileri: sinirlilik, dokunma veya dokunulmaktan kaçınmak, aşırı heyecanlanmak, parlak ışıkların bulunduğu ortamda gözleri kapamak, zayıf göz teması kurma, ses veya sesleri duymamak için kulakları kapatmak, herhangi bir işi tamamlamadan faaliyet değiştirmek, giyilen giysilerde tahriş, dokunma, ses, harekete göre aşırı hassasiyet, kas gerginliği, aşırı terleme (hiperhidroz) kıpır kıpır olma ve huzursuzluk, kızgın patlamalar, kendine zarar verme, uykusuzluk ve yorgunluk, konsantrasyon zorluğu. Yüklenmeyi tetikleyen nedenler ise, birçok kaynaktan gelen ses, parlak ışıklar veya ışıklı ortamlar, güçlü aroma, baharatlı yiyecekler, hareket hastalığı, baş dönmesi (Vestibüler) gibi durumlardır. Duyusal aşırı yük için seçilen denekler saatlerce yoğun işitsel ve görsel uyaranlara maruz bırakılarak, sürekli uyarılmanın sonuçları olarak saldırganlık, kaygı, üzüntü gibi ruh hallerinde değişiklik gösterir.

*Ter, kan içinde
Kan ter
İnsanlık aman içinde
Kimimiz –can- çekişerek,
Kimimiz devşirerek;
Elbet öleceğiz.
Ayrılık değil,
Ölümün tenden ayrılışı,
-ruhtan- ayrılıkta ölüm!*

İri yarı vücudu, somya üzerinde verilen elektriğin şokuyla inlerken, Joe, elektriğin kesilmesiyle vücudunun iktidarını ellerinden kaybediyor. Daima kasılan ve kontrol edilemeyen bedeni, zihninin de anlık çökmesine -nöbete- sebep oluyor... Bu esnada durumun ne denli kötü olduğunu fark eden gardiyan Metalin, hemen doktorların yanına intikal ederek, Joe'nin kalp krizi geçiriyor olabileceğini, bu nedenle hemen müdahale edilmesi gerektiğini, söylüyor. İkazın ardından olay yerine intikal eden doktorlar, Joe'nin ani sıcaklık değişimleri nedeniyle kalp krizini tetiklediğinde mutabık kılıyorlar. -Biraz ısıtılmanın ardından eski sağlığına tekrar kavuşacak-

Joe ise bilekleri somyadan bağlı halde yatarken kafasını sağa doğru düşürerek önce gözlerimin içine bakıyor, ardından yere... dinginleşemeyen ağrının vücudunu sıkması; Joe'nin birkaç saniyelik umutsuzca bakmasıyla çok şeyi yüzümüze çarpıyor! Sanki, kurtulmamalıydım, ölüm gelmeliydi ve bitmeliydi bu acım, diyordu...

Uyku yetersizliği, uykusuzluk olarak da bilinen uyku yoksunluğu, yeterli uyanıklığı, performansı ve sağlığı desteklemek için yeterli uyku süresine veya kalitesine sahip olmama durumudur. Kronik veya akut olabilir ve ciddiyeti büyük ölçüde değişebilir. Akut uyku yoksunluğu, bir kişinin normalden daha az uyuması veya kısa bir süre boyunca hiç uyumamasıdır... Sorgulama tekniği altında mahkûm, birkaç gün veya daha fazla sürede uyanık tutulur ve ardından uyuması için izin verildiğinde, aniden uyanıp sorgulanır. Mahkûmların uzun saatler uykusuz bırakılarak sorgulanmaları ardından bu tekniğin, uykudan mahrum etme vahşetine sebep vermesi dolayısıyla psikolojik bir işkence tekniği olarak tanımlandı.

Hücre hapsi, bir mahkûmun diğer insanlarla çok az ya da hiç temas etmeden, tek hücrede yaşadığı hapis biçimidir. Mandela Kurallarına göre hücre hapislerine

çarptırılan kişiler genellikle 15 günden fazla tutulmamalıdır. Bu, gün sayısı psikolojik sınırı tetiklediğinden ilerleyen gün sayılarında mahkûmlar için geri dönüşü çok zor akıl sağlığı problemleriyle karşılaşılır. Fakat, ne yazık ki on beş günlük bu sınır, birçok hapisane tarafından aşılmaktadır... Çünkü tecrit hapsi alan mahkûmlar genellikle şiddet suçu içerenleri ihtiva ediyor; cinayete bulaşanlar, hırsızlar, uyuşturucu satanlar, cinayet şirketleri sahipleri vb. Ayrıca tecrit alan mahkûmların büyük bir kısmı, çeşitli ithamlarla asılsız ve alakasız biçimde yeniden cezalandırılabilir...

Hücre hapsindeki mahkûmlar, uzun yıllar boyunca tek başına kalabilir. Bu izolasyon zarfı içerisinde hükümlüler, ruhsal buhranlarını; akıl hastalıkları nispetinde şiddetlendirebiliyorlar veya daha ıstıraplı akli problemlere gebe kalabiliyorlar. Çünkü tecrit sürecinde insanlar, uzun yılların verdiği kapalı kalma acısı ile dünyaya daha fazla izole hâle gelerek konuşma ve herhangi bir duygu yansımından bile uzak halde oldukları için sosyal olarak ölü biçimdedir. İnsanlar uzun zamanlar tecritte vakit geçirdikten sonra çıkmamayı, çıkmaya yeğliyorlar. Bunu eski bir mahkûm, "Bir papağanı yıllarca kafeste tutar ve sonra serbest bırakırsanız ölür. Yani kafeste kalmak daha iyi." şeklinde özetliyor... Mahkûmlar tecrit sürecinde, Hayatlarını kaybetmenin, toplumla ve aileleriyle bağlarını kaybetmenin, kim olduklarını kaybetmenin yasını tutuyorlar... Uzun zaman tecritte bulunan mahkûmlarda kaygı, paranoya, algısal rahatsızlıklar, şiddetli depresyonlar, mantıksız öfke, kafa karışıklığı, baş dönmesi ve terli eller gibi stres belirtileri mevcuttur. Uzun tecritler, mahkûmlar için uygulanan diğer işkencelere nazaran ruhsal açıdan en problemlisi sayılabilir çünkü, zamanında tecrit almış mahkûm serbest bırakıldığında kendisini kapalı alanlara ait hissederek insanlarla olan iletişimsel bağdan mahrum olmak ister, toplumdan kendini soyutlar...

Czeslow

Son görüşmemizin üzerinden birkaç ay geçmesinin ardından Czeslow'u, ahbablarıyla beraber dolaşırken göremediğimde akıbetini merak etmiştim. Kendisi yakın arkadaşım olmamasına rağmen iyi anlaştığım biriydi... bu merakımı dindirmek amacıyla önümden, elindeki copu etrafa çarparak geçen gardiyan Felipe'yi görünce, çevirip sordum... Czeslow'un insanları ayartma girişimi nedeniyle -hücre hapsinde tutulduğunu ve uzun bir süre daha bununla baş başa kalabileceğini söyledi... Gardiyanın söylemleri üzerine biraz durgunlaşınca, değişen

tavrımı gördüğünde, bana "üzülme! Yapılacaklar sonuçlar doğurur, bunun cezasını çekiyor" dedi.

-Oysa, yaptıklarından dolayı herkes cezasını çekmeliydi!

Czeslow'un ahabaları ile aram limoni ve kırık olmasına rağmen yanlarına giderek olayı bir de kendilerinden dinlemek istedim. Jacek ve Tomasz, beni ilk görüşlerinde yüzlerini çevirdi, fakat yanlarında duran Albert ise elimi sıkarak "hoş geldin Paro!" dedi. Bunun üzerine, arkadaşlarını da hoşnutsuzluklarını düzeltmesi için ikna eden Albert, Jacek ve Tomasz ile barıştırarak aramızdaki gereksiz sürtüşme son bulmuştu. Barışma sonrasında Czeslow'u sorduğumda, "kendisine ve diğer insanlara karşın sürdürülen ve en ufak hatada dozajı daha da artırılan işkenceye, baş kaldırma girişimi güttüğünü ve insanları bu konuda bilinçlendirerek "yönetime karşı" duruş ve ikna çabasında bulunmaya çalışacağı" amacı, gardiyanların -bir şekilde- öğrenmesiyle hücre hapsine çarptırılmıştı...

İnsanların Melagunie içinde maruz kaldıkları işkence ve zulümleri, arkadaşları ve dostlarıyla "görüp, duyduğu kadarıyla, hatta sığ bilgi dahilinde de olsa" aktaran gardiyanlar, Czeslow'un ne denli berbat halde olduğunu da şu cümleyle anlatmışlardı: "Zehirle eş değer halde sunulan yemekler, Czeslow'un 90 kilodan 60 kiloya düşürülmesini sağladı! Ama bu adamın, oldukça dirençli olduğunu itiraf etmeliyim. Tek kişilik, karanlık hücre cezasına çarptırıldığı ilk günkü kadar dayanıklı... tek eksilen şey biraz kilo..."

Yalnız, tümüne rağmen Czeslow, sağlam duruşunun altında ruhsal sancılarla boğuşuyordu. Bunu hissedebiliyordum!.. Belki de aylar süren hücre cezasının ardından çıkarılıp, yerine götürüldüğünde önceden yeltendiği şeyleri umursamayabilirdi"

Kalıcı, ciddi şekil bozukluğu tehdidi, şekil bozukluğu veya kişinin görünüşünün doğum, yara, tıbben olarak derinden ve zoraki bir şekilde zarar görmesi durumu. Mahkûmlar, verilen tıbbi ilaçlar, kanser, felç, işkenceler, düşük sıcaklıklarda bulunmadan dolayı (donma) vücutlarında kalıcı veya ciddi şekilde düzeltilmesi gerekli olan şekil bozuklarına mahrum kalabilirler. Bu metot, tüm metotları

içerisinde barındıran geniş kapasitelidir. Herhangi bir teknik bu metottan ayrılmadığı gibi bu metodu da herhangi birinden ayırt etmek imkansızdır.

Bir günün ışıltısında uyanıyorum, yine yeniden, tekrar!

Acı üstüne acı... dehşet üstüne dehşet. Serpilen kan damlalarında delilik vehmine işaret. İşkence günlerinin bana olan hediyesi, günlere aciz ve isteksiz uyanmak. İlk başlarda tamamıyla güçsüzleştirilmeye çalışılan kolum, artık yok!.. Üzerine mütemadiyen inen darbeler önce işlevini yitirmesine, ardından kangren olmasına sebep verdi! Lanet olası gardiyanlar, bir çocuk gibi ağlattılar beni. Ölmek istedim yalnızca. Tüm vücudumu hareketsiz hâle getirerek indirdikleri darbeler, bir öfke ve intikamın bedeli değildi! Arzu ve ihtiraslarına yenik düşmekte değildi! Satılmış ruhların ahlaksızlığıydı elbet!

Kopan yaprakların kaybolan yeşilleri gibi... içime sinmiyor yaşamak. Sağlamlığını, direncini ve kendisini yitirdiğim uzvumu yerinde göremeyince!.. Tekerrür eden her günkü dehşet, korkudan beynimi yiyerek bitirmekte. Hâlâ geceleri ağlayarak uyanıyorum, artık mutlu bir uyku, mutluluk saçan bir gün ışıltısı yok! Attığım her adımda fiziksel ve ruhsal çöküntü yaşıyorum!..

Gıdıklama işkencesi: Bir kişiye hükmetmek, taciz etmek, aşağılamak ve sorgulamak için gıdıklamanın kullanılması yöntemidir. Kahkaha halk arasında zevk tepkisi düşünülürken, mahkûmlar için aynısı söz konusu olmamaktadır. Gıdıklama işkencesinde mahkûm, refleks olarak istese de istemese de gülebilir. Gıdıklama işkencesinin zihinsel ve fiziksel etkileri bulunduğundan sıkıntıya, rahatsızlığa sokar. Genellikle gıdıklayan kişinin hakimiyet kurması ve sorguyu rahat yapabilmesi amacıyla kullanılan bu yöntemde alıcı, sıklıkla iç çamaşırlarına kadar soyulur. Diğer olası yöntemlerinden birisi de bir hayvana ayaklar tuzlu suya batırılarak yalıtılır, birçok sinir ucu bulunan ayak tabanı, gıdıklanması en fazla olan yerdir.

Çin su işkencesi: Ölmenin en acımasız ve en acılı ve şiddetli yolu nedir diye sorulsa buna çoğunluk olarak Çin işkencesi derdik... Çin işkencesi sırasında yatay pozisyonda yahut dikey pozisyonda bir direğe kımıldayamayacak şekilde bağlı olarak, başın üst tarafına veya alnın üzerine tıp tıp damlayacak şekilde suyun altında mahkûm konumlandırılır. Konumlandırılan mahkûm, saçları usturayla kazınmış biçimde olur. Soğuk suyun rehaveti ve damlaların ne zaman geleceğini bilemeyen

mahkûm, maruz kaldığı etkinin şiddetine dayanamayarak acılar içerisinde kıvrılır, işkence sırasında psikoz yan etkidir ve kurbanlar sanrılar, halüsinasyonlar yaşar ve gerçeklikle bağlarını kaybederler.

Melagunie'de Çin su işkencesine muhatap olan ilk kişi Edmund'dır.

Edmund, tek başına kaldığı hücrelerinde bulunan aralıktan, gelip geçen mahkûmlarla diyaloga girerek; kendisinden menedilen yiyecek ve içecekleri talep ediyordu. Bu durumda kimi hükümlü, kurallara aykırı isteme karşın umarsız davranırken kimisi ise insanlık gereğince yardıma bulunuyordu. Edmund'a bu sebepten dolayı bir işkenceye muhatap kalacağı, elbette kimsenin aklına gelmezdi... Kameralarla konuşmaları, hareketleri ve istekleri incelenen Edmund, son eyleminde kendisine verilen yiyecekleri aldığı sırada memurların ani baskınıyla karşı karşıya kalarak; hata yaptığını anlamıştı. Yalnız, hatasını anlaması için artık geçtir. İş işten geçmiştir... Yapmış olduğu yanlışlar üzerine yıllardır tek başına bulunduğu hücreden Gardiyan Metalin tarafından çıkarılarak banyoya götürülen ve saçları tamamen kazınarak tıraş edilen Edmund, biraz sonrasında ise Gardiyan Fred'in revirden getirmiş olduğu baskılayıcı aparatları yere monte etmesiyle hareketsiz edilerek yere yatırıldı. Musluğun tam altına, kafası kımıldamayacak şekilde mihlanan Edmund, musluğun açılmasıyla alına damla damla inen suya günlerce maruz kalacaktı. Bu durumun vahameti, açlığından doğan yiyecek istemi ile değil; yıllardır kendisini bulamayan delilik ve vehimlerin intikali içindi!.. Birkaç günün ardından iyice bulguların ortaya çıkmasıyla Haftanın sonuna doğru tamamıyla delirdi. Fakat Melagunie, deliler için değildir! Delilik; zihnin, akıldan kopuk hale gelmesidir... Bu durumda ise ya ölmesi ya da sevki gerekiyordu.

Su kayağı: su kayağı, su kürü, su tahtası veya su arıtma olarak da bilinen su kayağı işkencesi kımıldamayacak şekilde etkisiz hâlde bırakılan mahkûmun yüzünü ve solunum yollarını örten bir beze su dökülerek boğulma hissi yaşanmasını sağlayacak bir stildir. Tutsağın yüzü kumaş veya benzeri bir parça ile kapatılarak on ila yirmi derecede bu parça sabitlenerek su, işkenceciler tarafından solunum yolları üzerinden dökülerek mahkûmun öğürme refleksine neden olur ve bu şekilde boğulma hissi mahkûmda oluşturulur. Ölümü önlemek için aralıklı olarak su dökülür fakat kesintisiz su dökülürse kuru boğulma ile ölüm riskine yol açar. Bu stil, aşırı ağrı, akciğerlerde hasara, oksijen yoksunluğu, beyin hasarı, kısıtlamalar nedeniyle kırık kemikler, fiziksel ve psikolojik hasara neden açar. Soğuk su ile uygulanması insan vücudundaki kan oksijen tüketimini azaltır ve kurbanın acı

çekme süresini uzatır. Teknik, mahkûma yalnızca işkence sebebiyle yapılıyorsa bu uygulama aşırıya kaçınılmadan, ara sıra hava alınması sağlanarak tekrarlanarak uygulanır.

Sahte infaz: Kurban kendisinin veya başkasının infazının yakın olduğunu veya gerçekleşmekte olduğunu hissettiren tekniktir. Bu yöntemde kurban, infaza götürüldüğüne inandırılır; kendi mezar yeri kazdırılır, ölmeden önce duaları, son dilekleri tekrarlatılır ve ardından kafasına boş bir silah dayayıp tetiği çekilir, ardından patlayan kurşun farklı bir asker/gardiyan tarafından ateşlenen silahtan gelir fakat son âna kadar mahkûm bunu bilmez/bilemez. Kendisinin ya da başka bir mahkûmun (sahte) infaz edildiğini/edileceğini bilen mahkûma karşı oynanılan oyun psikolojik işkencenin dallarından biri kabul edilir çünkü, bu yöntem travma sonrası stres bozukluğuna, travma, depresyon, anksiyete bozukluğuna ve diğer zihinsel bozukluklara yol açabilir... İşkence stillerine yeni bir çığır açmak yahut, olan teknikleri aşırıya vurarak en zirve noktasını bulmak için çabalayan kişiler var olan teknikleri birleştirerek en şiddetlisini ve en kırıcı olanı için çabalamışlardır. Buna Biderman'ın ilkeleri olarak sayabileceğimiz ve uygulanan tekniklerin mahkûmlar için en zorlayanları olarak nitelendirilen 8 yöntem de dahil... izolasyon, algının tekelleştirilmesi, uyarılmış halsizlik ve bitkinlik, tehditler, ara sıra müsamahalar, "her şeye gücü yeten" ve "her şeyi bilen" olduğunu göstermek, bozulma, önemsiz talepler için zorlamak... Bu yöntemlerin esas kuralı, kurban için fiziksel ve ruhsal olarak kırıklık vererek hakimiyet ele geçirerek istenilen şeylerin yaptırılmasıdır...

Güçten düşüren sıcak odalar: Güçten düşüren sıcak odalar veya Sıcak odalar, teknik olarak bir fırından ya da saunadan farksızdır. Üst düzey suçlar ve suçlular için kullanılan bu yöntem, hapisanelerin en tenha yerinde, genellikle çoğu mahkûmun görmediği fakat ismini duyduğu, orada bulunmaktan ihtar edindiği odalar olarak bilinir. Suç düzeyi yüksek veya bulunan zaman zarfı içerisinde yapılan suçun büyüklüğü ve önemine göre mahkûm, güçten düşüren sıcak oda cezasına çarptırılabilir... Kurbanın hapisanede bulunuş sebebi, yaptığı hatalardan dolayı bu cezayı alıp almamasını değiştirmez... Bu teknikte cezaya çarptırılan kurban, daha öncesinde darba maruz kalmış ve vücudunu kaldıramayacak hâldeyse bir problem teşkil etmez fakat suçlu, dinç ve sağlıklıysa sağ bacağına lokal anestezi yapılarak çaresiz hâlde bırakılır. Bunun nedeni manipölasyon odaları olan Sıcak oda/Fırınlarda ayağa kalkmanın zorlaşması ve vücuttaki uyarınları, stresi yükselterek mahkûmun travma ve depresyona sokulmasını amaçlamaktır. Güçten düşüren odalar, Ortalama bir odanın üçte biri kısmında yerden tavana kadar olan kısımda konumlandırılır. Üç veya dört insanın rahatça girebileceği bu fırınlarda

sıcaklık maksimum 60°'yi görür. Kurban fırının içerisindeyken, yerden kalkmak ister fakat bu oldukça zordur. Tutunacak yerlerin ve çevrenin kademeli olarak sıcaklığının artırılması bocalama ve şok geçirebilir. Fırın dışarısına bakan mahkûm, rahat okunabilir fırın termometresinde kendisinin maruz kaldığı sıcaklıktan daha fazlasını görür...

Fiziksel ve zihinsel olarak yıpratılmış kurban, Aşırı terleme, basınç, sinir, kaygı gibi etkenlerden, dayanabileceği sıcaklıklarda bile aşırı ısınıyor hissine kapılır. Sahte infaza benzetilen sıcak oda işkencesi kurban için psikolojik yıpranmaya yol açtığından, uzun müddet etkilerinden kurtulmaları zordur...

Psikolojik işkencenin yanı sıra daha acımasız, daha şiddetli hem zihinsel hem de fiziksel olarak çifte etki eden bir tür varsa o da Fiziksel işkencedir. Fiziksel işkence amaç olarak yapı gücünü, dayanıklılığı ve direnmeyi baz alarak insanları vücûden kırmayı amaçlar. Bunun yanında psikolojik etkenleri de vardır: ruhsal direnişin aşınmasına, onursal yıkıntı yaşanması ve fikir, düşünce asayişinde değişimlere sebep verebilir... Fiziksel işkencenin genel kullanımına baktığımızda ise, mahkûm, suçlu veya rehineler için ekseriyete uygulanan biçimlerini ele aldığımızda sorgu, itiraf ve istenileni zorla yaptırma gibi kisveler altında şekillendiğini görebiliriz. Akla ilk gelen yöntemi ise dardır. Zayıf ve metanetsiz insanlarda daha çabuk sonuç gösteren Fiziksel işkencenin en temel yöntemi darp, çetin ve dayanıklı insanlarda yahut acıya alışmış bireylerde etkisini sürekli şekilde devam ettirilmedikçe kısa vadede istenilene ulaşılması konusunda yolda bırakır. Suça ve suç şöhretine bağlı olarak hapishanelerde yasadışı olarak yapılanlar darpla sınırlı kalmaz. Darp, suçta şöhretli ve yüksek kademede olan mahkûmlar için bir rutin, olağan veya zevktir...

Bu yüzden psikolojik işkencenin dallara ve dipten zirveye yol alması gibi, fiziksel işkencenin de seviyeleri vardır. Hapishanelerin işkence kotası ve düzeyi, mahkûmların tavırlarına ve dizginlenme olasılıklarına bağlıdır. Bu yüzden birçok hapishanenin işkence biçimi herkes tarafından bilinenlerle sınırlı kalmıştır. Oysa Melagunie'de işler diğerlerine nazaran tam tersidir. Melagunie'de fiziksel işkence 3 sınıfa ayrılmıştır. Kademeli olarak, acılıdan; dayanılmaz acı ve infaza doğru yollar. Bu seviyeler, hafif suçlar için tertiplenmiş olan ve vücudun acı duyularını zorlamak; mahkûmu diğerlerine göre en az zorlayan biçimi olarak ele aldığımızda basit zorlama teknikleri ile başlar...

Tokat atma, dövme, falaka ve kırbaçlama gibi hapishane mecrası için sıradan yöntemleri içeren Basit zorlama teknikleri dayanın haricinde stres pozisyonları,

basınç noktalarına müdahale ederek anlık hareket yoksunluğu ardından gelen acılar gibi düşük acı katsayılarını içeren teknikleri bünyesinde bulundurulur...Bu usullerin ardı sıra gelense duyuşal yoksun bırakma genel adıyla süregelen tekniklerdir. Basit tekniğe nazaran bu yöntemlerde, ağrı ve acı şiddeti oldukça yüksek iken bu acı ve ağrılar; insan, hayvan, kimyasal, çeşitli materyaller ve su gibi çeşitli yardımcıları sayesinde daha fazla etkide bulunur. Duyusal yoksun bırakma işkencelerinde kendi içerisinde ayırabileceğimiz farklı türleri vardır. Bu türler genelde iflah olunmaz mahkûmları bazen tam sona hazırlarken bazen de frenlemek için ileriye gitmemesi için bir uyarı niteliğinde olur. Duyusal yoksunlukta en basit sayılabilecek yöntemler şu şekildedir:

Boğma: teknik, mahkûma belirli bir süre uygulanır, bazen bayılmasına kadar ileriye götürebilir. Sınır düzeyinin şiddeti tekniğin uygulanma süresini, bırakılma anını belirler...

Açlık: Kurbanın hayatını sürdürmesini sağlayacak yeterli besin/kalorik enerjiden mahrum bırakılarak son acı raddesine kadar sürebilen (organ hasarı ya da ölüme yaklaşma) yöntemidir...

Melagunie'de metotlar, yine bambaşkadır. Çekilen acının yanında sunulan, arzuların egemenliğini ele geçirme yöntemi, en ciddi işkenceden en masum görünenine kadar birçoklarını kapsar. Açlık işkencesinin yanı sıra, açlığı zehirleme ile tetikleme de bu kavramın ana hatları içinde barınır.

Miçetizm

Bana, ilk geldiğimde yanıma iyice sokulan, işkillendiğim zayıf ve çelimsiz görünümlü adam şunları söylemişti: Hayatını ellerinden almak isteyen bu ahlaksızlara karşı asla teslim olma! Sen, ilk durumu kavrayamadığında, atak karşıdan gelecektir. Birkaç ay önce insanları yemek konusunda uyardığımda yüzüme bakıp dalga geçiriyorlardı... eski bir rençber olduğumu bildikleri halde beni dinlemeyip, devam ettiler. Önlerine iyi pişirilmiş ve soslanmış mantar yemeklerini koyduklarında, yememeleri için onlarca kez ikaz etmeme rağmen birçoğu buna kulak asmadı!.. Ölümcül zehirli olan mantarlar, mahkûmları zehirleyerek ölümlerini getirdi... Tabii onlar için sunulan birçok ilaçlar vardı ve olay 'tamamen bir yanlışlıktan kaynaklanıyordu' yönetimin iddiaları buydu... Danışıklı dövüş olduğu oldukça barizdi; can çekişen, kan kusan ve titreyen; vücutlarının kontrolünü kaybeden bu insanlara karşın yaptıkları yalnızca işe yaramayan

ilaçlar vermektir... Doğrusu, bunların da aslında ilaç değil, ilaç görünümü verilmiş kireçler olduğunu duymuştum!..

Pense ve bıçaklama işkencesi: Pense işkencesinde mahkûmun, hassas organları pense ile veya eş bir aletle sıkıştırılarak şiddetli acı duyması hedeflenir. En genel kullanımı parmaklardır çünkü parmak uçları, alınla birlikte vücuttaki acıya duyarlı en hassas bölgedir. İşkence esnasında muhtemelen parmaklar eklemlerinden kırılır ve kemik ağrısıyla birleşen ağrı dayanılmaz hâl alır...

Bıçaklama işkencesinde ise hayati organlara gelmeyecek şekilde dikkat edilerek suçlunun vücudu herhangi bir yerden suikastçı/gardiyan tarafından delinir ya da bıçaklanır...

Duyusal yoksunluk işkence türlerinin "bir üst kademesi" olan yöntemler ise Asit saldırısı, Işıklı kör etme, Kemik kırma, hadım etme, sigara yanıkları, çivi çakma, ayak yakma, hamstringing, dizkapağı, Filistin askısı/strappado, parrilla, GED, metal çubuğa asılı halde dövme, diş çekimi, duvar örmek, markalama, penye işkencesi, tecavüz, taciz ve cinsel saldırı, katran ve tüy ekleme tekniklerini içermektedir. İsmi bile ürpertici gelen bu yöntemler genel olarak "Güç mahkûmlar ve Lider konumundaki mahkûmları" barındırır... Fakat sıradan bir suçlu (uslu mahkûmlar) da ilerleyen zamanlarda yapacağı suçlara ek olarak bu cezalara çarptırılabilir...

Asit saldırısı: Genel olarak vücudun en hassas bölgesi olan yüze atılır, teknik sonucu kurban yüz çevresinde ciddi aşınmalar, körleşme ve organları eski seviyesinde kullanamama durumlarıyla karşılaşır.

Vücudum ustaca, acı hissi olmayan gardiyan tarafından kesilirken, bedenime, iyileşmeye yüz tuttuğum zaman zarfı içerisinde atılan asitler; birçok kişi gibi beni de tanınmaz hale getirdi!

Işıklı kör etme işkencesi veya abinasyon: Kurbanın gözlerine kasıtlı olarak zarar verilerek kör edildiği bedensel ceza/işkencedir. Yöntem esas olarak Sitotoksik maddeler vasıtasıyla kurbanda körleştiren kimyasal yanıkların yanı sıra sinir yaranması ve beyin hasarı gibi komplikasyonlara da yer vermektedir...

Kör tarantulalar kabrimi gözetliyor; hırçın bir darbe, sakın bir eylem veya...

Hissediyorum, kara toprak da beni bağrına basacağı anı gözlüyor... Ak öfkenin akça kesildiği o engin noktada, gözlerim; mecalsiz bedenimle bir çırpınıştta senin olmak istiyor elbet!.. Kavuşmak evlâ, kavuşmak başka... kavuşmanın ardından, ben yine yeniden doğrulmak istiyorum; kurşunî notalardan uzak, kurşunlar içerisinde savaşıp ölmek!.. Ellerim bıçak, gözlerim mitralyöz; düşmana karşı solunan nefret, verilen nefes gibi; çırpınıştaki gözlerim... ve işte şimdi ağlamaklı...

Gelebilirsem, gelebileceğim gün...

Ellerim bir dehşetin yansıması ve gözlerim kör bir noktaya hâkim. Ustaca kesilmiş bedenimden arta kalan, elbette iyileşen yaraların bıraktığı izler... Yalnız, kutlu ol sen! Bırakılan izde kaybolan izim, yıllarca hapsolmuş aciz bedenim. Ellerimi uzattığım vakit, tutamazsan anlarım elbet. Ne benim gelen ne de sensin yüzüme bakan...

Ah... Gözlerime sunulan dehşetli ışık, korkunç hissiyle hâlâ bedenimde saklı. Saatlerce göz bebeklerime doğrultulan, sonunda da kör olmamı sağlayan; aciz göz kapaklarımı kapalıyken bile yaktı! Öylesine ki kör olmanın yanında, parçalanmış göz kapağımın sunmuş olduğu acı, ölmeyi arzulatacak kadar nefret kokuyordu!..

Kemik kırma veya Kemik kırığı işkencesi: Vücuttaki herhangi bir kemiğe uygulanan işlemin devamlılığında süregelen kısmi, tam ya da parçalı kırık olarak görülen ciddi vakalardır. Kavga sırasında veya hareketsiz bırakma gibi durumlarda kemikler, eklemlerin tersine açıyla fazla bastırıldığında ya da zorlanıldığında da görülebilen sancılı ağrıyı içeren bedensel ceza/işkencedir...

Kırılğan Acı

-Girizgâh-

Cereyan ediyor; Sükûn, sükûn yalnızlık... El ediyor gece, gece gözlerimi gözleyince!

-Gardiyan Lucas-

Kabir'i izliyorum. Üçüncü günü olmasına rağmen, hâlâ uyuyamadı. Öldürmüş olduğu on iki kişinin üzerine getirmiş psikolojik sancının tesiri

altında. Eh, bunu sindirebilmek ve hayatını yoluna koyabilmek için oldukça vakte ihtiyacı var, fakat buna sahip mi? Ondan emin değilim.

-Girizgâh-

Aklın buudunu yitirdiği yerde, zihnini dolduracak sancı; zulüm eşliğinde kahredici tavrını bulacak. Soğuktan takırdayan dişler, bir mınçıkının sesleriyle kaybolacak!..

-Elveda insanlığım -el eder, elveda!..

Dişlerini sökeceğim, dişlerini Kabir! daima hisse gem vurmuş vücudun, hançerin ve nefretin öfkeli bıçakları altında ezilecek... öyle bakma, öyle bakma elbet, hepsi bu mu diyerek. Çıldırılmış bir insanın silüeti, dayandığı vücudundan boşanacak ve nefret bir kez daha umurunda olacak. Tümünün ardından kendini kaldırıp atmak istesen de el veremeyecek vücudun. Direnci iyice törpülenmiş ve vakaların en sertiyile karşılaşmış sıkletin yalnızca ölmek isteyecek! Yalnızca ölmek! Şimdi çıplın vücudundan, çıplın seni kapsayan her şeyden! Somyanın soğuk tenine yaklaş, yaklaş bastırdığın tüm öfke ve nefretinle!

Uzun bir zaman olmadı fakat şimdiden geçmişin ne kadar uzun boylu ve korkunç olduğunu, geleceğin ise bana yeri olamayacağını fark ediyorum... Kire bulanmış bir hayatı, gerçek arzularımdan uzakta; hapis altında zincirlerle yaşamışım, üstelik tümünü ‘özgürlük’ adı altında!.. Şimdi, beni bulan bu gerçek, zamanın doluşunu, gerçeklerle daha ayan biçimde yüzleşmemi sağlıyor. On iki masum insana karşı, üzerime gelinen işkenceler, kör edici noktaya yakın; fakat değil. Öldürücü, fakat öldürmekten beri... Kemiklerimin birçoğu işkence aletleri sayesinde kırıldı. Sol bacağıma verilen zarardan dolayı sağlam adımlar atamıyor ve yalpalayarak yere düşüyorum. Sağ bacağım ise diğerinden aşağı kalır değil. Kollarım normal bir günde yapılabilecek sıradan işlerde bile acizliğini gözler önüne sererken, her gün kötüleşen durumum beni üzmemden geri kalmıyor. Yapılanların tümü yalnızca hapishaneye girmemden kısa süre sonra yüzleştiklerimden ibaret!.. Yarınlar çıkmamak için geceleri ağlayarak dua ediyorum. -Kabir-

Hadım etme veya kastrasyon işkencesi: Bir erkeğin testislerinin/yumurtalıklarının kullanımını kaybettiği cerrahi veya kimyasal

eylemdir. Cerrahi operasyonlarda testislerin alınarak erkeklikten menedilen kurban, kimyasal hadım etmede ise bir süreliğine hadım veya sürekli olarak değişim gösterebilir. Tecavüz ve ahlaksızlık içeren suçları barındıran mahkûmlar için uygulanır...

Sigara yanığı işkencesi: 500 ila 700 derece arasını bulan sigara ateşi, kurbanın kendisinin veya işkence memuru/gardiyanın vasıtasıyla vücudun herhangi yerine basılmak suretiyle uygulanan diğerlerinden masum, işkence biçimidir...

Çivi çakma/iğneleme veya batırma: Kesmeyi de içeren işkence çeşidi kurbanların tırnağını sıcak makasla kesmeyi, tırnak altına iğne batırmayı ve tırnağı kırmayı içeren lokal eylemlerdir...

Ayak yakmak veya ayak kavurma: Kurbanın ayak tabanına sıvı yağ veya hayvansal yağ sürülerek yanan kömürlerin üzerinde yavaş yavaş pişirilmesini ve bir körük ile ateşin kontrol altında bulunmasını içerir. Ayakları sabitleyen, ayak tabanlarıyla problemsiz temas kurabilen bir kömür tepsisini, gelişmiş sorgu koltuğunu içeren geliştirilmiş şekli de mevcuttur.

Hamstringing: Suçlunun uyluğundaki tendonları keserek düzgün yürüyemeyecek şekilde sakatlama yöntemidir. Kurban bu yöntem sonucu, kısmen etkisiz hâle gelir...

Diz kapağı işkencesi: Hükümlünün dizine çivi çakmayı, diz kapağını kırmayı yahut düşük hızlı bir kurşunla yaralamayı içerir. İleri yöntemlerde kurbanın hasarı büyükse, amputasyon gerekebilir...

Ölme Özgürlük

Bir seçkinlik yanılgısı ya da sanrıların zonklamasından doğan, özgürlük!

Klinik bir vakanın çeşitli komplikasyonlar halinde vücudun kontrol merkezini –tam- bir tesirle ele geçirmesinin ardından, evreler halinde çetinliğini daha da artıran hastalık; iyileştirilmediği takdirde insanların büyük kısmını aşılması güç olabilecek tehditlerle baş başa bırakabilir. Fiziki kazalarda ya da eylemlerde doğacak tezahür, haleti ruhiyeyi direkt olarak atağa geçirmeye yönelik, psikolojik vakalara göre daha az korkutucudur. Buna müteakip, gerçekleşen her problemde arz edilen

düzey, olayların seviyesine indirgenemeyecek kadar, geçmişe yönelik bulguları içerebilir.

Kimi yerinde hayvanî arzuların güdümü, körtüklenişi ve daima istemi, birçok unsurun gelişen olaylar içerisinde temelini oluşturabilirken, kimi yerde de doğacak sancıların vahametinden beslenir. Fertlerin hayat içinde maruz kaldığı yaşam biçimi, zorluklar ve psikolojik buhran; tümüne giden yolda mesnetsiz olgulara elverişli bir karaktere yönelimi ortaya çıkarabilirken, bireysel çalınmalar, ahlak paravanının arkasında gözüken fakat alakası olmayan söz münadileri tarafından -etrafın- boşaltımı ya da rehavete kapılmasından ötürü çabanın yavaşlanması hasebiyle; üslup ve mizaç olarak saygısızlık normlarını -kisveler halinde- saklayanlar tarafından "iptidai, şuura aykırı ve insanlığın değerlerini" aşağılayıcı biçimde doldurularak, aykırı şeklin güdümünü en uç ve en hassas noktaları tahrik etme seviyesine ulaşır. Ameliyatlık bir hastanın 'iyisin' temennileriyle uyuşturularak kandırılması ve sahte ilaçlar ile ayakta tutulmaya çalışması kadar kara mizahı içerir; kandırılan insanın ölümüne sevk, intiharına yönelik umursamaz tavırlar da buna ektir.

Ezilen tenimizde, gelen darbeye en duyarlı noktada beliren çürükler var; bu çürümelere karşın yapabileceğimiz tek hamle, kendimizi savunabileceğimizi düşündüğümüz anda başka tarafımıza vurulmasını sağlamak. Tenimizin yanında, acıların kaotik nahiyesinde bulunan ruhumuz; bilenen vücudumuzda seziyoruz daima... işte bir sonraki darbeye, ölüm yaklaşıyor olmalı!..

Aslına bakacak olursak her bir mahkûm, istenilen zaman zarfı içerisinde can çekişerek ölebilir! Öylesine korkunç bir hengâmeyi doğuran ortam ki ne bir ses ne bir nefes duyulabilir; günün ışıltısı ve rengarenk yansımalar sunan güneşin nazik albenisini izlerken, üzerimizi tarayabilecek soğuk, bu cılız bedenleri delip geçebilir; yalnızca, hemen birkaç saniyenin ardından... biliyorum, üzerimizde oynanan kirli oyun; ansızın bir ölümden çok, ruhun çektiği acılar yüzünden bedenin çileden çıldırmasını yeğleyen cinsten. Sanrıların doğurduğu zihin bulantısı değil elbet tümü... Yine de kafamı kurcalamıyor değil, cezalar için atanan memurlar en ıstıraplı haliyle gösterdikleri işkenceyi, istedikleri için mi, zevk aldıkları için mi yoksa, gerçekten bir görev uğruna mı yapmaktadır?.. Zorluk bakımından merhaleleri daima gelişen ve daha da çetinleşen tekniklerde, genele yönelik

bir tutum izlenirken; dayanma direnci, hal, hareket ise anlık baskılarla geçiştirilebiliyor...

Diz kapağıma ve bacağıma inen yüzlerce demir sopa darbesi ile yürürken bacağımdan gerekli metaneti alamam da yavaş yavaş iyileşiyor hissi vardı aklımda. İlaç ve rehabilite olmasa bile, zamanla daha iyi hale gelebilirdi...

Fakat işler, umduğum gibi gitmedi. İlerleyen evrelerde hamstringing uygulanan bacağımda, yürümeye yönelik fonksiyonlar ezilerek tamamen bitirilmişti. Kırıkların, günlerce acı çekmemin ardından olmadık biçimde kaynaması da cabasıydı... Öylesine bağlanmışım ki somyaya, vücudum herhangi bir hareketi yapmaktan menedilmesiyle kalmamış, ayrıca herhangi bir söz ederek gardiyanları alıkoymam ve yüzümün gözükmüp, gardiyanları duygusal olarak etkilememem için ağzım sıkıca bağlanırken, yüzüme de siyah bir torba geçirilmişti. 15 dakika sürede tamamlanan – narkozsuz, tersine- ameliyat; artık sakat kalmamı sağlamıştı.

Bilinmezliklerle dolu Melagunie'yi anlamayı çalışırken üzerime, sakatlama işkencesi ile gelindiğinde; herhangi bir yanılda bulunmamıştım. Diğer insanların bir kısmında da durum bu şekildeydi. Anlam verilemeyen durumlar, iyi ya da kötü şunu gösteriyordu. Pervasızca hazırlanan bir takvimde, her birimize uygulanacak işkence; piyango misali çıkmayı bekliyordu!.. Günü geldiğinde kime geldiği, içeri giriş sebebi fark edilmeksizin uygulanacaktı!

-El Paro'dan konuşmalar 1-

Filistin askısı/Strappado: Filistin askısı veya Strappado olarak da bilinen işkence yöntemi, kurbanın kollarının arkasından birleştirilip, bu şekilde yüksek bir yere asılmasını veya kaldıraç yardımıyla havada asılı tutulmasını içerir. Strappado'da en belirgin şekil, iki kolun arkadan birleştirilerek bağlanmasıdır. Bunun yanında kurbanın tek kolunun bağlanması ve kolun özellikle antecubital fossa (dirseğin iç bölümü) tarafından, ağrıyı şiddetlendirecek üçgen kör dikenli demirle bağlanması da olağandır...

Olumsuzluk Paragonu

Sessizlik gergefine en asil renklerle dikilirken toz pembeliği, hayatın; unutulmuş, hissizleştirilmiş ve kırılmaya çalışılmış insanlığın saf acısını kulaklarımda duyuyorum; ileriden, çok ileriden sesler işitiyorum!.. Ağlayan, sızlayan fakat kafasını yine de duvarlara vuran fertlerin acizliğini... hissediyorum, hem de iliklerime kadar... gözler önüne çalınan, palyaçoların öngörülen çifte karakterliği değil! Bir işkencenin yansımaları...

Kaynayan mizacımda hayat, deri kelepçeler ardında masmavi gökyüzünde asılı. Ellerim dehşetten titremekte, vücudumda aksi durum yok. Suçluluğum aklıma geliyor... tedirgin olsam da yine, fazla değil mi sahi bu kadarı da?.. Soğuk bir yokluk şimdi damarlarımda, insanlıktan arta kalan. Asılı tende yüreğim çatlamakta, dayanamamaktan...

Güneş hâlâ havada, soğukta içimizi ısıtmakla yükümlü gibi... Umarsızım... tok ayakkabılı, aheste yürüten gardiyanlar hücreme geliyor!..

-şiddetli bir ses- Kalk Andrea, Kalk!

È l'ora della tortura! -işkence zamanı-

Duyar duymaz kalkıyorum, bir hevesle değil, kırılmasını istemediğim uzuvlarımdan... Ardından kapıya doğru gelerek, iki bileğimi yaklaşıtıyor ve kelepçe takmaları için uzatıyorum.

-Ne kadar umarsız da olsa, Andrea bu işte ustalaşıyor!-

Kelepçe takılmasının sonrasında kolumdan haşın bir suretle tutan Gardiyan Thomas, beni, işkencehaneye doğru götürüyor... bilmemezliğin verdiği korkunç tedirginlik yok. Yalnız bir pervasızlık hissi, işkenceye gidişimde benimle olan...

İki kat aşağı inmемizin ardından aldığım katran kokusuyla yine bir penye işkencesinin yapıldığını hissediyorum. Her ay değişen türler nedeniyle bugün, benim de sıram olabilir. -Yeni bir ayın başlangıcındayız.-

Önünde durduğum işkence odasının kapısını, Thomas açıyor. Bu esnada yanıma gardiyan Flavio geliyor... İlginçtir ki, kime işkence yapılacaksa yanına aynı milletinden bir gardiyan atanması kaçınılmazdır...

-Açılan kapıyla beraber içeri girmem isteniyor-

Biraz sonra rehavete kapılarak girdiğim ve sonrasında etrafı gözetlediğim odada ellerim kelepçeli ve ayaklarımda pranga, korkak bir suçlu gibi dikiliyorum... Yaklaşık 5-10 dakika bakınmamın akabinde içeri gardiyan Flavio teşebbüs ediyor. Barfiks demirlerine benzettiğim ve aşağı yukarı inebildiğini düşündüğüm, bu kafamı kurcalayan teknik, canımı çok yakmasa...

Haydi Andrea! Başlatalım şunu.

Vinç yordamıyla aşağı doğru indirilen ‘üst demir’ tutamacına, Flavio, elinde getirdiği çantanın içerisinden çıkardıkları bilekleri, üzerine takmasıyla gardiyan Thomas’ı içeriye çağırıyor...

-İşlemleri başlatalım Thomas!-

İçeriye gelen gardiyan Thomas, bileğimdeki kelepçeyi sökmenin ardından, ‘Filistin Askısı’ adı verilen bu tekniğin uygulanması için kolumu, ensemeye doğru yukarı düzlemde çevirerek ardından, hareketi normal düzenden soyutlanmış bileğimi -o anda bulunduğu biçimde- demirin üzerindeki bilekliğe takıyor. Ardından diğer kolumu da çevirip bileğimi sıkıca konumlandırıyor... daha şimdiden göğsümün ve kollarımın aykırı durduğunu gördüğümde tedirginlik içimde yer ediniyor!..

"İşkencenin, kendileriyle muhatap olmamasından, rahatlık ve lakaytlık çerçevesi içinden gardiyanlar dalga geçerek: "İyi misin Andrea?" sorusunu yöneltiyor..."

Kafama dayanmış bir silah kadar beni huzursuz ve çaresiz bırakan bu işkence yöntemi, bir sonraki hamlesiyle daha da canavarlaşıyor. Basit bir vinç düzeneği ile yukarıya doğru kaldırılan demir sopada, sonuna gelindiğinde ayaklarım yerden kesik ve göğsüm dışa dönük dururken, kollarım ise kıvrıldığı noktada; iyice arkaya doğru gergin ve vücudumun vermiş olduğu ağırlık ile kopmaya yönelik!

Bırakılıyorum ortada, dakikalarca acı çekerek kaybediyorum kendimi!.. Bayılan vücudumu, bir süre sonra içeri giren gardiyanlar, elektrik vererek ayılıyor... üç, dört, beş defa tekrarlanan bu işkence yönteminde geçirdiğim yaklaşık yarım saat, hayatımın sonuna kadar taşıyabileceğim rahatsızlıklarla gebe...

Sona doğru gelindiğinde direncim oldukça zayıflamış ve en azından normal yaşantımı doğruca ilerletebilmem için iyileşmeye gerek var. Bir tekerlekli sandalyeye bindirilip hücreme götürülüyorum... -Gardiyanların söylemleri kulaklarımda! -Suçlarının cezasını çekmeliler, başı dik, yürüyerek geldi. Şimdi ise tümünden aciz!-

Tümünü umutsuzluğa sevk edecek bir gerçek taşıyorum. Gerçeğin tezahürü, anlayamadıkları doğrunun zihnime vuran yansıması; vücudum aciz amma, ruhum dimdik ayakta!..

Parrilla ve Somya işkencesi: Parrilla, anlam bakımından ızgarayı ifade eder. Çoğu insan ızgara anlamının yanında ikinci anlamı olan parrillanın, işkence aleti olarak var olduğunu bilmez... Parrilla ve Somya işkencesi, temelde aynıdır. İkisi de işkence esnasında elektriğe ihtiyaç duyar ama iki kavramı birbirinden ayıran etken, kullanım yöntemleridir. İki tekniğin uygulanmasındaki en büyük faktörse, gözle görülür şekilde tespit edilmesinin imkansız yakın olmasıdır. Parrillada genel hüküm mahkûm ya da kurbanın cinsel yönden işkenceye uğramasını sağlamaktır. Cinsel işkencede tamamen soyulan kurbanın penisinin başına bir tel sarılır, bir tel elektrot da üretraya (penisin iç kısmı) sokulur. Yüksek voltaj ve düşük akım kullanılan Parrilla işkencesinde kurban dayanılmaz ağrıya, yıkıcı fiziksel ve psikolojik sonuçları olan üretral darlıklara maruz kalır. Bu durumlar olasıdır. İşkenceye maruz kalan kurbanların ekseriyeti çeşitli hastalıklardan mustarıptır: Erektile disfonksiyon (ereksiyonun cinsel birleşmeyi sağlayamaması, fonksiyon bozukluğu), depresyon, anksiyete, akut, stres bozukluğu ve travma sonrası psikolojik sekeller (endişe, suçluluk, travma) baş göstermektedir...

Somya işkencesi: Somya (sommie) kelimesi köken olarak Fransızcadır ve yatak altlığı anlamına gelir. Parrilla ile aynı kaderi yaşayan Somyada da ikinci anlam mevcuttur. İkincil anlamında işkence anlamına tabii tutulan somya, mahkûma, üzerinde elektrik verilen yatak manasına gelir. Bu yöntemde kurban, ayak ve el bileklerinden sırtüstü yatırılarak bağlanır. Ardından bir sünger yardımı ile vücudu boydan boya ıslatılarak her yere eş oranda tuz sürülür. Somya yatağı, bilenen yatak gibi yumuşak ve rahat değildir. Bu yatak veya düzenek, yerle irtibatı olan kısımlar

haricinde iletken maddeyle donatılmıştır. Yüksek voltaj ve düşük akım, Parrillada olduğu gibi Somyada da kullanılmaktadır. Bunun nedeni ise daha uzun işkence seansları ve kurbanı öldürme olasılığının minimum olmasıdır... Somya yatağı işkencesinde, kabloların ve iletkenin yardımıyla elektriğin aktarılmasının yanında, istenilen bölgeye uygulama amaçlı farklı materyaller de kullanılmaktadır. İlk akla gelen örnek ise Pikanadır. Pikana, bronz uca ve bir tutamağa sahiptir. Voltaj yükseltip artırmak için reosta ile kontrol kutusuna kablo ile bağlanan pikana, gücü bir araç aküsü veya elektrik prizine bağlı transformatörden alır. Pikana kullanımında, diğer iki tekniğin uygulanması esnasında olduğu gibi kurban çıplak bırakılır. Cildin maruz kaldığı elektrik direncini azaltmak ve şokun etkisini arttırmak için kurbanın üzerine su atılır. Pikananın etkisi psikolojik olarak ve duyuları etkilemesi haricinde üstelemedikçe görülür hasar bırakmaz... Bir farklı materyal ise Tucker Telephone aletidir. Krank telefonunun parçaları kullanılarak tasarlanmış olan cihaz, telefonun elektrik jeneratörünün mahkûma ya da kurbanı elektrik şoku verme amacıyla iki kuru pile bağlanarak yapılmıştır... Topraklama kablosu kurbanın baş parmağına ve diğer parmaklardan birine de elektriği yönlendirecek olan "sıcak tel" bağlanır. Telefonun krankı döndürüldüğü vakit, kurbanın vücuduna elektrik intikal eder. Pikana ve sıradanlaşmış yöntemlerin aksine Tucker telefonu aleti, mahkûmun bilinç kaybına, kalıcı organ hasarına ve akıl sağlığı sorunları üzerine olanca zararlı etkisiyle müdahale eder. Elektrik işkencesinde kullanılan en tehlikeli aletlerden biri olan Tucker telefonu, ağır cezalar almış ve onmaz mahkûmlar için kullanılan cinsten. Mor çubuklar ve kademeli elektronik yavaşlatıcı aletlerine nazaran listenin zirvesinde Tucker Telephone yer almaktadır...

Paul Visklop

Kötülük buudunda kemikleşmiş ve bir ağaç gibi köklerini toprağa salmış yapılanmalar; iyi ve iyiliğin aksine kırılğan ve daha naif yapıya sahiptir. Bu, kötü kurumlara ve bireylere karşı güdülecek her türlü hitap içeren eylemde bilinmesi gerektirir. Yapılan konuşmalar ve söylenen eylemsiz durum açıklamaları bile herhangi bir tehdidi yahut can sıkımını oluşturmaya da körüklediği düşünülen sanrı içerikli zihin dalgalanmaları fertlerin karşısındakine uygulayabileceği durumun vahametini gözler önüne serer... Melagunie'de insanların hapisane öncesi yaşamı, zevkleri ve sürekli olarak gerçekleştirdikleri aktiviteleri göz önüne alınarak giren yeni kişiden tutun yılların mahkûmuna kadar, işkenceye arzular üzerinden

tabii tutulurdu. Bu ilkenin en büyük zorluğu ise hassasiyetlerin teknik değişimlerine ne kadar direnç gösterebileceğinin bilinmemesiydi.

İşkencenin en acı, en zorlu yanı, Paul Visklop'un cinsel dürtülerine düşkünlüğü ve dizginleyemeyişinden ortaya çıkan; Melagunie yetkililerinin dahi, uygulamadaki tavizsiz -ruhsal- acı çekmelerinden kaynaklı...

Paul'a uygulanan işkence tekniği Parrilla adı verilen, kimsenin aklına tereddüt dahilinde de olsa getirmek istemeyeceği; vücudun tamamen soyularak somya üzerine yatırılmasını ve üretra kısmına kadar sokulmuş telden elektrik verilmesini içeriyordu. Elbette Melagunie'de her suçlunun işkenceye tabii tutulması; hapishanede bir suça bulaşmasını yahut yazılı/yazısız ilkeleri ezip geçmesinden dolayı değildi. Bu, Melagunie'nin delilik esrarı ile kaplanmış olduğunun mesnetsiz beyanatıydı... Paul, 14 gün boyunca EH17'de parrilla işkencesine tutuldu. İlk haftanın aksine ikinci hafta, üzerine suyla karıştırılmış tuz sürülerek ayrıca elektrik voltajı artırılmıştı... Fakat Paul'un sert mizacı ve dirençli zannedilen vücudu, ikinci haftanın ardından ölüm döşegindeki hastanın sıkletiyle eşdeğer hale gelmişti. Bu nedenle kendisine uygulanan zulüm, 14.gününde sonlanarak işlemler tamamen bitirildi... Yalnız, Paul işkence sonrasında dayanılmaz sancı ve psikolojik buhranlarla boğuşuyordu...

Geceleri sesini duyuyordum, kesik kesik ağlama sesleri... 40 yaşında bir adamın sancılar çekerek el uzatacak bir yardımı beklemesi... ah... bu korkunç yerin kaybedilmiş haysiyetini gözler önüne seriyordu. Belki de en kötüsü, hiçbir şey yapamadan bir adamın acı dolu seslerini dinlemek oluyordu!..

Her gün ağrıları daha da çetinleşen ve delirmenin eşiğine doğru ilerleyen Paul için Melagunie doktorları, her gün 50 gram LSD vermekte mutabakat sağladılar... Güçlü bir ağrı kesici ya da sakinleştiricinin aksine Paul'a verilen çok kuvvetli bir saykodelik kimyasal karışımdı. Ayrıca günlük olarak tayin edilen gramaj, sıradan bir kullanıcının haftalık kullanımına eşdeğerti. İlk kullanımın ardından bağımlı olan Paul, birkaç hafta içinde yarım kiloya yakın LSD kullanmıştı. Fakat bu bağımlı adam, ağrıları ve sancılarından dolayı düşünemediği, es geçtiği bir gerçek karşısında yalnızca 20.gününde yıkılmanın eşiğine tekrar gelecekti. Tüm vücudunu yiyip bitiren LSD ne parrilla ne de somyaya benzerdi... Delilik

ve önüne çıkan her kişiye -bilinmezde, kendine de- saldırganlık ve cinayet getirebilecek bu uyuşturucu, kesildiğinde etkisini misliyle gösteren korkunç bir karışımından ibaretti. Öyle de oldu, ağrıları geçen Paul'a artık zevk verdiği düşünülen LSD teminatı aniden kesildi. Son güne kadar yine üretral hastalıklarla ve halüsinasyonlarla cebelleşen Paul, bırakmanın 4 gün ardından kendini asarak intihar etti... Her türlü imkânın olduğunu ve bu imkânlardan yararlanmaktan mahrum olduğunuzu düşünün. Bu, Paul'un çektiği ıstırabın örneklemesinden çok öteydi elbet; odasındaki kanalizasyon hattına bilerek set çektiren Melagunie yönetimi, suyunu da kapattırmıştı. Ortalık berbat ve dayanılmaz seviyede kokarken ortada kalan taktir edersiniz ki yalnızca psikolojik etkisi değildir! Birçok kişi bu durumdan dolayı dizanteriye yakalandı. Paul'un aksine hasta olanlar tedavi edildi... Ölmeden hemen önce, cenazesinin Avustralya'ya ulaşmasını isteyen Paul'un, ölüsüne de merhamet edilmedi. Kremasyon işlemi yapılarak külleri, Doğu Platosuna serpilerek kaybolması sağlandı...

-El Paro'dan konuşmalar 2-

GED: Açılımı, Greduated Electronic Decelerator/Kademeli elektronik yavaşlatıcı... Cihaz yapıldığı ilk yıllarda, okullarda sorun çıkaran ve diğer öğrencileri tehdit altında bulunduran öğrencilerin ve bunların yanında, davranışları kontrol altına alma, değiştirme için çeşitli işlerde kullanılan hareket düzenleyici. Toplum tarafından hareketleri sebebiyle soyutlanan, hakir görülen bireylerin, içtimai düzen içinde problem oluşturmayacak biçimde yaşayabilmesini sağlamak amacıyla ortaya sunulan bu âlet, düşünülenin aksine, masum insanlara, layıkıyla test edilmeden uygulanmasıyla işkence ve suç aleti sınıfına girmiştir. Vücuda güçlü elektrik şokları, kısırtma ve kas sıkıştırma uygulayan âlet, kullanım sırasında kurbanı çeşitli kısıtlamalarla daha da acımasız şekilde uygulanmaktadır, bu kısıtlamalar mahrumiyeti artırmak için Duyusal yoksunluk ve aç bırakmadır. Kurbanlarda kullanımı yalnızca bir süreliğine olmayan GED, diğer işkence teknik ve âletlerinin aksine günün her saatinde, uyurken, sıradan işler yaparken ve hatta banyodayken bile aktif hâliyle kullanılmaktadır... GED tarafından şoka maruz bırakılan kurban/mahkûm, bazı zamanlar neden şok dalgası aldığını bilmez. GED şoklarının etkisi altında tutulan bireyler, idrar kaçırma, ağrı, doku hasarı, davranışlarda değişme, kaygı gibi çeşitli fiziksel ve psikolojik etkenlerin esareti altında kalmıştır... Bir zamanlar okullarda uygulanan GED, uygulayan insanların, uygulama mekânına ve amacına göre savunmalarını değiştirmiş ve masum görülmeye çalışılmıştır. Yine de bunların tümü, saçmalıktan öteye geçmemiştir. Ve

GED'in okullarda kullanımı 'işkence' aleti hususuyla yasaklanarak sona erdirilmiştir... GED, Doktor Ralph'ın mucitliğini üstlendiği Kuklacı sistemine oldukça yakın bir cihazdır. Fakat Kuklacı, daha gelişmiş ve daha geniş bir perspektiften olayları ele alarak menzilindeki insanları radyo dalgaları ile kontrol eder.

Kuklacı Ralph

Alman Doktor Ralph'ın hayal ettiği yapı, Melagunie'de istenilen biçim ve çalışma prensibiyle mevcut ve tıkrında! Sıhhatli bir saatin çarkları gibi hiçbir an bozulmayacak gibi çalışmakta... Ralph, 40'lı yaşlarına kadar çevresine, ailesine ve tanımadıkları da dahil oldukça saygılı ve sevgili biri olmasına rağmen 43 yaşında eşini ve tek çocuğunu trafik kazasında kaybedince psikolojisi altüst oldu. Bu yüzden bilinçaltında yatan köhne ve arsız hisleri sert biçimde dışa vurmaya başlayarak ölümüne değin, yaşının diğer kısmına aykırı biçimde, tehlikeli işlerle uğraştı. Ailesinin ölümünün ardından kafasında kurduğu ölümcül senaryoları öyle bir hâle getirdi ki, insanları kontrol edebilmek ve arzuları doğrultusunda işkenceyi, suç u kabul etmelerini sağlayabilecek radyo dalgalarıyla yönlendirilebilecek cihaz yapmaya koyuldu...

Yine de bu durumun en acımasız örneğini, Ralph'ın küçük yaştan itibaren bozuk aile yapısında sevgisiz yetişmesi ve ileride bulduğu "özlenen" aile yapısına yetişkinliğinde, tam kavuşamadan kaybetmesi, tezahür olarak yansıdı. Bununla da sınırlı kalmayan bağların kopuşundaki esameler, babası Dacklon'dan sürekli olarak şiddet ve itaatte kusur bulundurduğu an saldırgan tavırlar ve tehdit duyan Ralph, gayet tabii olumsuz etkilendi. Dacklon'dan, iyi şeyler de öğrendi bunlar, doktorluk hayatında kendisini ileriye götürebilecek ve matematiksel düşüncesini arttırmaya yönelik bilgilerdi...

Ralph büyüme çağında babasından yediği dayaklar neticesinde odasında, kendi halinde ağlayıp durumu sindiriyordu. İçe kapanıklığı ve zihindeki olmadık düşünceler, olgunlaşmasını engEBeli kılacak ve tehditler savuracak bir yansıma ile ilerleten 'sevimsiz' durum oluşturunken; büyüdüğünde herkes için tehlike arz edecekti. Kötü biçimde büyüyen zeki bir adam olan Ralph, bir zamanlar en iyi arkadaşı olan Brinsen'in şu sözleriyle kendisinden sakınılmış değErlerin yokluğunu gösterecekti: "İyi bir adamdı fakat, oldukça sessiz ve içe kapanık oluşu, bizlerden ayrı

olmasına ve onu istemememizi doğuruyordu. Bu nedenle, bizler de suçluyuz."

Dr. Ralph, 1980 yılının ağustos ayında öldü. 1975 yılına kadar Melagunie'deki demirbaş haline gelen çalışmalarına devam ederek, kuklacı sistemini geliştirmeyi ve sonunda uygulanabilir halde sunmayı başardı. Fakat bu sırada aldığı psikolojik yardımlar, "kabul ettirilmeyi amaçlayan" işkence aletinin "daha da vahşileştirilmesine" engel oldu. Melagunie'de başlatılan, geliştirilen ve sonuna yine Melagunie'de ulaşılan sistemin testi ruh ve sinir hastalıklarından mustarip hastalar için kullanıldı. İlk başta hiçbir yan etkisinin gözükmediği Kuklacı sisteminin temel kontrol mekanizması, bireylerin göğsüne takılan ve tabiri caizse "mıhlanan" çıkarılması zor çelik yelek gibiydi. Sert ve kopması zor kablolar ile kafaya bandajlar yardımı ile bağlanan cihaz, insanların radyo dalgaları ile kontrol ettirilmesini, iradenin kısıtlanmasını sağlıyordu. Yapılanlar yalnızca hareket eylemleriyle sınırlı değildi... İlaç almak istemeyen hastanın ilaç almasını, zorluk çıkararakı dinginleştirmek ve etkisiz hale getirmek gibi çeşitli amaçlar için de kullanılan bu cihaz, çıktığı dönemde oldukça olumlu tavır görmüş ve daha da ilerletilmesi konusunda Ralph'a destek verilmişti. Fakat Ralph'ın bu sistemi, oldukça masum ve nihayetinde güzel sonuçlara gebe de dursa, asıl isteğini asla topluma sunmadı... Gizlediği gerçek ve amacı şunları içeriyordu:

Bir GED cihazı gibi karmaşık bağlantılara gerek yok. Yerleştirilmiş olduğu mekândaki herkesin hal ve hareketini, buna müteakip haleti ruhiyesinde de değişimlere vasıta olan bu cihaz, suçluların en katı ceza almalarını sağlamak amacıyla yapılmıştı. Gerektiğinde devlet yöneticilerine kadar problemsiz pusu kurdurtabilecek sistem, 200 metreye kadar bulunduğu yerdeki herkesin ya da bireylerin tekli kontrol edilebilmesini; sessiz kalmasını, saçmalamasını, vücutlarının kontrol dışında tutulmasını sağlayabiliyordu...

...Aylar sonra Ralph, geliştirmiş olduğu sistemi, kobay olarak gördüğü akıl hastalarında kullanmayı gereksiz bir çaba ve boşa harcanmış emek olarak görmesiyle "cihazın pahalılığı ve basit kullanımlarda harap edilmesi" sebebiyle başka bir yere tahliye edilmesini istedi.

-Deneme amaçlı durumu kabul eden hastane yönetimi, bu söylem karşısında kabullenmekten başkasını yapamadı.-

Hastanenin ardından, Ralph, sistemini batı körfezinde konumlanmış villasına yerleştirdi. Bu doğrultuda, düşmanı Vesler Krayev'i sahildeyken manipüle edebilecekti... Suyun içerisinde hareketlerini kısıtlayan dalgalar göndererek Vesler'in boğulmasını sağlayan Ralph, silahsız, darpsız ve kanıtsız biçimde insanı öldürebilmişti! Bu, kuklacının ne denli başarılı olduğunu gösteren en büyük vakaydı...

Benzer bir olayda da Ralph, kirchgrasse caddesinde, ailesini kazada öldürmenin ardından beraat eden Edwin Katz'in istemsizce yola atlaması ve araba altında ezilmesini sağlamıştı. -Görgü şahitlerinin birçoğu durumu şu şekilde özetlemektedir: Yanında ailesinin olduğunu varsaydığımız genç adam, çocuğunun elini bırakarak aniden; hızla akan trafiğe doğru kendini attı. 3 şeritli yolda, bir arabaya çarpmasının ardından yere düştüğünde bir başka araba tarafından ezildi. Muhtemelen ikinci çarpışta öldüğünü söyleyebiliriz...

Birbirine yakın zamanda cereyan eden bu iki olay, temel mantığı incelendiği zaman bir manipülasyon eylemi olduğu kanısına, kamuoyunun genel oylaması ile varıldı. Fakat kimin nerede ve nasıl yaptığı ise bir muamma idi.

Ralph, geliştirmiş olduğu cihaz sayesinde oldukça iyi bir ilerleme katettiğini biliyordu. Ayrıca hükümetin kendisini bulmasında zorluk çekmeyeceğini de. Hastanede kullanımına izin vermesi, bu olayların yapı taşlarını araştıran birinin gözünden kaçmayacağı ve yapbozun parçalarını birbiri ardında eklemesiyle tamamlayacağı; şimdilik muammayı içeriyordu. Bu nedenle üretmiş olduğu cihazı ve yapım aşamalarını kaydettiği dört adet kitabını Wang Wien'in arkadaşı Fabian Löhr'e vererek kullanım talimatlarını anlattı... Fabian Löhr, Melagunie'den Almanya'ya nadiren de olsa uğrayan ve birtakım eksiklerini halletmenin ardından odak noktasına tekrar dönen, derin devletin dahi bağlantısını bilmediği Melagunie gizli ortağıydı. Kendisine verilen bu devasa cihazı, ülke sınırları içinden özel helikopter ile Melagunie'ye taşıdı... Uğruna çaba, zaman ve para akıtılan, sonundaysa yasaklanan Kuklacı sistemi; olayların billurlaşan

sonuçları nedeniyle geliştirildiği asıl amaç ve nihayeti tam olarak kavranamasa da buna gereğin yalnızca "uç" noktalarda olması hususuyla barındırılması, kullanılması ve üretimi "bilinen kadarıyla" tamamen menedildi.

Yıllar içinde acemi ellerde birçok kez kullanılan Kuklacı sistemi, sıhhatli bir halde çalışırken getirilmesinin 17 yıl ardından ilk defa bozulmuştu. Oldukça sağlam ve kaliteli malzemelerden üretilen bu yapı, gardiyan Felipe'nin yanında getirmiş olduğu şekerli çayın dökülmesiyle elektrik arızası vermişti... Daha sonrasında bir daha çalışmayan kuklacı sistemi, bir daha onarılamadı...

Metal çubuğa asılı hâlde dövme: İşkence teknikleri ve uygulamaları hakkında pek bir bilgiye sahip olmayan bireylerin dahi aklına hemen gelebilecek bu teknik, klasik işkence yöntemlerinin normlarını elinde tutar. Tahmin edildiği üzere kolun bilek kısmı veya ayağın bilek kısımlarından barfiks demirlerine benzeteceğimiz yerlere bağlanan kurban, bağlanmanın ardından fiziksel temas ve alet ile darba maruz bırakılır. Çeşitli materyalin kullanılabilceği bu yöntemlerde, acı katsayısını artırmak amacıyla bazı odak noktalarına da yoğunlaşmaktadır. Bu noktalar genel olarak, ağrıyı şiddetli halde kılmak ve materyallerle uygulanan darbin gözle görünür yerde olmasını engellemek için ayaklar, karın, kolun ön kısmı, üst kol, omuzlar, uyluklar ve baldırlardır. Bunun yanında fiziksel temasta ise dudaklar, yanaklar, burun ve alın kısmıdır. Maruz kalınan etkenler hususuyla kurban, nöropatik ağrılar (doku ağrılarından kaynaklı, yaralanma sonrası çıkan ağrılar), sinir hastalıkları (sinir dokularının zedelenmesi sonucuyla çıkan rahatsızlık, fiziksel travmalar, kostokondrit (eklem hastalıkları), Tietze sendromu (kıkırdak ve kemiklerde tahrişten dolayı oluşan rahatsızlık) gibi çeşitli sayıda rahatsızlıkla baş başa kalabilir...

Diş Çekimi veya diş ablasyonu: Diş çekimi genel olarak çürümüş diş yapısının vücuttan sökülerek atılmasını ve bunun yanında çocuklarda süt dişlerin altından çıkan yeni dişlerle beraber, mevcut dişlerin sallanması ve eski dayanıklılığını yitirmesiyle çekilmesi gereken çürümemiş olanı da içerir... Çekim sırasında ağrı yapmaması için lokal anestezi ilaçlar kullanılarak, dişin mevcut olduğu bölge üzerinde geçici duyu kaybına yol açılır. Bu sayede diş çekimi rahat ve konforlu şekilde yürütülerek işlem tamamlanır... Diş çekimi işkencesinde olaylar ise sıradan bir çekimin haricinde korkunç seviyededir. İşkence olma neticesiyle, kurbanı lokal

anestezi uygulanmaz. Diş tek hamlede veya kırıklarla birkaç defadan fazla zorlanarak çıkartılabilir. Teknik esnasında kurbanda şiddetli ağrıdan dolayı baş dönmesi, travmalar ve bayılma göstermesi olağandır. Ayrıca bu uygulama, diş hekimlerinin kullandığı çeşitli teknik eşyaların aksine pense, kargaburnu, kurbağacık pense tarzındaki materyaller ile yapılır... Diş çekimi işkencesi, oldukça ağrılı ve sancılı bir dönemeçten geçmenin ardından kurbanın, zihinsel ve fiziksel buhrana sokulmasını engellemek amacıyla gerçek bir diş hekiminin olaya müdahalesi ile tamamen düzeltilerek son bulur...

Duvar örmek: Duvar örme/k yahut duvara çarpma/k işkencesi, mahkûmun yahut kurbanın belirli bir mesafeden itilerek duvara çarpmasını veya ölme riskinin az olduğu yüksekliklerden bırakılarak sakatlama ve yaralama yöntemidir. Kurbanın ansızın itilmesini, sürekli olarak kafa bölgesinin duvara çarptırılmasını, belirli edevatlar ya da bağlar ile vücudun hareketlerini kısıtlayıp, kısıtlanmış bölgeye yönelik şiddetin defalarca uygulanmasını içerir. Yöntem, mahkûmun kendisini kollaması ve ağrıyı en aza indirmesine yönelik davranışlarından dolayı pek tercih edilmese de ansızın uygulanması duyuşal yoksunlukta önem arz etmektedir. Sıklıkla uygulanışı, birtakım duyuların köreltilmesine ve fiziksel aktivitelerin kısıtlanmasına yol açar...

Markalama: Markalama hayvanların takibini ve tanınmasını sağlamak amacıyla sahipleri tarafından küpeleme, lazer ve dövme aletleriyle yapılan bir çeşit yöntem. İşkencede markalama ise gerek işkenceye tabii memurlar tarafından gerek de suçluların birbirine yönelik cinsel yaklaşımlarında, yapanın kim olduğuna dair bilgi amacıyla uygulanan, vücutta kabartma şeklinde varlığını sürdüren kızgın demirle ya da buna benzer bir araçla tatbik edilen teknik. Bu tekniğin uygulanışı sırasında kurban çok fazla acı hisseder, uygulanma yöntemine göre acının seviyesi de farklılık gösterebilir. Kızgın demirle bastırmak oldukça ağrılıyken, dövmeye benzer işleme yöntemi diğer uygulanabilecek yöntemlere nazaran daha ağrısızdır...

Güçlenen direncimiz yerine eğelenerek zayıflatılan, buna mâni olacağımız yerde de türlü arzuların himayesi altında kabullenerek görmezden geleceğimiz, problemlere gebe sorunlar birleşimi, yaşamımıza dair birçok dayanaksız komplimanlara yer veriyor... "Artık, önemini yitiriyor gibi yaşamım."

İntiharı çağrıştıran -takıntılı- çıkmaz duygular dürtüsü; atak halindeki sanrı sancılarının iyiliğimize dair, barındıracağı hiçbir olumlu unsur yok!.. Aydınlik günlerde kara kara düşünüyorum!

Kararmayan gün ışıltısında, el ediyorum kalıp gitmelere; dikiliyor yalnızlık, bir vücut halinde karşımda duruyor dimdik!.. -gitmelisin, kalmalısın arası.-

Kafayı yedirecek kelimeler, ardı arkası kesilmeksizin -kötülüğü- çağrıştırıyor... kemiklerin kırılışı, cesedimin sürüklenişi, etimin parçalanışı; bedenimin sarsılışı, derimin sıyrılışı!..

Hayvanî arzuların prangasından uzak, gerçeklerin deminde hayat -saflık içinde deniz- Oldukça uzakta seyrediyorum, hüznü bir bilinçaltında... eğleniyor... biz korkakların, aciz gözlerle göremeyeceği.

*Dün gece vücudumda krizi yaşadım
-bitmeyen, soluyan gece-
Bedenim beni başarısızlığa uğratacaktı gibi görünüyordu.
Sarsıldım! Uyandım ağlayarak...
Düşmesin istedim, biçare halim; elden, ayaktan.
...bedenimin ve ruhumun arasındaki savaş,
Ruhumun çıkmasını öngörüyordu.
Ve ben, yalnızca izleyebiliyordum...
Dillendirmelerimden ötedeydi bu savaş!
Orada öylece yatıp inledim; zevkten değil, acıdan!
Bedenimi bulan bu işkencenin sona ermesine ihtiyacım vardı.*

-İşkence esnasında birkaç defa bayılmamın ardından apar topar atıldığım hücremde, ellerim acizliğini artırmıştı. Yarı baygın halim, narkozlu biçimdeydi adeta! Gözlerim korkunç demir blokların ardından bir sesi arıyordu... gözlerim dönüyor, bacaklarım titriyor ve vücudum sendeliyordu! Acı mı?.. Katbekat... Soğuğun beni devirdiği gibi, yorganı çekmeye yetecek gücüm de yoktu... bir çocuk bile devirebilirdi! Nasıl bir utanç bu, arzularımın ardından gelen.-

Sabah acılar çekerek uyandım! Bu sefer yenilen uykuymdu. Bacağımdan gelen derin sızlamalar, "Uyan hadi vaktin doldu" diyordu. El edip kontrol ettiğimde, kalça nahiyeinden aşağı doğru diklemesine markalama

yapıldığını fark ettim. Görüntüsü, acısından çok daha korkunçtu!.. Saatler geçmesine rağmen şiddetini henüz yitirmemişti.

Penye işkencesi: Penye işkencesi ya da Tarak işkencesi. Demir üçgen sivri uçlarla, demir çivilerle veya iğnelerle tarağa benzer yapıda yahut alelade biçimde konumlandırılmış demir materyalleri içeren deri soyma veya aşındırma işleminin edevatı, Vücutların geniş ve çalışmaya müsait bölgelerinde saç taramasına benzer hamlelerle fakat daha sert biçimde sürtünmeyi içeren işkence tekniğidir. Bazı taraklarda iki veya daha fazla cidar da bulunur. Fazla katman suça ve vahşete göre kurbanı uygulamışta değişir. Penye işkencesi, genellikle vücudu aşındırmak anlamını taşısa da ileri seviyesi çetin acılı ölümü tasvipler. Minimumdan maksimuma doğru merhalesi olan bu teknikte kurbanlar, vücut nahiyyelerinde doku hasarına, işlev bozukluğuna ve sakatlanmaya kadar yol açan çeşitli problemlerle karşılaşabilir...

Tecavüz: Karşı cinsin rızası olmaksızın cinsel ilişkide olmanın sağlandığı saldırdır...

Taciz: Bir insanı mütemadiyen yahut aralıklarla, ısrarcı şekilde rahatsız etme girişimidir. Çeşitli türleri vardır bunlar: Psikolojik taciz, cinsel taciz, ırkçılık tacizi ve takipçilik tacizi vb.dir

Melagunie’de taciz yöntemi, hapis sıradanlığının dışarısında ‘ilaçla’ tacize kadar gelişmiştir. Hapiste gizli kapaklı mahkûmların birbiriyle olan tacizlerinin yanı sıra, gardiyanların da mahkûmlarla arzuları dışında ilaç vererek birliktelikleri yansımıştır. Bazen içeceklerle sunulan, bazen açlıkla terbiye edilmesi istenen mahkûma; uslu durması karşılığında verilecek yemekte, kimi zamanda ise hasta bir mahkûmun iyileşme kaydıyla revire intikalinde kendisine enjekte edilebilecek bu ilaçlarla -kaçınılabılır-zannedilen noktalarda insanların peşinde, ahlaksızca bir hengâme dolanıyordu...

Katran ve Tüy ekleme işkencesi: Uzun bir tarihi geçmişe sahip olan bu işkence türü, işkence yapılacak bireyin vücudunun belirli bir kısmına yahut tamamına dökülen/sürülen katranla beraber tüy eklemeyi içerir. Çam katranı ya da petrol katranı kullanılarak yapılan işkence, malzemesine göre acı şiddetini de artırıyor; çam katranı, petrol katranından daha az etkiye sahiptir ve ölümcüllük oranı daha azdır. Dökülen katran ve eklenen tüyün ardından, bir süre sonra soğuyan katran

vücuttan soyularak çıkarılır. Suçluya bıraktığı etki, vücutta derin yanıklar ve tahriştir. Vücudun yapısını bozup zehirlenmelere sebep verebilir...

Vakalar ve Olaylar

Alfredo ve Dizanteri

Doğruyu bulamadığında insan kendi heyecan, arzu ve ihtiraslarının kurbanı...

Öyle bakışlar görüyorum ki, insani değerlere arzular üzerinden atılmış kelepçelerin çıkarılması gerektiğini, insanı boğan, öldüren, hastalandıran, kendi yapısını unutturan, tüm bunlara denk de insanı uyuşturucu müptelası gibi kendine bağlayan her an kendi kendini çeliştiren bünye yapısına yoran anlamsızlıkla birleşen.

Tok bir ağlayış uzaktan, kulağımızı zembereğinden sarsarak acısına ortak ediyor... Yanına da gidilmez ki, beklemeli, beklemeliyiz iyi ya da kötü, önümüze sunulmuş olan, kendisinden olanları görünce bozulmuş özünü bulan, adalet savunucuları; gardiyanları!

Bir müddet sonra, tabii keyfin yettiği zamanlar... aheste adımlarla bir lütufmuş gibi mahkûma ilerleyen gardiyan, tüm bu olan bitenden dolayı yeşeren şikâyetini sarfettiği birkaç cümlede anlatıyor: Lanet olsun! Neyin var? Bu rezil koku da ne?

İçerisi, tamir edilmediği için tıkanan kanalizasyonun ve mahkûmun mecburen üstü üstüne yapmış olduğu tuvaletinden dolayı dayanılmaz bir kokuya sahipti. Ayrıca mahkûm da hastalığa yakalanmıştı.

...Anlatılan ve duyulması istenilmeyen tüm bulgular, mahkûmun yüzde yüz dizanteri olduğuydu. Hücresinin kirliliği, daha doğrusu hapishanede memur odaları haricindeki temizlikleri umursamayışı, hastalıkların ekseriyetine davetiye çıkarıyordu. Peki sonrasında ne oldu? İleri seviye hasta olan Alfredo, kendisine getirilen doktor sayesinde hapishaneden tahliye edildi. Kalan ceza süresi toplam iki buçuk aydı. (Bu medyaya yansıyan miktar. Melagunie'de cezalar, gerekli merciler tarafından bertaraf edilmedikçe sınırsızdır.) Tahliye edilen Alfredo, hapishane sonrasında hastane odalarında yaklaşık üç ay yaşam mücadelesi verdi. Enfeksiyon rahatsızlıklarıyla cebelleştiği ömrünün son demlerinin ardından, hayata gözlerini kapadı. Düzensizlik ve ihmalkarlık, yasal ceza süresinden önce tahliye edilmeye önünü kapatamadı. Bu da sorumlular hakkında işlem açılması demekti. Kanada hükümet görevlileri tarafından atanılan müfettişler, hapishanede bulunan afyon, esrar ve türevi uyuşturucular, kirli ortamlar ve yönetimde gevşeklik sebebiyle

oluşturdukları baskı sayesinde Müdür Francesco'nun işine son verilmesini sağladı... Fakat bu işlem, Francesco'nun yerine iyi biri gelmesini sağlamadı. İtalyan müdür Francesco'nun yerine, Fransız eski diplomat Louis Anouilh atandı...

Alfredo'nun durumu, Çin yazıtlarında en tehlikeli seviyesini okuyabileceğimiz "kendi dışkısında yatma" derecesine kadar hastalığı (Dizanteri) ilerlemişti.

Alfredo sonrasında su, yiyecek ve temizlikte iyileştirilmeler olsa da ara sıra bu hastalıktan mustarip insanlar yine çıktı. Çünkü bu anlatı düzeneği 'baskıyı kaldırmak amacıyla' ve tamamıyla yalanlara dayanıyordu yapılan iyileştirmeler üstünkörü birkaç işten başkası değildi... Alfredo'nun kaldığı oda, tahliye olmasıyla kullanım dışı edildi...

Alfredo, kendi hastalığından dolayı pislikte yatmayı meşru gördü. Aynı zamanda gardiyanlar da kendi (akıl) rahatsızlıklarından mahkûmun hastalığını meşru gördüler. Her ikisinin de tutumu saldırganca ve doğru değildi. Zindanlara sıkıştırılmış olan mahkûmlar, sıkıştırılanlardan daha merhametliydi. Fakat kader ağlarını bir şekilde örüyordu. Merhamette birleşmeler olduğu gibi, acı ve zulüm de insanları birleştiriyordu; olaylar buralarda farklı şekilde filizlenerek iyi, kötü ve acı, zulüm gibi kavramlar da görecelilik buudunda, insanları kendi sığ bünyelerinde çıkmaza sokmuştu. Ve biraz farkla hepimiz birbirimizin aynı olduğunu kavrayamayacak kadar körleşmiştik!..

İssiz bir gün veya dünün tenhaliğinden arta kalan. Bir kuşun çırpınışı, çaresizliği ve son demlerini yaşadığı kısacık zaman dilimi... Belki bir dalın son hışırtısı, belki bir çocuğun savaşta çiğnenen kemiklerinin çatırtısı. Üzerine onlarca komplo uydurulmuş bir cinayetin yıllar sonra aydınlanması veya birçok gayrimeşru yaptırımımıza karşın hâlâ kendimizi 'insan' çerçevesinde zikretmemiz. Sahi, tüm bunlar da neyin nesi... Bir çemberin merkezine tutturulmuş ve çemberi durmaksızın dönüp dolaşarak günlük zaman dilimi içinde binlerce kez aynı işi aylarca, yıllarca bıkmadan tamamlamak, akıl işi, er kârı değildir. Yine de fertlerin erişemediği noktayı çamur atma yerine istisnasız kabul etmeleri de aksini yapmalarının farkını çelimsizce kabul etme girişiminde saklı. Erişilemeyen ve daima arzulanan "dinamik" varsayılan nokta, bilinçli olarak tartılamayacak kadar asli amaçlardan uzakta ve hayvanî arzuların pranga hükmünün odak noktasıdır. Yaşam sürdürülen çevrenin ahlaki yapısına ters düşen işlerde bulunmak ve bunu ötelerin tarzı saymak, insanlara bilinçsizlik bilinci içinde empoze sağlamayı getirir. Anlaşılamayan ve yalnızca bireysel ihtirasların kırılması

amacı güden oluşumlar, dimağ harbinde sınıfta kalacaktır. Ayrı ayrı değil de bireylerin bir çift yolun seçilecek noktasında yolculuk etmesi bilinci anlaşılmadıkça yapılacak, takınılacak her eylem şuurlarında yatan ve hiç acı çekmeden kabul edilen, haşin sıkletlerin mekanizmasında yer edinen hüküm; intihara yol açacaktır.

Diego'nun Ölümlü

Acı bana, acı bana, acı bana...

Birçok adam yıpranmamaktan korktuğu için yıpranır...

4 Kasım günü Melagunie'de her şey rutinine bağılı şekilde işlemekte. Bildiğimiz, bildiğiniz rutin... dövmler, işkenceler, infazlar ve tacizler... Melagunie'de gün, dolu dolu yaşanır. Ve sanılanın aksine buradaki doluluk rutindir ve rutin, her gün yineleyen ve katlanan tadıyla acıdır!..

Diego Ramirez ve ben aynı hücrelerde, aynı ranzada altlı üstlü tam 16 sene kaldık. Bu koca adamın geldiğı ilk günü hatırlıyorum... neydi o günler... Nerede o günler bilemiyorum, önceden eskileri arardım, arardım ve düzeltebilme imkânım olsa neleri gözden geçireceğimi düşünürdüm. Artık böyle düşüncelere yer vermiyorum ve düşünmüyorum, çünkü Diego öldükten sonra bir şeylerin değışmesi gerektiğı kanısına vardım. Bu oldukça vakit aldı... Gençliğimden beri en çok vakit geçirdiğim, tek arkadaşım, tek dostum Diego'nun ölümünde birçok şey anladım, anlatamayacağım kadar... Diego'ya birçok lakap takıldı. Bunlardan ikisi avcı ve çiftçidir. İçeriye girmeden önce zaten çiftçilik yapan bir adama bu lakap, unvan gibi yerleşmişti. İlk günün gecesinde yatağına yattı, bana hüzünlü tonda birkaç soru sordu. Aldığı müebbet cezasından canı o kadar sıkılmış olacak ki, sorularının arasında intihar bile vardı. İlk sorusu, buradan nasıl kaçabilirim, ikinci sorusu müebbet; açılacak davalarla yıllara düşürülebilir mi, üçüncü sorusu ise bunların ikisi de imkansızsa nasıl intihar edebilirim, oldu... hızla ilerlemiş ve sonunda hesaplayamadığı bir çukurun içerisinde kendini düşmüş şekilde bulmuş bu adama karşı olan tavrım, yalnızca biraz doğrulup kafamı eğerek yüzüne bakmak ve ciddiyetini almak oldu. Bana o denli acıyla baktı ki hüzün, onun vücudunu tam bir sarmalayışla ele geçirmiş ve teslim olmasını sağlamıştı. Kafamı tekrar yastığa koyduğumda zaten kas katı kesilmiş vücudum, yutkunmaktan başkasını yapamadı. Cevapsız kalacağımı kestiren Diego, hıçkırarak ağladı ve o gün ilk defa ağladığını duydum. 16 yıl boyunca bir daha hiç ağlamadı, ta ki son gününe kadar!.. Çiftçinin bir ailesi vardı. Bir eşi, bir oğlu, bir kızı. Ailenin ne demek olduğunu iyi bilirdi, ben hiç bilemedim. Bana anlattığı olaylar ve mutlu yaşam, böylesine bir adamı kıracak düşüncesini kafamdan hiçbir zaman çıkarmadı. Yanılmışım, yanılttı beni. Organize olmanın, söz dinletmenin, söz vermenin ne olduğunu yanında anladım. İtiraf etmeliyim ki benden 12 yaş küçük bir adamdan oldukça fazla ders aldım. Büyüklemeden ırak, egosuz bir adam gibi yaşayan Diego'nun en büyük saygı

gören yönü, sözüne sadıklığı ve diğer adamların ekseriyetine göre kaypak tavırda ve aceleci olmaktan kaçınıyordu...

Günlük rutin olarak işkence gördüğümüz Melagunie, yıllar içerisinde yıpranmalara ve vücudun işlevlerini kısıtlayan birçok sebeple bizlerin sağlığını çalıp; kendi lehine manevrasını gerçekleştirdi. Yalnız, bir kısmın sağlığıyla oynansa da azımsanmayacak kadar insanın direnci hâlâ etkisini ve eski düzenini korumaktaydı. Bu istenilmeyen görüntü, Melagunie yetkililerinin çeşitli manipölasyon içeren ilaçlar ve ilaç görünümünü alan zehirleri, hastalanan mahkûmlara reçete edilmesini öngören bazı yanlışları getirdi.

İnsanlıktan uzak, bu vahşi senaryoların muhataplarından biri de Diego oldu: Kendisine, ağrılarını geçirmesi için verildiği söylenen ağrı kesici tabletlerinde probarbital içeren ilaçlar mevcuttu. -Bunu yıllar sonra öğrendim- 12'lik tek set halinde doktordan aldığı ilaç, ilk kullanımdan itibaren kendisine yüksek derece bağımlı kıldı; ilaçların yarısına geldiğindeyse Diego'nun, birçok vücut fonksiyonda aksamalar başlamıştı. Başı dönüyor, halsizlik çekiyordu, dikkat eksikliği ve zihninden kopuş cereyan ettiğinde elinden almak istediğim ilaçların, ona yarar sağlamayacak zehirler olduğu aşıkardı. Kendini kaybetmesiyle bana karşı da tehdit oluşturan Diego, son günlerine yaklaşırken yalnızca titreyerek ağladı!.. Ölümcül bir ilaç verildiğini anladığımda; merhametin de buradaki insanlarda kaybolduğunu iyice idrak etmiştim. Diego, 10. İlacı kullanmasıyla ömrünü tamamlayarak öldü... Bu, acılar içerisinde görmek istemeyeceğiniz bir adamın; karşılaşılabileceğiniz en kötü haliydi!..

Muntazam işleyen bir mekanizmanın dişlileri arasında sıkışmış; çalışmasına engel olan bir parça toz ve kirin hükmünü gören herkes, şunu bilir ki; gözyaşı, kan, kırılan kemikler ve parçalanmış beniz, hiçbirisi bir anlam ifade etmezse yaşayan/gören/idrak eden insan için; ayrıca gözden ırak olmak, acının buhranlı ifadesini başkalaştırarak; umursamaz hale gelmesini sağlarsa 'iyiden' sıyrılmış fertler; soğukta parçalanmış uzuv, kangren organlar, yerde hareketsiz yatan ölü, kurtlanan yara, jiletlenmiş yüz, göz, eller, avuçlar, ayak tabanlarıyla, hayata dair olumlu tek şeyin yanında daha iyi olabilme umudu olduğunu en feci ıstıraplarda ve olumsuzluklara gark edilen felaketlerde anlar. Billurlaşan ve daima felaketi çağrıştıran bu kan nemli ortamın daima yükselişini bizler kendi ellerimizle anlamlandırıp, biçimlendiriyoruz!.. Ve bizler, kan toplamış uzvumuzu; zenginlik rehabeti içerisinde kabullenerek yaşıyoruz!..

Sahte Yaşantılar

Sahte yaşantılar altında dizginlemeye çalışılan gerçeklik silsilesi, zaman geldiğinde delirircesine vuku bulmakta ya iyi ya kötü... Sanki hayatı çevrelemiş gergefin zaman içinde gerilmesi ve ardından tek darbeyle yırtılması, tüm olan bitenin "olan ve biten" ile aynı merhalede gerçekleşmekte...

Bir yaz gecesi... Tüm ev gecenin sessizliğine gömülü, dışarıda az da olsa canlılık hâkim. Miguel yatağında bir sağa, bir sola dönüyor fakat aradığı rahatlık iki yönde de yok. Kaynayan havada sıcaklık, her daim bunaltırken, kullanılan kimyasallar; sıcaklığı artırmaktan geri kalmıyor. Acı, acı, acı! Miguel, gecenin ilerleyen saatlerinde bir an uyanıyor... üstü başı kan ter içerisinde, nefes alırken ayrı, verirken ayrı zorlanıyor ve ateşi, yüksek derecelerde dört dolanmakta... Yardım için çağırarak bir ailesi bile yok... Acıdan ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor... Zonklayan kafası daha da şiddetini artırırken, üstüne bir şeyler giyip çekmecedeki silahını alarak, nefes alıp biraz serinlemek için dışarı çıkıyor Miguel. Biraz yürüyüp, dolaştıktan sonra, şehri ayaklarının altına aldığı manzaralı yerde durup, etrafa bakınıyor. Çoğunluğu karanlık basmış, şehrin gettoları dahil birçok lamba sönük... bulanık gözlerini kırpmayla netleştirmeye çalışıyor, ardından yalancı ısıtmalarla donatılmış şehre karşı öfkesini anlatmaya koyuluyor. Belinden çıkardığı 14'lük tabancasının şarjörünü kontrol ediyor, şarjörde tam 8 mermi!.. Rahatlık çöküyor yavaştan vücuduna, serin hava rahatlatmış gibi nefes darlığını... Fakat hâlâ yanmasından mustarip vücudunun. Sol cebine elini atıp kalan uyuşturucuyu ayaklarının altında ezip, son verdiğini içsel bağırışta söylüyor... duyan var mı? Öfkesi ve nefreti tam vücut olmuş, kontrolden çıkmasına ramak kalmış, Miguel'in. Tek tek şehrin bulanmış renklerine karşı silahını ateşliyor... bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... sona geldiğinde durup düşünüyor... sitemkâr tavırla soruyor kendine, yetiştirdiği ben değil miyim bu karanlık şehrin? Büyütüp, sömürdüğü, parasını, sağlığını aldığı ve sonunda canını almaya çalıştığı... Durgunluğu bir süre devam ediyor. Neden bu durumda olduğunu ne için yaşadığını ne amacı olduğunu, bu işin kurtuluş olacağına gerçekten emin mi, anlam vermeye çalışıyor... Nefret ve öfke, yanında hüznü bulanmış bir çehre. Miguel, dizlerinin üstüne çöküp ardından yere oturuyor. Vazgeçiyor, öfke ve nefretin, bu şehrin onu içten içe yiyip bitirmesinden. Yıpranmış hayatın, onu iyice sömürmesi ve yıpranmasına ortak etmesi, sevimsizliğine ortaklığı... Miguel'in farklılaşmasına, uyanmasına yol açıyor. Silahın ağızındaki son mermiyi yatağından çıkartıp eline alıyor... Öğrendiği tüm yetiştirmeler, normlar hepsi bir gün kafaya dayanan silahı ateşlemek için miydi, soruyor kendine... Karanlıkta bakındığı mermi, hayatını gasp edecek tek bir anı çevreleyen duvar gibi!

Gerilerek uzaklara doğru fırlatıyor... bu fırlatış, kendi öfkesinin, dinmez sandığı nefretinin, vücudunu hırpalayıp bitirmesine engel oluşunun aksi yanıydı... Gecenin karanlığına bunun resmini çizdi. Bu şehir, Miguel'in gerçek duygularını dindiremedi, dizginleyemedi ve kıramadı! Miguel 22 yaşındaydı tümünü anladığında!..

-El Paro'dan konuşmalar 3-

Zaaflar, kimimiz için arzuların tahriki, kimimiz içinse alışagelmış, istenmeden doğan sonuçların tezahürüdür. Bazen ise mevzuun sistematığıne ve merhalelerine göre de işler. Hangimizin kaçınmadığı yanları mevcut değil ki... bir mahkûmun en büyük zaafı, özgürlüktür! Özgürlüğün tadını, tadımızı kaçırarak çıkardığımız bu yaşam çerçevesi içinde, birileri bizim yerimizde olmanın özlemini güdüyor; yaşantılarımızın doğru olmasından mı yoksa yanlışlar silsilesini düzeltebilecekleri umuduyla mı, bilinmez!..

Mahkûm Fellini

Sahtekâr bakışlar görüyorum, üzerime doğru uzanan; insanlıktan yansıyan. Elllerinde bir silah, dizginlenememiş arzularının kölesiler! Halime acıyarak baksalar da içlerinde, cesaretsizliğin iplikle örülmüş yapısı, dirençleriyle yerini sağlama alıyor...

Melagunie'de cezasını çeken mahkûmlar arasında tahliyesi olacak oldukça azdır... Fakat mahkûm, kendi tahliyesinin asla olmayacağını bildiği hâlde, yönetim, mahkûmun tutumuna göre bu kararları gevşetebiliyor ya da mahkûmun suçunu daha ıstıraplı bir şekilde sokabiliyor. Farklı yönetmeliklerle, birçok milletten ağır suçluyu barındıran Melagunie'de işler, hiç ummadık anda tersine dönebiliyor ve bu dönüşlerde hiç istenmeyecek vakalar baş göstermekte geri kalmıyor... Melagunie'nin bu tutumu insan kayırma ve haksızlık gibi konuları kamuoyuna taşıdığı anda ise propaganda yolu ile tolere etmekte yöneticiler her seferinde başarılı oluyor... Aslına bakarsanız Melagunie, bugüne kadar kendi kurallarına göre tahliyesini onayladığı hiçbir mahkûm için yanlış bir iş yapmamıştır.

İyi mahkûm olarak bilinen ve Melagunie'de kaldığı 27 yılın ardından beraat eden Antonio Fellini, uzun yıllar süren tecridinden sonra kendisi için verilen bu kararın, aslında hapisane yönetiminin kendi lehine olduğu kararında. Sebep olarak, duyuşal yoksunluk işkencesini üzerinde fazlaca uygulanmasını gösteriyor... "Eğer ki, buradaki insanları biraz tanıdıysam şunları söyleyebilirim: bir işkenceci için kendi ruhsal halinin hiçbir önemi yoktur. İşkenceci, ruh hali iyi olduğunda, normalde yapmayacağını yaparken; kötü hâlinde ise normalde yaptığını daha da şiddetlendirerek yapar. Ara sıra yaptıkları duyuşal yoksunluk işkencesinde anlamsız halüsinasyonlara, paranoyalara ve saatler, günler süren işlemlerin ardından ruh halimin dizginlerini kaybettim. Sonunda sosyal ölü olarak karşılarında duran bu adama, fazla işkencenin anlam ifade etmeyeceğini bildikleri için tahliye kararına çarptırılarak beraat kararında mutabakat sağladılar."

Antonio Fellini, tahliyesinin ardından, yoksunluk travmalarını yatıştırmak için 51 yaşında Maria Garni ile evlendi fakat sonralarda, başta travmalarından ve duyuşal yoksunluk ıstırapından temelli olarak kurtulma sebebiyle evlendiğini düşünen Antonio, bu kararın yanlış olduğunu anladı. Maria, yaşanmamış olarak geçen 27 yılın ardından kendisine sevgisinden pay etmişti. Fakat Fellini'nin bu mutluluğu yalnızca 7 yıl kadar sürdü; Çünkü Maria, yakalandığı gırtlak kanseri sebebiyle, yedinci yılın sonunda öldü... Hayatı boyunca paçasını bırakmayan buhranlara ek gelen üzüntüyü kaldıramayan Fellini, gelişen bu olaylarla durumu hiç

sindiremedi ve bir süre hastanede psikolojik tedavi gördü... Fakat tedavinin uzun vadede azar azar iyileşme sağladığını anlamasıyla, tedaviyi yarıda bırakarak uyuşukluk veya sarhoşluğun kendisine daha iyi geleceğini düşünerek, pervasız biçimde uzun zaman alkol kullandı; aşırı alkolden sıklıkla komaya girdi. İlerleyen dönemlerde, sıradan bir insanın hayatı boyunca kullandığı miktarı birkaç yıl içerisinde vücuduna alan Fellini, yakınlarının yanında siroz hastalığına yakalandı... Siroz hastalığını iyi bilen bir toplumda yaşayan Fellini ve akrabaları, Antonio'nun hastalığının belirtisini ileri seviyede gördükleri hâlde bir şey demediler. Fakat Fellini, yüksek kilo kaybından ve iştahsızlıktan mustarip olmasıyla Doktor Boston'a, hastalığının ne olduğunu öğrenmek için intikal etti. Doktor ise gerekli tetkiklerin ardından, ileri seviye siroz tanısı koydu. Yolun sonuna yüksek içki kullanımıyla varan Fellini, 58 yaşında sirozdan dolayı öldü.

Son sözlerini bir kâğıda yazarak yakınlarına verilmesini isteyen Fellini, hayatını özetler biçimde: Melagunie'de 27 yıl kaldıktan sonra şunları anladım... zamanında, hayatım konusunda düşüncesiz ve üşengeç tavır takınmamla, hayatın umursamadığım tüm iyi olmayan şeyleri beni buldu. Melagunie'de ilk 15 yılımda yaşadığım tüm olaylar sonucu, dirençsiz bırakılma çabaları kendimi bile 12 yıl boyunca hiç göremediğim tecritte devam etti... Tecrit insanı hissizleştirirken, yapılan işkencelerin aslında pek bir önemi kalmıyordu. En büyük işkence özgür bir insanı kısıtlayarak hapsedmek. Koluma giren, ara ara sürükleyen gardiyan Franklin'i bile sevdiğimi söylemek isterim.

On iki yıl boyunca belki de en iyi arkadaşım da oydu. Hapishane yönetiminin hiç yemek yemememi istediği günlerde, Franklin, benim için yiyecek, içecek getiriyor; işkence sırasında sıra arkadaşlarına geldiğinde, onlara kendisinin yapmasını rica ederek, dinlenmeye yolladıktan sonra benimle konuşup, kırılmamamı sağlıyordu. Tecrit günlerim, işkence memuru Franklin ile güzeldi. Hâlâ o adamın neden dolayı işkence memuru olduğunu öğrenemedim... Ve dışarı çıktığımda, bir kafesten kaçmış kuş gibiydim; etrafı bilmeyen, korkak... Tek farkım, biraz eski tanıdık... Fakat onlar bana, gardiyanlardan daha kötü davrandılar. Hastalıktan ölmem için hiçbir şey fark ettirmeyerek dur demediler! Suçluydum fakat, onlar kadar asla kötü değildim!..

-Antonio Fellini-

Ufukları izleyen gözlerim günden güne canlılığını ve parlaklığını yitiriyor. Zamanla yitirilen tek şey ferden daha fazlası elbet; giden ömür, harap edilen zaman ve kırılan kalpler... İyi değerlendiremiyoruz hiçbir şeyi;

insanlık adına utanç, boş kahramanlık adımları atan, zavallıdır. Hem bu mutsuzluk da neyin nesi?.. Bir parça direnç, bir parça metanet ve huzur; yetersiz midir, aksi için?..

Antonio Sabre

Yüzü sert; iptidai hislerden oluşmuş, daima korku ve baskı aktarmak için çabalayan bu saf tehditkâr adam, yüzüme karşı gülerek alaycı tavırlarla küfür ve hakaret ettiğinde ona yapabileceğimi hayaline getirdiğini farz etseniz, bu korkutucu gerçeğe karşı yalnızca özür dilemesinin gerektiğini anlardınız. Roux, Simon ve Morel'in ölümüne sebep vermesi, birkaç üyemizin yaralanması sebebiyle Gerard Anuevera için verilen hüküm bir bacağına testere ile kesilmesi, diğer bacağına balta ile parçalanması, bir kolunun haşerat ve kemirgenlere yedirilmesi, diğer kolundan ise işkencenin zirvesinde, uyuşturucu enjekte edip yüksek doz alımını sağlatarak; infazıydı. Fakat, tümünün öncesinde yapılacak birkaç şey daha vardı... Gerard iki gün boyunca saatlerce dövülecekti ve böbrek nahiyesine asla vurulmayacaktı, iki günün ardından ise ameliyat ile iki böbreği de alınacaktı... Eğer ki, acıma duygumu tamamen yitirmiş olsaydım, ameliyat esnasında anestezi ilaçlar almasına mâni olurdu, bu da onun acıdan kıvranarak ölmesine sebep verirdi...

Tüm yöntemlerin süregelen biçimde ilerlemesi için her türlü unsur hazırken, aynı gün Fransız mafyası "Armee Tranquiella" lideri Thomas Etoile'den telefon aldım. Thomas, elimizde Gerard Anuevera'ın olduğunu biliyordu ve kendisi için de tehdit oluşturduğunu; infaz edecek olursam Yüz elli bin Euro ödül vereceğini aktardı, ardından ise cevap beklediğini söyleyerek telefonu sonlandırdı.

Bu sırada özel korunan villanın bodrum katında, yatar pozisyonunda tüm eklerimden bağlı Gerard için hazırlıkların teferuatı da tamamlanıyor; gerekli insanlar da intikal ediyordu, doktorlar, organ mafyası elemanları, işkence uzmanları ve yardımcıları teyakkuzda beklemekteydi. -Başlangıç ve bitişi, benim tarafımdan onaylanıyordu.-

Aşağı inip olan biteni kontrol etmemin ardından, Gerard'ın yüzünün açılmasını söyledim; korku ve dehşet, bu sert yüzde yerini bulmakta hiç zorlanmamıştı! Dün, yüzüme bakarken alaycı gülümsemelerle hakaret eden adam neredeydi?.. Ortalığı bir anlık süzmeyle kontrol eden Gerard, hayret ve korku kaplatan bu yerde aramadığını bile bulabilirdi; telaş içinde ne olacağını kestirememiş olsa da tümünün kendisi için olduğunu anladığında yalnızca ağlayarak af diledi!.. Otuzlarında koskoca kas yığını bir adamın çocuk gibi ağlaması; tüm vücudunun sıkıca bağlanması, özgürlüğünden menedilmesi, kendisi için tehdit oluşturan hazırda doktorları, yeni tedarik edilmiş daire testerenin ayna gibi parlak yüzeyinde

kendisini görmesi tahmin edebiliyorum ki, insanı ölme düşüncesinden daha çok kahredecektir.

Biraz önce yukarıda yapmış olduğum konuşmadan dolayı olayların hızla ilerlemesini istemiyordum. Çünkü aklıma Thomas'ın bu şüpheye çalan ihbarı, oltayı atmış adamın balığı arzulamasını getiriyordu. Ve bu konuşma, bir şeylerin gidişatını değiştirebilecek etkideydi, bunun cevabı ise Gerard'da saklıydı... bu esnada benim odada bulunduğumu gören işkence sorgucu Durand ise sorguya başlamıştı.

Sorgu lideri Durand: Kimin için buradasın Gerard?

Gerard: Thomas Etoile gönderdi. -Beni tüm aileme tecavüz edip ardından öldürmekle tehdit etti.-

Sorgu Lideri Durand: Peki, seni nereden buldu ve neden tercih etti?

Gerard: Paris'te bulunan Le Bristol otelinde yeni çalışmaya başladığım sıralarda Thomas Etoile, otelin kral dairesine birkaç günlük istirahat için yerleşmişti. Ben odalarına servis götürdüğüm zaman dikkatlerini çektim; vücudum iri yarı ve kaslıydı. Odaya girdiğimde birkaç adamın silahına davrandığını, diğer adamların ise herhangi bir olay çıkarsa beklemede olduğunu hissettim. Yaptıkları tavırlar beni germişti, onların da gerildiğini anlayabiliyordum. Fakat herhangi bir vukuat gerçekleşmedi... bu olayın ardından, Armee Tranquille -Sakin Ordu- tarafından detaylı incelemeye tabii tutulmuşum, tabii bunu çok sonrasında öğrendim. Demek oluyor ki, herhangi bir yanlışım olsa ölmem an meselesiydi... Suçsuz olduğumu anladıklarında ise, beni aralarına almak için istirahat sonrasında iletişim için birkaç üye göndererek yanlarına çağırdılar. "Mali açıdan zorlu bir dönem geçiren bir adam için sunulan basit ve fazla suç içermeyen işler cazip gelmişti." ...Thomas Etoile ile ilk başlarda hiç görüşmedik. Sağ kolu olarak adlandırılan La Force lakaplı Marechal Boucle ile ilk görüşmemi sağladım. Bu adam sakin ve anlayışlıydı. Ona cinayet işlemeyeceğimi, insanlara karşı tecavüz ve işkencede bulunmayacağımı, yalnızca korkutmak amacıyla veya dövmek suretiyle yanlarında durabileceğimi belirttim. İstisnasız, tamam diyerek kabul etti...

Sorgu Lideri Durand: Seni üstümüze gönderme amacı neydi? Bir intikam mı yoksa bir kışkırtma mı?

Gerard: Thomas, güney vakasında vurulan yedi adamının üçünün öldüğünü ve bunun bir intikam için olduğunu ilk ve son görüşmemizde itiraf etti... Lütfen, beni öldürmeyin, lütfen!

-Durand, buraya gel.-

Biraz önce Thomas Etoile ile konuştum, bu adamın gerçek bir suçlu olduğunu ve ölmesi gerektiğini, kendi iki adamını da öldürdüğünü söyledi. Fakat, bana öyle geliyor ki Gerard, Thomas'ın harcamaya çalıştığı bir adam.

-Ne yapmamızı istersin patron?

Gerard'ı Thomas'ın bulunduğu binaya bomba koymayı ikna et.

-Pekâlâ patron.

Sorgu Lideri Durand: Bu kadar yeterli Gerard, sakın ol. Şimdi senden isteyeceğimiz birkaç şey var. Bunları yapman gerekiyor, yapmazsan işkenceye tabii tutulacaksın. Yaparsan ölme ihtimalin de var fakat işin iyi tarafı, zekiysen kurtulabilirsin.

Gerard: (Ağlamaklı ses tonu daha da şiddetini gösterirken) Lanet olsun, hayır. Olamaz!..

Sorgu Lideri Durand: Üzerine hassas biçimde üretilmiş, kuvvetli bir bomba düzeneğini çelik zırh görünümünde takacağız. Bu düzeneğin kilidi olacak; üzerinden kendi imkanlarıyla çıkaramazsın ve uzaktan kontrol edilebilir. Thomas'ı arayarak işleri temizce hallettiğini belirtip, sana sundukları görev ücretini almak için yanlarına gideceksin. Bulundukları konumda ölümcül hasar alabileceğini düşündüğün gizli bir noktaya geldiğinde, seni izlediğimiz kamera ile bize el işareti yapınca kilidi açacağız ve bombayı koyacaksın. Ardından kaçmak için yalnızca on saniye olacak. Bu sürenin sonunda ortalama yirmi beş el bombası gücünde bir güç ihtiva eden el yapımı düzenek, ağır tahribat oluşturarak ortamda bulunan insanların yaşamını yüksek seviyede tehdiye sokacak... sana sunduğumuz bu görev, bizden kurtulabilmen için tek çaren.

'Ya işkence ya da verilen görevi yerine getirmek. Gerard için sunulan daha fazlası değildi. Ve aslına bakarsanız, sunulan şey mafyanın taşlaşmış yüreğinde yumuşak bir yerin kaldığının da izlerini barındıran tek noktaydı.'

Gerard, Thomas'dan aldığı görevin üzerinden yirmi yedi saat geçmesinin hemen ardından, telefonla arayarak işlemi sorunsuzca hallettiğini belirtti. Ardından, Antonio Sabre'nin talimatıyla üzerine yerleştirilen düzenek ile Thomas Etoile'nin bulunduğu binaya doğru yol aldı. İki mafya liderinin birbirine olan mesafesi yalnızca 10 kilometreydi... Gerard içeri girdiğinde izleniyordu, bunu biz de biliyorduk. -Thomas Etoile yeni yetme bir mafya olduğunu aklını ve zekâsını kullanamadığından açıkça belli ediyordu; öyle ki, kendisini arayıp işi hallettiğini söylediği Gerard için, herhangi bir önlem alınmasını tembihlememişti. Gerard'ı en savunmasız biçimde yakalanacağını bildiği halde, işleri sorunsuz halledebildiğine inanması biraz da cehaletinin örneklerindendi...

-Gerard için sinir sistemini baskılaması amacıyla verdiğimiz GABA ve Asetilkolin, rahat olması ve istemsizce yapabileceği hareketleri kısıtlamak ve bombalama eylemini profesyonelce düzenlemek için en iyi yöntemlerden biriydi.- Gerard binaya giriş yaptığında, bir plaza kisvesi altında saklanan örgütün elemanları; tanıdıkları bu adam karşısında arama yapmaksızın içeri aldılar. Ardından koridorlardan geçerek Thomas Etoile'nin bulunduğu katın bir alt katına giden Girard, üzerindeki zırh düzeneğini aldığı izinle تنها noktaya bıraktı... Hemen sonrasında kameraya karşı süre başlatma işareti yapan Gerard, koşarak odadan ve ardından plazadan çıkmaya çalışacaktı; teorik olarak bu işi böyle planlamıştı.

Fakat ne yazık ki, çıkmasına ramak kala Gerard, korumalardan biri tarafından bir iş karıştırdığı düşünülerek bacağından vuruldu. Bu esnada kalan süre 2-3 saniyeden fazla değildi. Ve vurulan Gerard yere düştüğü için kaçacak vakti de yoktu... biraz sonra gerçekleşen patlamada Thomas Etoile ve on beş adamı acılı şekilde can verirken, bacağından vurulan Gerard'ın ise iki bacağı da kopmuştu. Ve iyi olan tek şey ise ölmemiş olmasıydı. Sonrasında olay mahaline onlarca ambulans ve polis ekibi intikal etti, yaralılar hastaneye kaldırıldı.

Bu sırada gün kararmaya başlarken, plazada çıkan patlama sayesinde etraf bir süreliğine aydınlandı, aksini iddia edemem. Patlama olduğunu bilmeseydim, kutlama yapılıyor zannederdim.

Toplamda 17 ambulans ve 7 polis aracı olay yerine gelmişti... Polis ekipleri, olayı aydınlatmak suretiyle edindiği bilgiler karşısında amacına ulaşamazken, ekipler ölen liderin düşmanları ve düşmanların intikam yöntemlerini ele aldılar... Derinlemesine inceleme yapan ekipler, sonunda iplerin ucunun Antonio Sabre'ye çıktığını anlayacaktı. Ayrıca bir şekilde üstü kapatılmış yüzlerce olayımızın gün

yüzüne çıkması da an meselesiydi. Buna karşın yalnızca yapabileceğimiz sağlam şekilde silahlanmak, mühimmat depolamak, kimlik ve yer değiştirmek olacaktı... tüm hazırlıklar için acil hazırlanma bildirgesi ekiplere yollanırken, sabahleyin yapılabileceğini düşündüğümüz polis baskınlarını da bekliyorduk. Gözcü Chase Rousseau ve Aimon Vincent'in ihbarıyla tüm ekip, 28 Eylül sabahında silahlarını konuşlanmış ve sadece çatışma/kaçma emrini beklemek üzere erketeye yatıyordu... bu sırada, gelenler ise dışarıyı kontrol eden kameralardan görünen kadarıyla yalnızca iki polis ekibi kadardı. Fakat bu ekip deneyimlilerden oluştuğu için işleri yokuşa sürmeleri kesindi. Kameralarımız, bir polisin kapıyı sürekli vurup çektğini, üçünün içerden görünmeyecek şekilde konumlandığını, birkaç polisin evin arka kapısında beklediğini gösteriyordu... bu kadar grupla baş edebilecek adamımız vardı fakat biraz sonrasında evin çevresini saran askerleri gördüğümüzde işlerin dahada kızışabileceği yahut baskın olan tarafın direkt kazanabileceği ayan beyan ortada idi.

-Peki ne yaptınız Sabre?

Güzel soru, herkes biliyordu ki Antonio Sabre'nin mafyası Birlik ve beraberlik "Unité et Solidarité" Fransa'nın en büyük mafyasıydı. En büyük, yani en güçlüsü, en fazla gücü olan ve en fazla üyesi olan. Fakat gerçekte o kadar az adama sahiptik ki bunu hükümet bile tahmin edemezdi. İlegal sızdırmalar ile yaptığımız sahte bileşenler sayesinde olan sayımızı yüzbinlerce gösterdik. İnsanların birçoğunu hackleyerek bizim için çalıştığını sistemlere kodladık; para sızdırdık ve gücümüzün temelini daha sağlamlaştırmayı başardık. Sabre'ye gelene kadar binlerce insanı evinden baskınlarla polis zorla götürdü... Bu insanların çoğu masum bile sayılır... sonunda ise bize geldiler, kaçacak yerimiz kalmadığı için evde bulunan 27 kişi teslim olduk. Belki de hâlâ bizim yüzümüzden yüzbinlerce insanı arıyorlar, kim bilir. Çeşitli suçlamaların ardından hapse yollandım; birçok üyem, çeşitli ağır hapisanelere giderken ben ise Melagunie'ye sevk edilecektim. İlk defa duyduğum yer hakkında hiçbir bilgi öğrenemesem de kötü olabileceğini düşünüyordum. Yoksa, neden dolayı beni ülkemden, sürgüne yollasınlar ki?..

İnsanların bir kısmı, diğerlerini mutlak surette üstün görüyor; aslına bakarsanız acıyorum!.. Lalettayın bir insan olmaktan, çok fazlasını gerçekleştirdiklerini zannediyorlar. Belki de bu, dizginlenemeyen arzuların "tehditkâr" tezahürüdür. Çünkü en rahatlığa kapıldıkları anda huzurlarını bozmak için tek bir celse işlem yeterli oluyor...

Siyasi Suçlu Seo Wang Il

Seo Wang il, 12 Haziran tarihinde Kuzey Kore’de, Güney Kore videoları izleme suçundan yakalanacağını sezdiği anda Çin’e kaçır, fakat Çin’de 15 gün kaldıktan sonra yakalanarak Kuzey Kore’ye tekrar gönderilmek istenir. Kendisini bulan son durumsa bir muammayı getirir... Dramatik hikayesi kendi ağzından şöyledir:

12 Haziran tarihinde Güney Kore videoları izleme suçundan Kuzey Kore’den kaçmaya çalıştım ve Çin’e ulaştım fakat, bir süre sonra yakalandım. Çin’de 15 gün kaldıktan sonra Kuzey Kore’ye geri gönderildim. Ülkeme döndükten sonra bir hafta boyunca, Kuzey Hamgyong Eyaleti, Musan İlçesindeki Devlet Güvenlik Departmanında Sorguya çekildim. Beni sorguya çeken soruşturma departmanı çalışanı, yüksek rütbeli genç bir müfettişti.

Genç müfettiş sorgulama sırasında avuç içlerime ve ayak tabanlarıma demir sopayla vurarak uzun süre işkence uyguladı... Kendi isteğine göre cevap alamadığı zaman, avuç içlerimi masada açmamı isteyerek, vurabildiği kadar sert şekilde vururdu.

Müfettiş, sorgulama/işkence sonrasında bana içtenlikle gülerek, acıya katlanmamı söyledi; bir kez daha sopayla şiddetlice avucuma vurmanın ardından, raporumu hazırlamam için birkaç saat süre tanıyarak odadan çıktı... Gittiğinde raporumu hazırlanmaya koyuldum fakat, ellerim bir kalemi tutamayacak kadar acizdi. Zor bela çabalayarak kendimi olabildiğimce iyi ifade etmenin ardından, müfettişi bekledim... Müfettiş geçen üç saatin ardından incelemeye geldiğinde, göz attığı tutanak sonucunda memnuniyetsizliği aşikârı...

Tümünün ardından bütün gün sorguya çekildikten sonra gözaltı merkezine gönderildim bu süre içerisinde hiç uyutmadılar. Çünkü günlerce, bir odada gardiyanların gözetimi altında sırtım dik ve ellerim dizlerimde pozisyonda oturmaya zorlandım...

Departmanda işkence için yaptırıldıkları fakat, öyle olduğu varsayılmayan birçok unsur vardı; onlardan biri de gözaltı merkezlerinde yaptırılan egzersizlerden (veya sorgulananlar için yapılması zorunlu olan) biri olan, sınav çekmem gerektiğinde, sayıları, bir, iki, üç şeklinde bağırarak söylemem gerekiyordu. Bu işlem ağırlı ellerimle o kadar zor bir işti ki, sesim titrediğinde veya kısıldığında gardiyanlar tarafından dışarı sürükleniyor ve neredeyse öldürülene kadar dövölüyordum...

Dayaktan dolayı, bilincimi kaybettiğim birçok zaman oldu.

-Musan İlçe Bürosu'nda gözaltında tutulduğum yedinci günün sabahında, Büro Lideri tarafından bana karşı açılan davanın, Musan İlçe Bürosu'ndan Hamgyong Kuzey Bürosu'na nakledildiği bildirildi.-

Kuzey Barosu'ndan naklimin sonrası Musan İlçe Bürosu'ndan farklı olarak, küçük bir yeraltı hücre hapsi hücresinde tutuluyordum... Tüm gün süren zorlu bir soruşturma sırasında acımasızca işkence gördükten sonra, gardiyanlar tarafından sürüklenerek götürüldüğüm ve karanlık bir yeraltı hücreesine ceset gibi atıldığım anlar, ölmekten başka bir şey düşünemedim...

Sorgu ve işkenceler sonrasında 'kapitalist sarı kültürü yaymakla' suçlandım. Bunun nedeni, Kuzey Kore toplumunda yasaklanmış Güney Kore draması olan "Sarayın İncisi"ni içeren video kasetini arkadaşlarıma ödünç vermemdi."

'Sarayın İncisi' olayı kısa süre sonra Kim Il Sung ve Kim Jong Il tarafından temellendirilen Kuzey Kore sosyalist rejimini yadsımak ve Kuzey Kore toplumu boyunca "çürümüş bir kapitalist kültürü" yaymak gibi siyasi suçlamaya yol açtı ve "sosyalist sistemin üstünlüğünün altını oymakla" suçladılar.

...Ben de partiye, hükümete, ülkeye ve halka ihanet ederek, bunun için soruşturulacağımı bildiğim halde Çin'e gidip yasadışı şekilde yaşamaya başlayacaktım... Bu sebepten Kuzey Hamgyong Eyaleti Dobowi Departmanı Sabotaj karşıtı ofisi tarafından üzerime son suçlama olarak 'yasadışı siyasi suçlu' yaftası yazılmıştı, bu gelişmeden gelince haberim oldu...

Hapiste kaldığım müddetçe gardiyanların günde onlarca kez tekrarladıkları sorularına cevap verirsem veya sorularına farklı cevaplar verirsem, bunlar birer işkence olarak dönüyordu. İfademin ne kadar iyi yazılmış veya söylenmiş olmasının herhangi bir önemi yoktu, her gün sayısız sopa darbesine maruz kalıyordum. Bazen ise kırbaçlama cezasına tutturuluyordum, açıkçası sopa darbelerinden daha iyiydi, vücudumun her iki tarafına da vurulduğunda başım dönüyor ve ölmek istiyordum.

Ayrıca yapılan işkenceler, sopa ve kırbaçla son bulmuyordu... Bazen ise her iki bacağımın eklemelerinin arka tarafına konulmuş birer tahta eklemle saatlerce, dizlerimin üzerinde oturmaya zorlanırken (eklem kırma) bazen de ellerimin ve ayaklarımın arkadan bağlanarak, tavana asılmamı içeren güvercin işkencesi

uygulanıyordu. (Ağır sonuçları olan güvercin işkencesinde birçok insan sakat kalmıştır.)

Soruşturmalar sırasında, baş ve boynum sarılmış şekilde muhafaza edilerek duvar örme ya da duvara çarpma işkencesi de uygulanırdı. Önce çekilip ardından duvara doğru hızlıca itilerek kürek kemiğimin kırılmasını sağlardı. Fakat bu durumla başa çıkılamayınca, Çin su işkencesi ve birkaç psikolojik işkenceye daha tabii bırakıldım... Güvenlik teşkilatının belki de mahkûma soruşturmadan çok bir işkence aracı olarak ihtiyaçları vardı. Sekiz gün boyunca, uyumadan ve yemek yemeden dövüldüm; asıldım. Vücudum tam anlamıyla yıprandı...

Bileklerimin ve ayaklarımın geriye doğru büküldüğü, birbirine bağlandığı ve tavana asıldığı güvercin bağlantısı, kelimenin tam anlamıyla cehennem zamanıydı. Bileklerim ve ayaklarım geriye doğru bükülüp birbirine bağlandıktan sonra aralarındaki bağ vasıtasıyla tavana asılarak, başımın ağırlığı vücudumun öne doğru eğilmesine ve baş aşağı durmama neden oluyor. Birkaç saat sonra vücudumdaki kan ön tarafta toplanarak böylelikle gözlerimden, burnumdan, ağızımdan ve kulaklarımdan kan akıyordu...

Bu işkence biçimlerine ve benzerlerine Kuzey Kore’de uzun süre boyunca maruz bırakıldıktan sonra siyasi suçlu olarak Melagunie’ye gönderildim... Aklıma ilk gelen şey, bu acımasız yerden vefalı bir yere gideceğimi düşünmem olduğuydu...

Sefalet: Beynimizin damıttığı ve kullanılmaz hükmünü sabit kıldığı mevzuu yahut eylem için fütursuzca, lakayt biçim takınarak harekete geçmemiz; en doğrusunun bu olduğu kanısına kendimizi mutlak inandırmamız ve tümünü çeşitli kisveler, kanallar sayesinde birbirinden ayrılmaz -kenetlenmiş- parçalar görerek insanlığın en uç, en ücra köşesinde kalmış ve menedilmeye sevk edilecek kadar korkunç bir yanlışlık içeren, aklı evvellerin takındığı yüksek kibir neticesiyle; onulmaz bir biçimi elinde tutan tavır ile ele aldığımızda biçare hâl, masum, haysiyetli ruhların bilenmesine veya tahrikine yol açabilecekken, kendi sıkletimiz içinse fikri hastalığa yol açacaktır... Nedenini bilmeksizin ya da bu neden bilinmezliğini, gençlik baharından da evvelinde doldurulması ve müteakiben istenilen biçimde yontulup işlenmesi, savunulan ve dimağın ayrılmaz yapısı olarak geliştirilmeye (içten içe çürütme) çalışılan, mutlak doğru karşısında hiçbir haysiyet sahibi olmayan bu 'ölü yalanlar' dizilimi, bireylerin bünyelerini zehirleyerek çeşitli problemlere yol açar. Hastalanan ve bunu zamanla kabul ederek sindiren fertler, herhangi bir tepki karşısında

düşünmek ve akletmek yerine anlamsız bir harp sergiler... işte bu, gelişememenin getirdiği sefalettir.

Mahkûmlar İnsan Değildir: Son Ailesi

Hiçbir rejim kendi aleyhine değerlendirilme yapılmasını, eleştirilmesini istemez. Bunun en acımasız örneklerinden biri Kuzey Kore’de yaşanan Kim ailesi rejimini eleştiren Gardiyan Tae’in ailesinin başına gelenlerdir...

Kuzey Kore standartlarına göre iyi bir durumda yaşayan son ailesi, günün birinde baba Se-hun'un sarhoşken, rejim aleyhine eleştiri yapmasıyla başları belaya girer. Bu durumda, ailesinin ve kendisinin toplama kamplarına gönderileceğini; ağır şartlar altında aç, bitap şekilde çalışmaya zorlanacağını şuurlunda olan oğlu Tae, Kuzey Kore’den kaçma planları yapmaya başlar. Fakat, sıradan bir gardiyan olarak şu ana kadar hayatını idame ettirmesine değin, bu durumla baş edemeyeceğini bildiği hâlde bir gece vakti ailesini toplayarak sınır komşusu olan Çin’e gitmeye karar verir.

Ulaşım aracı kullanmadan uzun yollar kateden Tae ve ailesi, çetin arama koşullarına rağmen Çin sınırına ulaşır. Sınırdan gizlice girmeye çalışan aile, Çinli askerlerin ağına takılarak Çin’e gayrimeşru yollarla girmeye ramak kala yakalanır ve sorgu için Çinli yetkililer aileyi gözaltına alır... Gözaltı sürecinde Tae, akılcı ve ikna eden konuşmalarıyla görevli memurları ikna etmeye çalışır fakat bu tarz durumlara aşina olan Çinli memurlar, Son ailesini Kuzey Kore’ye aynı gün içinde teslim edeceğini bildirerek, savunmayı reddeder... (Kuzey Koreli ve Çinli yetkililer, Tae gibi insanları tutuklamak için iş birliği yapıyor.) Yakalanmanın ardından Kuzey Kore’ye iade edilen aile, rejim eleştirisi yapmaktan, devlet güvenlik bakanlığı tarafından suçlanarak ve aile hapishanesine sevk edilir...

Asya ülkesinin sürdürdüğü terör ve itaat rejimi, kısmen ‘dernek yoluyla suçluluk’ üzerine kuruludur. Buna dayanarak, yalnızca bir üyenin herhangi bir muhalefet belirtisi gösterdiği tüm aileler, Toplam kontrol alanlarına (aile hapishaneleri) gönderilir. Sevki tamamlanan ailelerin bulunduğu yer, 90 kilometre kare büyüklüğünde, erişimin zor olduğu dağlık bölgelerde bulunan cezaevleridir. Bu cezaevleri, yetişkin erkekleri, kadınları, çocukları, bebekler ve hatta orada dünyaya gelmiş mahkûmları da içerir. Tesisler, elektrikli çitlerle, yarım metrelik beton bloklarla çevrili ve askerler, gardiyanlar; kaçan kişiyi yakalamakla görevli protesto memurlarıyla güvenliği sağlanan yüksek güvenlikli hapishanelerdir.”

...Tae ve ailesi, yıllarca hapishanede diğer mahkûmlar gibi cezalarını sürdürürken, herkes gibi zaman zaman memurlar tarafından; cinsel istismar, cinsel aşağılama ve cinsel işkencelere maruz kalarak ‘suçsuz suçluluklarının’ cezasını

çektiler... (Sadece kadınlar değil, erkekler de cinsel işkence mağduru olmakta, bu da mağdurların fiziksel ve psikolojik sekeller yaşamasına neden olmaktadır.) Gardiyanlıktan düşürülen Tae, zamanında kendi çalıştığı hapishanenin şartlarının mislisini aile hapishanesinde buldu; günde on saati geçkin çıplak elle ve "yorulmadan" kışları taş ve kayalardan arındırmak, toprağı ekime uygun hâle getirmek aile hapishanesinde on yaşından büyük olan herkes için yapılması gereken 'zorunlu' işlerdi ayrıca bu işler, katiyen mola verilmeden yapılırdı çünkü mola demek; dayak yemekti...

Tüm bu sert çalışmaya karşılık ise verilen yemek, insanları fiziksel ve zihinsel bunalıma sokmaya yeter de artardı. Yemekler bir Kuzey Kore ferдинin günlük alması gereken besin miktarının (700gram) yarısından daha azdı ve bu çoğu zaman yalnızca teoriden ileri gitmezdi; çünkü insanlar hiçbir zaman iyi yiyeceklere erişemez, yulaf lapası ile yetinmeye zorlanırdı; hapishanede en iyi yemek, yulaf lapası ve lahana çorbasıdır ya da daha doğrusu su, lahana ve tuzdur...

Her alanda insanları zorlamaya yönelik hamle yapan aile hapishaneleri; 30 metrekairelik odalarda 30-60 kişi arasında insanları istifletmeyi isterken, hijyenden de muaf bırakıyordu, hiç kimse duş alamazdı; temel hijyenin yoksunluğu insanları pellegra, ishal ve dermatit ile yüzleştirecek, ağır şartlar altında onulmaz halde bırakıyordu, ayrıca bu tür hastalıkların yanında en zorlusu, mahkûmlarda baş gösteren şizofrenidir... Kuzey Kore hapishanelerinde şizofreni hastalarının bir kısmı saçmalamalar sonunda Kim Il-Sung'a kadar uzanan hakaret etmeye (büyük olasılıkla) başlayabiliyorlar. Herhangi türde bir hakaret gerçekleştiğindeyse, mahkûmlar hapishanenin özel alanına giderler.

Bu özel alanlara ya da "Hapishane içinde hapishaneye" hükümlüler arasında temel kuralları ihlal edenler de olmak üzere, devlet güvenlik departmanı ajanlarının ilgilendiğı suçlular giriyor. Aslına bakılacak olursa bu alanlar, mahkûmlara işkence yapmak için ayrılan alanlardır. (Kuzey Kore hapishanelerinde, bulunmak bile işkencedir, en belirgin olan işkence ise "zorla çalıştırılmadır".) Bu alanlardan "çok az mahkûm" canlı çıkabiliyor ve canlı çıkanların birçoğı ömür boyu sakat bırakılıyor. Mahkûmlara özel bölgelerde ekstra olarak uygulanan işkenceler ise boğulma simülasyonu (su kayağı), kızgın metalle yakma, tırnak ve dişlerin çıkarılması, sıfırın altındaki sıcaklıklarda 50 santimetre genişliğinde ve 40 inç yüksekliğindeki metal bir kutuya hapsedilmeyi içeren dayak ve güvercin işkencesi, (ayakları da hareketsiz hale getiren tutukluların ellerini arkadan bağlanır ve bağlandıkları halat veya zincirlerden belirli bir yüksekliğe kaldırılır, saatlerce

tavandan sarkıtılırlar.) tahta bir direklerle gelişigüzel dayak, demir sopayla işkence, diz çekme işkencesi, elektrikli işkence, uzuv bükme, uçak işkencesi ve uyku yoksunluğu gibi türlerdir.

Aile hapishanelerinde çalışma yaşına erişen her birey, zorunlu çalışma şartlarında ağır fiziksel çalışmalar, uzun çalışma saatleri, yetersiz yiyecek ve sağlık hizmetlerinden ciddi şekilde etkilenmektedir. Hükümlülerde herhangi bir hastalık meydana gelirse bu durumda yetkililer, hükümlüye ilaç vermeyerek tıbbi işkenceye maruz bırakırlar. Tıbbi prosedürlerin reddedilmesi, hastalığın evrelerinin hızla gelişip hem mahkûmun kendisi için hem de diğer mahkûmlar için sağlığın minimuma inmesiyle toplu vakalara yol açar, ayrıca tam kontrol bölgelerinde "korku iklimini" veya despot yönetimi sürdürmek için halka açık infazlar; seyrek ama her yıl, sürdürülmektedir. Fakat Psikolojik etkenli bu durum, kampların durumuna bağlı olarak ayda iki veya üç kez de olabiliyor. Dış gösteren mahkûmlara ekstra olarak, mağdurun zihinsel kaygısını ve korkusunu artırmak için ailesinin zorla bilinmedik yerlere götürülmesi veya şüphelinin aile üyelerinin tehdit edilmesi, mahkûma hakaret etmek, uyumayı veya yemek yemesini engellemek de kampların insanın her türlü kırılmasını ve rejime itaat etmesini sağlamak için yapılan işkenceler arasında. Özellikle Kuzey Kore'deki esir kampları, dünyanın birkaç yeri haricinde böylesine insan hakları ihlaline şahitlik etmemiştir.

...Son ailesinin (toplam 4) en küçük üyesi olan Chae Won 11 yaşında Toplama kampında şiddetli çalışma koşulları ve ağır hastalıktan, girdikleri ilk yıl içerisinde öldü. Bu sırada diğer aile fertleri ise, ekstra kilolarını kaybetmiş ve cılızlaşmış biçimde hapishane ortamında hayatlarını idare etmeye çalışıyorlardı... Fakat Son ailesinin bir üyesi için durum, tam tersine; lehine bir hâl alarak Gardiyan Tae'in toplama kampında 2.yılın başlarında eski meslektaşları Min Jun ile karşılaşmasıyla değişir. Min Jun, Tae'in hapishane öncesinde sıklıkla görüştüğü, dostu sayabileceği arkadaşısıdır...

Min Jun, ailenin başına gelenden oldukça hazımsızlık duyarak, rejim aleyhtarlığı yapmaksızın işleri yoluna koymanın bir yolunu arar. Çözüm süresince uzun bir vakit sağlam planlar üzerine koyulan Min, sonunda 1 Mayıs günü yapılacak işçi bayramında, Son ailesinin çıkışını kaçak olarak yaptırmak için yola koyulur. (Toplama kampından yalnızca Kim Jong-Un'dan izinle mahkûm çıkartılabilir.) Ülkenin şaşalı ve görkemli kutlamalar yaptığı 1 Mayıs günü geldiğinde, Min Jun aileyi, diğer gardiyan meslektaşlarının yardımıyla sekiz buçuk saatte hapishaneden çıkarır. Şu ana kadar toplamda on iki ailenin hapishaneden

kaçmasına yardımcı olan gardiyanlar, birbirleriyle kontak halinde olsalar da kendi aleyhlerine iddiada bulunacak diğer meslektaşlarını da göz önünde bulundurarak, zorlu ve çetin bir sınavı layıkıyla ancak sekiz buçuk saatte tamamlayabilmişlerdir... Çünkü her şeyi ince düşünmek zorundadırlar; yoksa alınmayan her önlem, misliyle zarar olarak dönebilir... Kaçmanın ardından dağlık alanlara intikal eden Son ailesinin bir ferdi güneydeki Samsugapsan Köyü'ne geldiklerinde, ne yazık ki karşılaştıkları köy korucusu olan İl Sung tarafından yakalanır; aralarında çıkan arbede sonucunda Tae ve babası Se-hun, korucuyu etkisiz hâle getirmek isterken korucunun belinden çıkardığı bıçak ile Se-Hun, göğsünden ağır şekilde yaralanır. Yaralanma olayının ciddiyetini kavrayan Tae ve annesi Jeong Se-Hun'a bakmaya çalışırken korucu, eline aldığı silahla kendisine verilen vurma yetkisini (tam yetki) kullanarak Jeong'u da göğsünden vurarak ağır şekilde yaralar. Jeong, Se-Hun kadar şanslı değildir, bir süre sonra hayatını kaybeder.

Tae, annesinin vurulmasından sonra yaptığı manevra ile silahın, birini daha vurmasına engel olarak yönünü değiştirir fakat korucu, yapının kendine tehdit olduğu kanısına kapılarak Tae'yi de vurmaya ister. Bir ara kendisini Tae'den uzaklaştıran korucu, o sırada yere düşen silahını almak isterken Se-hun'un aniden kafasına vurduğu taşla ağır şekilde yaralanır ve Tae, yere düşen silahı kendisine almasıyla korucuyu öldürür...

-Köye uzak yerde yaşanan vukuat sonucunda Tae ve Se-Hun, hızla gelişen tehditkâr eylemlerle ani duygusal değişim yaşasalar da hâlâ kaçmak fikrindedirler...- Tenha bir yerde biraz dinlendikten sonra annesinin ve korucunun cesedini ormana doğru sürükleyen Tae, babasıyla birlikte cesetleri ücre köşeye bırakarak üstünü yaprak ve dallarla örter. Olayların bu konuma gelmesi; kimsenin istemeyeceği bir şeyken, bu konumdan geri dönüş yardımcı olan gardiyanlar ve hali hazırda kaçak Tae ve Se-hun için intihardır...

Gün gecenin çökmesiyle birlikte kaçıışı hızlandırmanın en iyi anıdır... Bu sırada Tae, köydeki, yanına sığındıkları şifacının evinde babasının iyileşmesi ve biraz soluklanmak için sabahı bekler... Sabah olduğunda, babasının durumunun iyiye gittiğini gören Tae, şifacıyla konuşup, yola çıkmak istediğini söylemeye gittiğinde; şifacıyı evin içinde ve dışarıda göremez. Biraz bekleyen Tae, uzaktan gelen asker seslerini duyunca babasını da alıp kaçmak ister, fakat Se-Hun, Tae'in zannettiği kadar iyi durumda değildir. Kaçması her türlü şekliyle aleyhinedir. Ayrıca kaçsa bile birkaç metre ileride yalpalayarak düşerek, yakalanabilir. Babasının, vahim durum karşısında tek gitmesi ısrarı üzerine Tae, kendisiyle vedalaşarak yola, askerler henüz eve ulaşmadan, sezdirmeksizin çıkar... Şifacı ise, tam da tahmin

edilene yaparak rejim lehine davranıp; olanca korkusu ile askerlere haber vermiştir. (Suçluyu muhafaza etmek de bir suçtur) Biraz sonra gelen askerlerin bir kısmı Se-Hun'u apar topar, tekrar toplama kampına götürürken, bir kısmı da arama için ayrılır.

Arandığını ve yakalanmasının nelere mâl olacağını iyi bilen Tae ise, evine dönerek kılık değiştirecek birkaç eşya almasıyla Kuzey Kore topraklarından bir daha dönmemek üzere Kuzey'e Çine doğru yol alır. Sınırdaki Çine giden yiyecek yüklü tıra kaçak olarak saklanan Tae, uzun çabalamaları sonucu usulsüz olarak Çine girerek yaşam gayesini sürdürür...

Askerlerin eline düşen ve sorgulanan Se-Hun oğlunun nereye gittiğine doğru cevap veremez fakat korucu olayını itiraf eder. Günde 20 saati bulan 2 günlük ağır çalışmanın sonucunda vücudu hastalık ve yorgunluktan tamamen iflas eden Se-hun, üçüncü günün gecesinde acılar içerisinde hayatını kaybeder. Babasının başına neler gelebileceğini baştan öngören Tae çaresizce tüm durumları kabullenir.

...Birkaç yıl sonra Kuzey Kore Güvenlik bakanlığı, Çin Güvenlik bakanlığı ile kendi ülkesinden Çine kaçak yollarla giren ve çalışan 'kaçakları' ülkeye iade için yürüttüğü kampanyada, 178 yasa dışı göçmeni yakalatır... Göçmenler arasında Tae'de vardır. Bakanlıklar, suçu olan yasa dışı göçmenlere karşı daha acımasızdır ve müsamaha tanımazlar... Se-Hun, ölmeden önce maruz kaldığı işkencelerin etkisiyle oğlunun, korucuyu öldürdüğünü itiraf etti. Bu durumdan önce hakkında arama kararı bulunan Tae, ikincil bir suçla 'özel arananlar' listesine girerek durumu, ciddiyetini artırmıştı...

Birkaç yılın ardından Çin'de yakalanmasıyla toplama kampına tekrar gönderilmesi için iade başlatan Kuzey Koreli yetkililer, Wang Wien'in kendileriyle irtibata geçme sonucunda bu durumdan vazgeçmiştir. Çünkü Tae, toplama kampından daha berbat olan Melagunie yüzen hapishanesine gönderilecektir... Üç haftanın sonundaysa, Çinli yetkililer Tae'nin sevkini tamamlamıştır...

12 Temmuz tarihinde Tae Joung'un, Melagunie hapishanesine girişi yapılır. Toplama kampı yerine Melagunie'ye gelen Tae, oldukça memnundur fakat Melagunie, kimseye umduğunu yaşatmaz...

Damla damla değil, bocalama şeklinde inen acı...

Sürekli bir tavır da sergilemiyor. Daha, daha ve daha... öylesine ki anlatmak için, kelimeleri acıyla yoğurmak yeterli olacaktır. Kızgınlıktan şekil alma noktasına kadar erişmiş fakat, farklı bir hizmete gebe olan sıradan demir parça; sapasağlam uzvun üzerinde deriyi parçalayacak biçimde bastırılıyor. Belki birkaç saniye. Zannedilmesin ki merhamet için, insanlık için tümü (saniyelerin) asla, tabiri caizse eritip atmamak için. Demir parça çekildiği an, üzerine soğuk su serpiliyor, sızlayan yanık, suyla acısını tatlandırırken yine birkaç saniyenin ardından daha deminki sıcaklığı aratmayan bir darbe, yine aynı noktaya iniyor. Acıya alışmak pekâlâ vücudun aradığı biçimse de alışmıyor. Alışmıyor çünkü, katlanamıyor. Tekrar üstüne tekrar. Bu adamın ailesini, sevdiklerini getirip onlar üzerinde de denemeler yapılıyor. Yaş, cinsiyet fark etmeksizin, neden mi?.. Orası cevaplanamayacak bir soru. Billurlaşan acıyı ifade edecek biçim, tekrar üstüne tekrar ve başka boyutlara evrilen 'teknikler' süzmesi. İronik olan kısmı ise, insanın insana, insanlıktan çıkarcasına tavır takınması; çılgınlık! ve çılgınlık, asla iyi manasıyla değil!

Korsan Kwesi

Korsan/deniz soyguncusu korsanlık suçunun devamında rol oynayan ana etken. Korsanlık, beraberinde getirdiği ekonomik sonuçlarla birlikte, insan ve mal taşıyan gemilerin serbest dolaşımını engelleyen küresel suç. Korsanlar genel olarak, yasa dışı olarak belirledikleri alanlar nispetinde suç içeren eylemler uygulatırlar. En bariz olanı ve korsanlar için, korsanlık vazifesinin ileriye götürölmesini sağlayan ilk ilke ise soygun... Soygun, bir veya birkaç korsan gemisinin muhalif insan ve yük taşıyan gemiye yapılan planlı çalışmadır fakat soygunlar tamamen kusursuz ve planlanan gibi her zaman olamaz. Nitekim birçok korsan yağması lehine sonuçlanırken birçoğu da aleyhine şekil almaktadır. Korsanlığı temelden, toplum aleyhine gördükleri için, suç şöhetinden beslenmek amacıyla yapanların yanı sıra, gerçekten "iş amaçlı" olarak ele alanların sayısı azımsanmayacak cinstendir... Peki ama bir suç kimler için ve nasıl bir iş amacını güdülebilir? Buna, sömürge ölkelerinin bugün bile kanlarını vampir gibi emdikleri Afrika kıtasının kendi ana vatanlarında soyutlanmış insanları desek, oldukça ağır olmasına rağmen, tam yerinde bir söz olur. Çünkü suç düzeyi de tam buna göre şekil almıştır... Nijerya'da Nijer Deltası'nda varlığını sürdüren korsanlar, bu durumlardan mustariptirler. Batılı emperyalistlerin ölkelerine geldiklerinde kendilerine iş ve düzgün şekilde hayatlarını idame etme fırsatı tanımadığını iddia eden korsan oluşumları, yıllardır süregelen bu acı yaşanmışlıklar sayesinde, ailelerine bakamadıklarını, fakir bırakıldıklarını ve toplumdan soyutlandıklarını iddia ederek kendilerini, içlerinde biriken öfkenin patlamasıyla etki-tepki kuramı lehine bir hâl alarak korsanlıkta bulduklarını iddia ediyorlar. Bu yüzden bu durumu değerlendirirken, yapılan haksızlıkların suçtan baskınlığını savunarak, yapılması gereken olarak görüyorlar. Peki gerçek, gerçekten hayatı kazanmak ve ailelerine yaşanması gereken hayatı sunmak mı? Bu türde ele aldığımız zaman olaylar, yine de korsanlar lehine vücut almakta çünkü korsanlar, gemilerden elde ettikleri yağma ve ganimetler sayesinde söylediklerine ters iş yapmıyorlar. Ayrıca rehin alma durumunda ise, rehineler için 'makul' miktarda ücret talep ederek, aslında durumlarının gerçekten öyle olduğunu her hallerinden anlatıyorlar... Tarih boyunca çeşitli korsanlara ev sahipliği yapmış denizler, hemen hemen her milletten insana tanıklık etmiştir. Silla korsanları, Somali korsanları, Kazak korsanları, Goisen Korsanları, Berberi Korsanları, Viking Korsanları, İngiliz Korsanları gibi sayamayacağımız kadar çok Korsan grubu hayatta varlığını sürdürmek için çabalamıştır. Bu korsan gruplarının en büyükleri ise Viking Korsanları, Karayip Korsanları ve Uzak Doğu (Çin'in kıyı bölgelerinde faaliyet gösteren) Korsanlarıdır... Bir Korsan tayfası saldırı yapmak istediğinde, eğer baskın taraf kendisiyse ve düşman zayıfsa, o zaman iş rahat ve kolaydır.

Korsan mürettebatı gemiye arka tarafından atılan kancalı halatlarla doluşup bir kısmı insanların kendilerine zarar vermemesi için rehine alırken, bir kısmı da gemideki ganimeti almakla yükümlüdür... Fakat her kolay iş, sanıldığı kadar kolay değildir. Bunun en göze çarpan yönü, rehine alınan mürettebatın kaptanının, ana paranın yerini söylememesi, diretmesi, kaçması veya savuşturmasıdır. Böyle bir mukavemet istenilmeyendir fakat kaçınılmayandır da... İki taraf için çıkmaza sokulan süreç, iki taraftan da kayıplarla sonuçlanabilir. Bu anda korsanların baskısı, tehdit ve tacizi oldukça önemlidir. Olay esnasında mürettebat tehdit edilebilir, yaralanıp öldürebilir. Fakat ölüm, korsanların çeşitli ülkeler tarafından baskın şekilde tacize uğramasına ve egemenliklerini rahat sürdürmesine engeldir. Bu durumların yanında aynı millettten tekrar denizlerden geçecek gemilerin, güvenliğinin daha da yükseltilmesine ve ek güçlerle donatılmasına neden olabilir... Genellikle kaptanlar "kötü" şöhretli korsanlara karşı alttan alarak istenilen verilir yine de ekseriyette problem çıkmaktadır... Çoğunlukla taciz cihazları ile mukavemet gösterildiği için, korsanlar müsamaha tanımamaktadır. Korsanlara çeşitli materyaller ile savuşturma sağlanır, bu materyaller kulak tacizi için sonik cihazı, göz yanılması için lazer cihazı, gemiye sızmayı engellemede su topuna maruz bırakma ve korsan gemisini ilerlemekten aciz bırakmak için pervaneye ağ atmak gibi durumlardır... Korsanlar, kısmen ele geçirdikleri gemilerde paraları ve işlerine yarayan eşyaları almadan önce birçok tehditle karşı karşıyadır, gemi mürettebatının yasal olmamasına rağmen silah bulundurması, göz yaşartıcı gaz, sis gazı ve kalkan ile karşılığı vb. Durumlar... Korsanlık/deniz haydutluğu gelişen teknoloji ve teknikler sayesinde her gün tahribata uğrarken, insanlar tarafından her gün tekrar tekrar önü açılmaktadır... Korsanlar gemilerden genellikle yükte hafif pahada ağır ürünler tercih ettikleri için ve ganimet olarak alabilecekleri konteynerleri karaborsaya özel olarak giremeyip eritemediğinden nakliye şirketleri, gemilerde personel azaltmaya, bu sayede kâr oranını artırmaya yönelik hamleler oynuyor. Fakat atladıkları şey, korsanların insan gücünden zayıflayan gemilere karşı koz elde etmelerini ve mali güçlerini artırmada yardımcı oldu. Ele geçen para ve ganimetler sayesinde korsanlar da güvenlik olarak, teknoloji olarak gelişerek kendi sektörlerinde seviye atlادılar. Sıradan bir hırsızla karşılaştırılması güç bakımından anlamsız olan "denizin serseri güçleri" korsanlar, bünyelerinde "AK-47, ağır makineli tüfekler, roket atarlar" bulundururken gemilere karşı mukavemeti en ön safhada tutabilmek için GPS cihazları, gece görüş gözlükleri ve çeşitli kışkırtıcılar da kullanılmaktadır. Araç olarak ise hız tekneleri, gemiler vs... Ayrıca korsanlar, ekstra olarak bulundukları bölge, güç ve denizi tanıma bakımından "gelip geçen" insanlardan daha donanımlıdır...

Gelişen dünyada etkin şekilde ellerinde koz tutan korsanlar, bölgeden bölgeye değişen düşünce ve fikir bakımından insanları kendinden uzaklaştırırken, bazen nadiren de olsa kendine bağlayabiliyor... Bu durumun en açık örneği Ganalı Kwesi'nin hayatıdır...

8 Ağustos günü Gana'nın nehir kıyısında yaşadığı kasabada, Nijeryalı korsanların cesaret ve yılmazlık dolu hayatlarını duyan ve oldukça etkilenen fakir bir ailenin en büyük oğlu olan Kwesi Osei, bir gün ailesini ve sevdiklerini meraklı gözlerle ansızın bırakıp, korsanlığa katılmayı düşünerek evinden ayrılır. Kendisi, 180cm boylarında, kalıplı, gözlerinin çevresi kahverengiye çalan cesur ve korkusuz bir adamdır... 23 Yaşına yeni giren Kwesi, hayatın monotonluğu, bayağılığı ve dur durak bilmez kayıplarından usanmış bir şekilde ayrıldığı evinden Nijerya'ya gitmek üzere bir yük gemisine kaçak yolla binerek, memleketi, doğup büyüdüğü ülke Gana'dan ayrılır. Yalnız, içinde sebep sunmadan anne, baba ve kardeşlerinden ayrılmanın burukluğu vardır. Bunun yanında Kwesi'nin içinde, dinmek bilmeyen öfke, hınç ve her an kırılabilir fakat kendi kendini daha da güçlendirecek temelde sağlam bir bünye de vardır... Yolculuk sonrası Gana açıklarında işlek bir tersaneye ulaşan Kwesi, Nijerya'ya ulaşacak, ardından da İngiltere'ye doğru yol alacak yük gemisine gizlice girer. Girdiği yük gemisinde makine dairesine yakın bir odanın gözden ücra köşesinde, kullanılmayan malzemelerin altına girerek saklanır ve yorgunluğu atmak için bir süre dinlenir.

Biraz şekerleme yapan Kwesi, malzeme odasına gelen bir çalışanın ayak seslerine irkilir ve odanın küçüklüğünde saklanacak pek bir yeri olmadığından çalışan tarafından kısıvrak yakalanarak kaptan holüne götürülür... O zamana kadar 6-7 saat çoktan geçmiştir... Hole getirildiğinde üst başından Hint fakirini aratmayan bu adama karşı kaptan, sorgulanmasını ister. 15-25 dakika arasında kesintisiz sorgulanarak amacının ne olduğu ve nereye gideceği öğrenilir. Fakat sorulara verilen cevaplar önemsizdir, sonuç en baştan bellidir... Üzerinde herhangi bir eşya bulunmadığı için suçsuz bulunan Kwesi, ilk limanda indirilir. İndiği yer "Afrika Devi" olarak adlandırılan Nijerya'dır... Gemi kaptanının kimseye haber vermeden ve suç duyurusunda bulunmadan, usulsüzce hareket ederek gerçekleştirdiği durum kahramanımızın lehinedir... Olay yerinden hemen kaçarak uzaklaşır, uzaklaşır... O sırada indirildiği yük gemisi, gözlerden adım adım uzaklaşmaktadır. Dalgalandan İngiliz bayrağına karşı saklanan derin duyguların yanında anlamsız duygularla bakarken bir süre sonra tersaneyi tamamen terk eder. Nijer Deltası'na doğru yol alan Kwesi, acımasızlık ve sertlik dolu bir yaşama doğru ilerlediğini iyiden iyiye anlar... ayrıca vardığında kabul edilmeme durumu da vardır. Herhangi bir gruba

alınmamak, hiçbirine alınmamakla eş değer. Fakat, amaçlar uğruna çıkılan bu yolda Kwesi, ayağına ayrı düşüncelerin pranga olmasını engelleyerek, daha emin ve daha anlamlı adımlarla Delta'ya yol alır...

Gideceği yer, pazarlanabilir petrol sebebiyle (maddi açıdan) yüksek değerdedir ayrıca balıkçılık ve çiftçilik için de önem taşır. Bunun yanında Nijer Deltası, yıl içinde yüzlerce ölüme şahitlik yapan korunaksız ve tehlikeli olduğu kadar; taşıdığı ekonomik güç açısından da gözde bir mekândır... Delta'nın bazı bölgeleri yıllar içerisinde petrol endüstrisinin kirli atıklarıyla çevreyi inanılmaz derecede kirlendirirken, balıkçılık ve çiftçilik için kullanılmaz hâle gelmiştir.

Birçok çetinlik ve ıstırabın; insan hayatını hiçe sayabileceği maddi gücü barındıran bu yerde; delta, gittiği yeri tanımayan ve yalnızca hayatını ailesi için daha iyi konuma getirmeye çalışan Kwesi'ye oldukça zorlu bir yaşam katacaktır... Nijerya'nın güneybatısındaki Ondo Eyaletine; Delta'ya gitmek için intikal eden Kwesi için yol oldukça kısalmıştır... Uzaktayken, gideceği yerin tarifini iyi öğrenen Kwesi, daha ilerisi için yaşadığı nehir kasabasındaki yaşlı balıkçı Kontar'dan, korsanlara temasta yardımcı olacağı kişiler hakkında da ayrıca bir miktar bilgi almıştır... Kontar, bir gemi saldırısında bacağı darbe alarak ampütasyona uğramış emekli bir korsandır...

'Nehir suçlularına' katılmasında vasıta olan emekli korsan, eskiden beraberinde olduğu "Endless Offshore" (Sonsuz Açık Deniz) grubunun lideri Adaku Adedeji'yi bularak, kendisinin gönderdiğini söylemesini tembihler... Adaku Adedeji, bir tüccardır. Fakat tüccarlığı, korsanlığı sakladığı bir kisvedir... Lüks bir dükkânı olan Korsan Adaku, hırdavat ve balıkçılık malzemesi satar. Dükkânı, Ondo Eyaleti'nin İlaje yerel yönetim bölgesindedir. Bildiği bilgi yalnızca bundan ibarettir Kwesi'nin. İlaje'ye ulaşmak için üç otobüs değiştirip iki kez dolandırılan Kwesi, uzun uğraşlar sonrasında Adaku'nun dükkânına ulaşır...

Dükkânı, eski püskü bir yer olarak hayalinde canlandıran Kwesi, görünümünün temiz ve modern oluşu karşısında ağız açık kalmıştır. Biraz sonra içeriye girdiğinde Kwesi'yi ürün satışı için personel karşılar... Fakat Kwesi, bir şey satın almak için bulunmadığını yalnızca korsan Adaku'yu aradığını söyler. Bu söylemi karşısında yardımcı, Kwesi'yi susturarak, bu tarz üslubunu değiştirmesini ve Adaku'nun, iki buçuk saat içerisinde geleceğini söyler... Yoldayken ve geldikten sonra bir parça yemek yememiş olan Kwesi, yemek yemek için ayrılacağını ve ardından tekrar geleceğini söyledikten sonra dükkândan uzaklaşır.

Bir restorana oturup balık yiyip bir şeyler içtikten sonra dinlenen Kwesi, iki buçuk saatin sonunda tekrar dükkâna giderek Adaku'yu bulur... Adamlarından haberini almış olan Adaku, karşısındaki bu gence karşı temkinli davranarak şüphesini korur. Çünkü tanınmayan genç adam, bir polis, karşıt korsan yahut düşman olabilir... Kwesi'ye önce ismini, ardından kendisini niçin aradığını soran Adaku, aldığı cevaplar sonrasında kendisinin basit bir tüccar olduğunu söyleyerek, korsan olduğu iddiasını reddeder; genç adamı dükkândan çıkması için uyarır.

Fakat genç adam elinde olan son kartı oynamamıştır...

Dükkândan henüz çıkmadan Kontar Boateng ismini tanıyor musunuz sorusunu soran Kwesi, sorusuyla birlikte kapının adamlar tarafından kapatılmasıyla şok olur... Bu sırada Adaku, düşünceli ve şüpheli bakışlarıyla genç adamı tekrar süzerken, Kontar'ı nereden tanıdığını sorar. Kwesi ise Gana'da yaşadığı sahil kasabasında entelektüel bilgi donanımlı ve yardımsever olan Kontar'ı yaşadığı çevrede hemen herkesin tanıdığını ve sevdiğini söyler... Söylemler karşısında eski dostu Kontar'ı geçirdiği güzel, eski anılarının canlanmasıyla hatırlayan Adaku, o sinirli bakışlarını; yumuşamış suratının gerisinde bırakarak, Kwesi'ye kendisine neden geldiğini sorar. Kwesi, kendisinin Gana'da fakir ailesiyle bu yaşa kadar acımasız koşullar altında sürekli olarak çalışarak, insanlar tarafından horlanarak geldiğini ayrıca çoğu zaman hakkının verilmesinden mahrum kaldığını bu sebeplere dayanarak, her zaman hikayelerini duyduğu, övgülerle bahsedilen Endless Offshore'ye katılmak olduğunu belirtir.

Kendisi de yoksul bir aileden gelen Adaku, tüm bu yaşanmış olayların duygusunu iliklerine kadar hissettiği hâlde, Kwesi'nin ne şartlar altında korsanlık yapacağını, her zaman ölümle burun buruna olduğunu, yakalanacağı taktirde kendisine yapılacak işkenceler hakkında bilgilendirir ve bu isteğinden vazgeçmesini tavsiye eder. Ama Kwesi, bu tutumunda ciddidir ve hayatını artık finansal olarak iyi idame ettirmek isteğini, bu durumun diğer durumları bastırdığını anlatır... Tüm uyarılara rağmen vazgeçiremediği Kwesi'yi korsanlık vazifesi için Endless Offshore'ye kabul eden Adaku, yapılanları, yöntemleri ve gizli kalacak bilgilerin ifşası durumunda öldürüleceğini, bu yüzden ketum olunması gerektiğini anlatır...

Ardından yaptıkları, gerçekleştirdikleri olaylar için temel hazırlanmasını isteyen Adaku, Kwesi'ye gece yapılacak baskında acemiler ve üstler ile bulunması için emir verir...

Kwesi bu durumda heyecanlıdır, ilk defa böyle bir işe giriştiği için biraz da ne yapacağını bilememekten stres altında kendini sıkmaktadır. Gece 2:30'da eyleme geçileceğini, bu yüzden dinç olunması için dinlenilmesi komutunu alan Kwesi ve Endless Offshore'in en alt kademesi Fish Grup/Balık Grubu saldırıya hazırlık için dinlenirler...

Saatler ikiye gösterdiğinde Balık grubu, (hijerarşideki en üst tabaka) üstler ile toplanarak yapılacaklar konusunda uzlaşırlar. Eyleme geçecek grup o gün balık grubu 15 kişi, Lider ve en yakın adamlarıyla birlikte 40 kişidir. 11 üst düzey korsan, uzakta kendilerine verilecek komut için hazır olda beklerler... Saldırı İngiliz yük gemisine yapılacaktır. Korsanların her birinde gece görüş gözlüğü ve AK-47, bombacılarda sis ve göz yaşartıcı bombası, ayrıca komut bekleyen korsanlar arasında 1 adet keskin nişancı bulunmaktadır.

Eylemlerin gerçekleştirileceği yük ve insan gemileri çoğunlukta Avrupalılar arasından seçilirdi. Avrupalılar ekonomik olarak güçlüdür bu yüzden elde edilen ganimet Hintliler ve Bangladeşlilere nazaran çok daha fazla gelmektedir.

Yük gemisi Gine körfezinde, Nijer Deltası açıklarında belirdiğinde Adaku, adamlarına mümkün olabildiğince sakın kalmalarını ve teyakkuzda beklemelerini emreder... Birkaç dakika sonrasında korsan bölgesine oldukça yaklaşmakta olan İngiliz yük gemisinde de temkinli davranışlar söz konusudur. Üç gözcü eş zamanlı olarak etrafı kontrol etmekte ve fenerle etraf aydınlatılmaktadır... Bu esnada bir buçuk iki metreyi bulan sazlık otlarının arkasında pusuda bekleyen nehir suçluları, gözetimin azalmasının ardından ilk fırsatta arka tarafından yük gemisine yaklaşır. Fakat bu yaklaşma, işlerin en çetin olduğu 'zirve noktasıdır.' Sürat teknesi ile geminin sağ tarafına yaklaşan Adaku ekibinin bir kısmı, sol ön tarafta hazır konumda olan ekibin işaret fişğini atmasıyla işlemleri hızlandırır. Sol ön kısımda olan ekip bir adet işaret fişği ile gemi personelini manipülasyona uğrattırken sağ arka kısımda olan ekip ise halat fırlatma tabancasıyla halatı gemiye fırlatarak sızmaya çalışır. Önce Adaku, ardından diğer üstlerin girdiği gemide korsanlar manipüle sonucunda, mürettebatta tasarrufa girilmiş gemi personellerine karşı zafer halindedir... Gemide bir süre, ilerlemenin korsanların durdurmasıyla birlikte, kasa ve yanda para edecek ne varsa alınarak, Adaku ekibi; 350 kişilik yük gemisini, 38 korsanla yenilgiye uğratmasının ardından ganimetleri yüklenip, rehinelerin serbest bırakılmasıyla gemiden temkinli biçimde uzaklaşır... son raddeye kadar tertemiz ilerleyen taarruz, geri savuşturulmaya mahal verilmeden bitirildiğine inanılır fakat İngiliz gemisinde bulunan 12 İngiliz askeri, bu durumun sınırlarına henüz yeni girmektedir...

Durumu fark eden askerler geminin rotası tersine çevrilerek, korsanların hızla kaçmakta olduğu noktaya sürülmesini emreder. Bu esnada gemide bulunan subay Tiger Leverage, bulunması gemide yasak olan "RPG-7" ile korsanlara karşı misilleme atışı yapar. Toplamda 3 atış yapan Leverage, iki atışını 'kısmen' tutturur. İlk Kwesi'nin de bulunduğu Adaku'nun hız teknesinin yakınındaki çevreye gelen roket, yaralanma ve sarsılma hususuyla tesirini en arkada bulunan iki adamda gösterir... Biri Kwesi, biri de üstlerden Aretta Adefope'dir. Diğer mermi ise yine hız teknesinin çevresine düşerken, yaralanma ve düşme olmaz. Kwesi, bacağından yaralanır ve Aretta ise kol ve bacağından. Misillemenin tekrar edileceğini düşünen Adaku ve ekibi, ardında bıraktığı iki adam sonrasında kaçarak gözden kaybolur. Kasayı sahilde bırakan ekip, diğer çalıntı malları yanında götürür... Adaku, ekibiyle 2 ay aranmanın ardından tamamen kurtulduklarını anladığında, arkada kalan arkadaşı Aretta ve en yeni adamı Kwesi için üzüntüsünün nişanesi olarak ailelerine ganimetin büyük bir kısmını yollayarak vefasını belli etti. Gönderilen miktar aile başına 15 bin \$'dı... Kwesi ve Aretta ise hastaneye götürülerek tedavileri tamamlandı. Sonrasında küresel suçluların bulunduğu, Melagunie hapishanesine sevk edildiler... Sebepleri oldukça acımasız kisveler altında donatılan iki hükümlü, yapmış oldukları işi gölgede bırakacak bazı ithamlarla da karşılaştılar. Bunlardan biri önceki yıllarda sırrı çözülememiş deniz cinayeti, diğeri ise denizcileri aileleriyle tehdit etmekte. Suçları, en ağır mahkûmların barındığı Antarktika özel yüzen gemi hapishanesinde çektirilmesi için, iyileşmeleri beklenmeden sevkleri onaylandı...

Esaret: yağmurlu bir havada ansızın çakan ve havayı aydınlatan şimşek, cereyana maruz kalan vücudu anlatır; ilk tepki böyledir. İnsan, acı ve göz yaşından beslenmeye çalışsa, şimşek gibi kurtulması güç bir kuvvetin içinde bulur kendini. Şayet haşyetten kurtulma imkânı var ise, tüm anlayış boyunduruk altında sindirilmeye çalışan insanlığın yekpare oluş hissindeki katliamı yaşatır. İnsan, öylesine esir düşer ki asliyeti yitirilmiş her kelime, her söylemde bir hassasını kaybeder. Her ne kadar anlam yitirilecek olsa da gerçeklik öyle bir dramatize barındırır; kırılan her kemik, ezilen her uzuv, çiğnenen her et parçası ve dökülen her damla kan için insan, vücudunun, hiçbir zaman elde edemediği fakat mütemadiyen kusursuz işleyen mekanizmasının çarkında tek celseyle tahribat noktasının zirvesine erişir, insanı diri ve dik tutan, zorluklara karşı koymayı kolaylaştıran vücut; dizginlenmiş metaforun lalettayin hareketinden, engebesinden, ufak kıpraşmalarından büyük acı çeker ve inler! Sunulan birkaç miligramlık

uyuşturucu, kafa bulmaktan çok yarayı kapatmayı arzulamak için istenir...
tekrarlanır ve tekrarlanır, kâbus olur tüm geçmiş ve yine ve yine ve yine.

Kavga Çıkmazı

Hepimiz temelde masum ve iyi insanlardık. Fakat büyüdüğçe içimize serpilmesi amaçlanan ırkçılık tohumları, bizlere; ‘bu ırktan kim varsa, üstündür’ tembihleri ve ‘kim bu ırktan değilse, aşağıdır’ telkinleriyle hayatımızda onulmaz yaralar açtı... Ne zaman tanımadığımız bir insan ölse, uzakta; sevinirdik duysak, bizim iyiliğimiz için zannederdik; bizden olmayanların ölümünü.

Ah... bizi bu millet, elleriyle yetiştirdi. Temel dinamikleri, kendi çıkarlarına göre ayarladılar... küçük yaşta yetim kalmamla verildiğim yetimhanede, bana daima iyi muamelede bulundular; yine de geceleri anne ve baba yokluğundan ağlardım. Yanımda kimse olmayışından, taş duvarların gasbettiği ruhumla baş başa kalarak uykuya daldım. Kof ve mefluç dostluk sloganları atan bu insanların yanı sıra, bizleri büyüten gerçeğe karşı her daim, yanlış olduğuna dair bir şeyler hissediyordum. Ruhumda ve kalbimdeki o doldurulamayan his, sahte doldurulmuşlardan ırakta bir yerdeydi!..

Yaşım yirmilere yaklaştığında, bozuk arkadaş ortamı ve aşırı ırkçılık, hayatımızı yakıp yıkacak alev topu gibi anbean hareketlerimizin üzerindeydi. Nerede, ne zaman fark etmez; bizden olmayana gördüğümüz zaman hislerimiz kanlanır ve öfkemiz parlar; darp ve şiddete başvururduk. Sahi, ne için yaptığımızı bilmeksizin daima kötülük doluydu içimiz...

Günün birinde, sert kayaya çarptığımızı anlamayacak kadar aptallaştığımızda; yaşı bizden birkaç yaş büyük adamı, yalnızca farklı millettten olması kaydıyla, evinin garajında; ölesiye dövmeye kalkıştık. Hayvanî tavırlarımızdan öylesine korkan adam, ne olduğunu anlayamadan yalvarmaya ve karşı koymaya başlamıştı. Fakat saldırganlıkta hızımız, o an için hiçbir şeyde olmadığı kadar yetkindi... Birkaç dakika boyunca dördümüz, adamı ölesiye döverek dışarı çıktık. Bu sırada adam, metanetsiz şekilde kalarak bayılmıştı. Aklımda beni rahatsız edecek tek bir unsur vardı, o da kalbini tutmasıydı. John, ayağıyla birkaç defa sert darbeler inmişti; öldürmüş olabilirdi!..

Dışarı çıktığımızda 45 yaşları civarında kahverengi saçlı, beyaz tenli bir adamın ileriden bizi gördüğünü fark ettim. Arkadaşlarıma dönerek, ‘gitmeliyiz, bu adam evden biri olabilir’ dedim. Ardından koşmaya başladık, bizi gören adam da ‘garajından ayrıldığımızı görmesiyle koşmaya başladı.’ Önce olanca hızıyla garaja

girerek neler olduğunu anladı, sonrasında arkamızdan gelerek tabancasıyla birkaç el ateş açtı. Sokakların uzun olması ve genişliği, hepimiz için birer kurşunu mümkün kılıyordu, öyle de oldu. Tabancadan çıkan kurşunlardan ilki John'a denk geldi, fakat geldiği yer boynuydu; orada can çekişerek öldü. Diğer kurşun Edwin'in omzuna ve üçüncü kurşunsa benim ayak tendonuma gelmişti. İkimizin yaralanışı elbette ölümcül değildi; yine de yanında getirdiği sancı, ölmeyi arzulatacak cinsteydi!..

Olay ardından arkamızdan gelen adamı atlatmamızla hastaneye intikal ettik. Acil ameliyat olmamız gerekiyordu, yaram derindi, Edwin'in de aynı şekilde. Onayımızın alınmasıyla, hemen ameliyata girdik...

Başarılı geçen ameliyatın üç saatin ardından, narkozun etkisinden kurtulmamla yavaştan kendime geliyordum. Sağ kolumu kaldırmak istedim fakat, yatağa kelepçelenmişim. Sol tarafıma bakındığımdaysa bir polis memuru oturuyordu. Fakat narkoz, beni tekrar bayıltmıştı. Bir süre daha uyudum. Ne kadar geçtiğini hatırlamadığım zaman diliminin ardından, polisin beni dürtmesiyle tekrar uyandım. Bana soracağı birkaç soru mevcuttu. "Neler olduğunu ince ayrıntısına kadar anlatmamı" istedi.

İsteddiği türden bir anlatım yaparsam enselenmem oldukça kolay olacaktı... Şu şekilde cevap verdim: "Akşam saatlerinde arkadaşlarımla dolaşırken bir adamın bizi soyma girişiminde bulunduğunu, bizim de kendimizi savunmamızla başlayan arbede yaşandığını söyledim. Kavga sonrasında ise saldırganın tanıdığının bizi kovalayarak silahla ateş açması sonucunda yaralandık."

Tam bu esnada arkadaşım Edwin'de çapraz sorgu aşamasındaydı, sorgu sonrasında, ikimizin de anlatılarında tutarsızlık var, dediler... Bu durum, işimizin zorlaşacağı anlamına geliyordu...

Ayrıca polisler, bir görgü şahidinin olduğunu ve kendisinin bizi görmek istediğini söyledi. Biraz sonrasında içeriye giren adam: uzun boylu, kahverengi saçlı, beyaz tenli ve iri yarı duran; arkamızdan silahla ateş edenin ta kendisiydi!.. Odadaki polisleri çıkarmanın ardından bizlere dönerek, "doğruyu itiraf etmemeniz karşılığında, hayatınız zindan olur!" Tehdidi savurdu, ardından çıkıp gitti.

-Aslında yaptığının gözdağı vermekten başka bir şey olmadığını anlamıştım. Fakat, tek görgü şahidi oydu ve o, bir polisti!.. Suçluyu teşhis için gerekli prestiji

sağlayabilecek en mükemmel makamdaki adam, bir polisten başka kim olabilirdi ki?-

Bize ateş açtıktan hemen sonra aradığı 911 ile evine bir ambulans ekibi yollanmasını söyleyen polisin oğlu da bulunduğu hastaneye kaldırılmıştı. Ve hayatımızı zindana çevirecek o kötü haber, bizlerin de duyduğu anda gelmişti! Oğlu, kavga sırasında kalp krizi geçirmişti, hastanedeki son müdahaleleriyle de kurtulamamıştı... John'un birkaç defa hızla göğsüne vurduğunu, bizim suçumuzun yalnızca korkutmak amaçlı olduğunu, açıklamaya gerek kalmamıştı! Suçlu, hepimizdik... dakikalar içerisinde yükselen feryat ile her şeyin bittiğini ya da bir dönüme girdiğini maalesef ki, iyi anlamıştım. Aslına bakarsanız, o gün polisin beni öldüreceğini düşünmüştüm; fakat, kendisini tekrar göremedim... Tüm bu gelişen olayların ardından canice adam öldürmek suçu ve diğer sicilimize işlenmiş suçların etkisiyle 'müebbetle' yargılanmıştık. -Şimdi, bizi besleyen tüm anlatılar, alelade bir serserinin sokaklarda sürterek ıslık çalmasından farksız; değersiz! Yabancılaşan ve bir o kadar da haysiyetten uzaklaşan duruma karşı, kendimden olanlar bile aksi tavır göstermeksizin kaçmış halde!..

Umut... umudunu kaybetmek. Ölmekten beter halde içini yiyerek kendi infazını eliyle hazırlamaktan başkası değil mi? Ah... çocukken büyüyüp buralardan kurtulmak isterdim, ne kadar da aptalmışım, gerçekten arzulamam gereken hayat, insana layık bir yaşamdan başkası olmamalıydı... Küçükken neredeysem, büyümüş halimle işte oradayım... Birkaç adım bile ileri gidemedin Grenzo! Utancından bileklerini kessen, acı ve keder senin peşini bırakır mı?..

Moabit Hapishanesinde sıradan birkaç ay geçirdikten sonra ülke dışında hapishaneye tahliye edileceğim söylendi. Ülkem, ülkemiz... buradan ayrılmak duygusu nedense hiçbir şey ifade etmiyordu... bir şeyler yanılttı içimde... ibrazdan iki gün sonra tekil bir kelepçe tarzında demiri sağ el bileğime bağladılar, üzerinde yazan şey "Melagunie" idi. İlk defa duyuyordum ne kadar kötü ne kadar iyi herhangi bir şeyi tahmin edemiyordum...

Kontrol: Pekâlâ insan, yaşam boyu sahip olduğu vücudun tüm egemenliğini elinde tutamaz; çünkü bu imkân kendisi için tayin edilmemiştir. Öyle ki çoğumuz, akli çeperimizin ulaşamadığı noktaları arzular ve daima ileride olanı düşünürüz. Kimi zaman, kendi lehimize olan tüm durumlar; diğer insanlarla çatışacağımız, fikir münakaşasına

gireceğimiz patlağı oluşturur. Ve yine, bilinçli yahut bilinçsiz yaptığımız bu eylem, can kıyımına, mal telefne ve çeşitli türevde zayıata yol açar. Peki, tam olarak neyin, nelerin doğru olduğı hakkında gerçekten düşünebiliyor muyuz? Yoksa bir motora takılmış parçalar gibi, o devreyi - tabiri caizse- suistimal etmeksizin çalıştırmak için mi çabalıyoruz? Birinin kalbine ansızın inen bıçak, bizim hüznümüzü getirirken, kalbimizdeki billurlaşan acı ve duygusal anafor, adalet hükmünü getirmiyor mu? Tabii ki getiriyor, değil mi? Fakat, insan lehine duran ama her halükârda aleyhine işleyen -gayrimeşru- kanunlar, telakkiyi daima kendi arzuları için çekip çekistirmiyor mu? Ve bizler, yetiştirilmiş olduğumuz aile yapısı açısından toplum tabuları arzından herhangi aleyhtarlık içeren bir kompliman yahut eyleme, fikir ve düşünceye girişme konusunda daima ikazda bulunulurken, nasıl olur da gerçek kontrol "adalet" hakkında bilip bilmeksizin naralar atıp, aynı zamanda da değerlerimizi itip çekistirirken doğruyu bulabileceğiz?

Katlîam

Mükemmel bir organizasyon ve düzen içinde tutum sergileyen Marcus, zengin bir iş adamıydı. Parasını standartlara bağlı şekilde harcar ve aşırıya çok zaman çıkmazdı...

Günün birinde, her daim diri ve dinç tuttuğu değerlerine hakaret ve sövğu işiten Marcus; zamanla değişmesi gerektiğini telkin ettiği haletiruhiyesine, verdiği sözü tutar... Birçok zaman kendisini paranoyak arzuların tetiklediğini düşünen, hastalık hastasıydı. Fakat bu durum karşısında, kendisini bulan, hiçbir halükârda kötülük katmamıştı; burası ise işin iç gıcıklayıcı noktasıydı!..

Marcus, cereyan eden düşüncelerinin ardından boş vakitlerinde derinlemesine düşündü. Kendisinin bu yolda tek ahabası olduğunu biliyor, başkasından yardım almaktan ise çekiniyordu... Ne yapacağını, işkence türevi seçenekler arasından eleyerek seçmenin ardından ‘akılların sınırını zorlayarak, umulmadık, bir işe girişip Afrika kıtasının nadide ülkesi Mozambik’in, Kalahari çölünde kervan geçmeyen noktasına bir ev inşaat ettirmeye karar verir. Bu planıyla egzotik görünümün yanında birçok detayı da kendisinde barındırıyordu. Kalahari çölünün tamamen kurak ve verimsiz bir yapıya sahip olmaması; birçok ağaç ve bitkinin ev sahipliği yaptığı noktada, kisveler altında alışılmadık unsurlar da baş gösterecekti...

Marcus, inşasına başlattığı evin üç ay içerisinde yapılmasını ve ülkedeki vahşi hayvanlardan birkaçının konulacak kafeslere eklenmesini istemişti.

Aylar sonra tamamlanan ev, koca bir çemberin ortasında yeşillikler içerisinde barınıyordu. Çevresinde, dışarıdan gözükmeyecek biçimde dört adet aslan kafesi, ayrıca villa içerisinde gizli havuzda birkaç tane timsah, evde ise her türlü kötü duruma karşı, karşı koyabilecek çeşitli aletler mevcuttu. Silahlı yüzük ve bastondan, mızraklara, hatta evdeki hemen her eşyanın özel bölmesine konumlanmış suikast bıçaklarına kadar...

Hedeflerine daima sağlam adımlarla, kimseyi sezdirmeksizin yola koyulan Marcus amacını, düşmanlarıyla sıkı fıkı olmanın ardından Mozambik’e tatile götürmesiyle ortaya çıkarırdı; aç timsah ve aslanlarına düşmanlarını yedirmek istemesi, bilenen korkunç insanlığını gösteriyordu âdeta!.. Bu süre zarfında İspanya ve Mozambik arasında mekik dokuyan Marcus, değerlerine aleyhtarlık atıfları

yapan insan müsveddelerini de bir kenara ayrıca not alıyor; arkadaşça tavırlar sergileyerek kendine bağlıyordu...

12 Nisan günü Mozambik'e yine uçan Marcus, indiği gün içerisinde işlerini tamamlamanın ardından, eşinin doğum günü için birkaç parça eşya almasıyla birlikte tekrar, İspanya'ya uçar. Haber vermeksizin dönen Marcus, eve geldiğinde oğlunu ve eşini göremez. Fakat bu durum iyidir; kimse yokken, kutlamalar için davetlileri arayıp evi donatmasının ardından herkesin, akşam geleceği saati beklemeye koyulur.

Bekleme süresi uzayınca istirahat etmek isteyen Marcus, akşama doğru usulca açılan kapının sesine uyanır. Eşinin geldiğini düşünerek kapıya gider; yanılmaz, fakat istenmeyen bir misafir daha vardır, bu kişi en yakın ahababı Eduardo'dur.

Gördükleri karşısında şaşkınlığa kapılsa da hepsini, birer birer yutarak sindirmenin ardından "Eduardo, doğum günü için hoş geldin! Dostum" cevabı ile aleyhine işlenen durumu kurtarır. Eduardo ise, mahcup bir halde (boğazını temizleyerek) "Teşekkürler kardeşim" der.

-Aldatılmasını anlayan ve içerlenen Marcus, zehir olan kutlamayı yine bir şekilde idame ettirmek ister. Fakat bu esnada kafasında yapacaklarına dair plan kuruyordur. Ve bu planlar, aldatılmasını aratmayacak biçimde canice olacaktır!..-

Eşi ve Eduardo'nun intikaliyle, beklenen davetliler de yavaştan gelmeye başlamıştır. İlerleyen saatlerde herkesin gelmesiyle başlayan kutlamalar, gecenin ilerleyen saatlerine doğru sürerek; sabaha karşı tamamlanmıştır. Sabahın ilk saatlerinde Marcus'un evinden ayrılan davetlilerin ardından en son Eduardo ayrılacaktır, bu esnada Marcus, "Gecedен muazzam zevk aldığını, bir hafta sonra yapacağı geziye kendisini görmek istediğini" Eduardo'ya aktarır. Teklifi, bugün karşılaştığı bilinmezlik hususuyla birkaç defa reddeden Eduardo, sonunda 'görmüş olduğu, umursamazlık' sayesinde kabul ederek, geleceğini söyler.

-Yalnız bu bilinçsiz onaylama, Marcus'un sakin ve dingin bedeninin coşarak kanlanmasını; fazla tevazunun aştığı öfke harbinin temellerini oluşturunuyordu.-

Geçen bir hafta ardındansa hazırlıkları tamamlayan ekip, özel uçakla istikametleri olan Mozambik'e ulaşarak, bir süre gezinmenin sonrasında 'yeni

yapılmış villaya' doğru yol alır. Evin şaşasını görmesiyle Emilia ise hayretler geçirir. Eduardo'da ise gizlenemeyen bir imrenme hâkindir.

-Eve girmenin ardından gezinmeye başlayan Emilia, ilgi alakasını çekecek noktalarda dolanır, bu esnada Marcus ise Eduardo'ya göstereceklerinin olduğunu söyleyerek aslan kafeslerine doğru götürür. Aslanların beslenme vaktinin geldiğini vurgulayan Marcus, kendisine bir kova tavuk etini vererek önlerine dökmesini rica eder. Söylenenleri harfiyen uygulayan Eduardo işleri yaparken, Marcus ise bayıltıcı tüfeğini alarak eski dostunun yanına gizlice yaklaşarak, boynundan vurur. İlacın etkisiyle anında yere serilen Eduardo'yu yerde sürükleyerek havuzun olduğu kata kadar indirip, bir iskemleye oturarak, ardından bağlar. Bu esnada ise odaları dolaşmanın ardından Marcus'a seslenen Emilia'da havuzun olduğu kata inmesi için çağrılır...

Havuz gelmesiyle Eduardo'nun bağlanması nedeniyle anlayamayan Emilia'da, Marcus'un zor kullanmasıyla etkisiz hale getirilerek farklı bir iskemlede bağlanır. Tüm önlemlerin ardından uyandırılan Eduardo, gerçeklerle yüzleşecektir. Kendisinin aldatılmasını sindiremeyen Marcus, ikisini timsahlara yem edeceğini söyler! Saçmaladığını ya da şaka yaptıklarını düşünen bağlılar, üstü kapalı havuzun açılmasıyla gerçeği daha iyi kavrayarak; sinir krizleri içinde yalvarmaya başlar. Yalnız, iş çoktan çetrefilli olmaya başlamıştır. Havuz olduğukça yakında konumlanmış Eduardo'yu gören aç timsah, ayağından kavrayarak havuzla düşürmesinin ardından, diğer timsahlarla birlikte paramparça eder. Gördükleriyle şok olan Marcus, kendisinin yapmamasından dolayı heyecanlı bir mutsuzluğa kapılır, fakat sonuç olarak gayet tabii, memnuniyetle karşılar... Ardı sıra Emilia'yı da yalvarmalarını duymaksızın havuzla atan Marcus, planlarını muntazam biçimde uygulayarak sona ulaşır... Havuz kandan kıpkırmızı olmuştur.

Hedefleri doğrultusunda emin adımlar atışı, belki de uygulamada engel kalmamasını getirdi... bilemeyiz. Fakat bu yöntemler, Marcus'un hoşuna gitmişti. Yakalanmasından evvel toplamda yedi kişiyi daha timsahlara yem eden Marcus, çevresindekilerin ihbarıyla; yakınlık ve sevecenlik gösterdiği her kişinin kaybolduğu şikayetiyle aranmaya başlandı. Kendisini uzun süre gizlice izleyen polis, tüm rotalarını kaydederek pürüz olmaksızın işlerini derinleştirdi. İspanya'dan Mozambik'e ulaşan suç ağı, iki ülkenin iş birliği sayesinde iyice aydınlatılmıştı... Marcus'u inceleyen polis ekipleri; psikologlar, kriminologlar ve özel ajanlarla da çalışarak, durumun nasıl olabileceği yönünde planlama yaptılar; Hal ve hareketleri iyice incelenen Marcus, kötü ya da iyi muhatap görmesine karşın yalnızca 'olumlu' cevaplar veriyor ve çoğu şeyi sindiriyordu. Buna ek, insanları yeni yaptırmış olduğu

evine davet ederek hem gezme hem de iş konuşması sağlıyordu. Ardından ise 'herkesin mutabakat sağladığı, kaybolma gerçekliyordu... Yapabilecekleri detaylarına kadar incelenmesiyle Mozambik'te bulunan eve çeşitli kameralar takılarak izlenen Marcus, evin yapısı ve dizaynından sınıfta kalmıştı. Vahşi hayvanlar ve kesici, delici alet kaynayan ev, hemen herkes için tehlike kaynağıydı. Son vukuatında 'arkadaşım' dediği Johnson'u aslanlara parçalatarak katleden Marcus, Mozambik özel servisinin detaylar sonucunda, birkaç saatlik operasyonu ile etkisiz hale getirilmiştir... Yakalanmasının ardından infial oluşturan olayların aydınlatılması "Marcus'un çağrısı" şeklinde simgeleşerek acımasız bir geçmişte yer aldı. Ülkesine sevk edilmesinin ardından, beş defa ağırlaştırılmış müebbede mahkûm kılındı... Fakat, ağır suçluluk ithamıyla Melagunie yetkilileri, İspanya ile görüşme yaparak; hükümlünün cezasını çekeceği en mükemmel hapis sistemi olmasıyla, Melagunie yüzen hapishanesine sevkini istediler. Birkaç haftalık cevap bekleme sonrasında, istenilen oldu. Marcus, ülkesinden son defa ayrılarak Melagunie'ye gönderildi.

Eylem: Yıllara vurulan ve hep birilerinin lehine işleyen durum, artık kopacağı yeri gözlerden irak şekilde de olsa belirlemiştir. Zaman tezgâhında ilmek ilmek dokunan ve herhangi sıradan bir yapımdan beri olarak gelişen tüm olaylar, bir anda apansız surette gerçekliğini ortaya koymakta aceleci; hiç değildir... ansızın, fakat acele yok! Gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, bilhassa tüm hissiyatların zerreye bile aşına olmaması hususu, derinden etkileyecek etkiyi içerecektir. Öyle ki insanlar, belli başlı meselelerde bilip bilmemek bir kenarda dursun, öğrenmek eyleminden soyundukları için, yükseldiği sanılan medeniyetler seviyesinde çöküşün antitezini, tezatlarla açıklar. Yapılan ve daima yapılmış olan, hiçbir surette yavaşlamayan ve hızını yitirmek, hal ve hareketin çöküşü 'hayranı arzulardan çıkış' olarak nitelendirilirse, bu durum karşısında sessiz kalmak, bir köprünün sağlamlığından emin olmaksızın, her halükârda çürük zannedip aşağı atlamakla aynıdır. Ukala tavırlardan uzak bir ele alış ile yaklaştığımızda, en meşru hakların, taciz edilen mahremlere girişinde, durumu kendileri lehine getirenler ve daimî bir zorbalık çerçevesine tıklıp kalarak, yaptıklarının her katresini "olması gereken" görenler, kaybettikleri gerçeğini görmezden gelir. En acısı da bir şeyleri görüp, hissedip, gerçeği tastamam kavradıktan sonra, haykırdığımız yerde, sesimizin ulaşabildiği son noktaya ve kısılma evrelerinin tamamını kullanmanın sonrası elimizde olan insanlığın hüküm giymiş suskunluğu olunca, yapılabilecek tek şey; eyleme geçmektir.

Ölümcul Diyet

Kendi çizdiğimiz hedefler doğrultusunda asla sapma göstermeksizin ilerlemek ve bunu hedefimize uygun düşen tüm gerçekler ile uyarlamak, çıkarlarımız uğruna vereceğimiz en büyük savaştır. Öyle ki savunulmalar, bizim kumaşımızdan olsa dahi, ekseriyet lehine ifade edilmeyecekse bunun sonuçları katlanılması gerektirir. Farklı kitlelerin köhnemiş insanlığı ve kendi çeperleri içerisinde değiştirmeye çalıştıkları değerleri, zayıf bilinci oluşturan en büyük engebedir. Diğerlerine karşı oluşturulan tutum ise bunun dayatılmasını içerir. Çünkü merhale, istemsizce; hiçbir üsluba gebe olmasa da hayvanî arzuların prangasında, kendisine zıt olanı anlamadan, idrak edemeden hatta hiç tanımadan bile zulmü getirebilir. Buna ölümcul diyet denir.

Ellerimde arzunun tehlikeli kalesi, sıkletinden büyük, bir çırpınıta ölecek kuşun kafesi... Sabaha karşı dinginleşemeyen kafamdaki ağrılar, baskılayan uykularımı sürekli böldü. Kalbin mütemadiyen çarpması ve hayati işlevini yerine getirmesiyle eş değer vuruşlar yaparak beni uyaran bu ağrılar, bir şeyleri çağırıyordu...Ya halüsinasyonun şatafatlı rüyası yahut sanrıların korkunç getirisi... Yatakta sağa sola dönüşlerimin ardı arkası kesilmese de ellerimle kafamı kopartacak şekilde sıkıştırdığımda bir an olsun rahatlayabiliyordum. Belki de bu, yaptıklarımın cezasını içeren bir uyarıydı. Yanılarak yanlış anladım!..

O gün kaçan huzurumu tekrar aramak ve yaptıklarımı telafi etmek yerine, tümünün üstüne giderek onulmaz gerçekleri hayatımın içine enjekte ettim. Hiçbir şekilde iflah olamayacak biçimde, kendi kumaşımdan olan insanları etrafıma topladım. İlk olarak silah, mühimmat elde edip insanlara terör estirmek istedim!.. Ve yaptım.

Bunlar ilk adımlardı. Daha sonrasında fütursuzca zenginleşmeyi arzulayan hislerin kölesi haline gelerek; uyuşturucu, yatıştırıcı ve insanlar aleyhine birçok rahatlatıcı/manipüle edici maddenin satışı ile uğraştım...

-Çevremizde bizleri uyaran ve yaptıklarımızın ne denli yanlış olduğunu ifade edecek kimselerin olmaması oldukça acıydı. Kendi billurlaşan aleyhimize süratle sürüklediğimiz masum insanlar, yanlışlarımıza ortak olmamalıydı. Çünkü her birinin beğendiği yahut beğenmediği bir hayatı vardı ve parmakla sayılacak kadar azının ailesi yoktu. Sağlıklarından, ailelerinden, sevdiklerinden ayırmak, ilk başta

önemsiz gelse de ileride çekeceğim pişmanlığın kanayan yarası olacaktı... Birçoğunun gözlerinizin önünde sizden uyuşturucu isterken öldüğünü görmek ve para, şöhret uğruna aşağılayıcı tavırlar takınarak insanların acısını, onların sürüklendiği bu çıkmazı göremeyecek kadar körleşmek; insani bilincin yitirilmesi, ahlaki çöküşün ve insanın intiharını getiren en 'kötü' mevzuudur.-

'Yoldan çıkmışlar' olarak adlandırdığımız grubumuz, arkadaşım ile birlikte ilk haftalarında yalnızca iki kişiyi barındırıyordu. İyimsen hiçbir davranışın barınmadığı bu grupta mevcutta kalmak da bir hayli zor olacaktı... katılmak isteyen kimseler için. Asosyal, işsiz, marjinal ve yalnız bireyleri ağımıza katmayı amaçlıyorduk. Çünkü değerlerini belirli bir yaşa kadar bulamamış, soyutlanmış, hiçe sayılmış insanlar ağa düşecek en basit avdı... İşsizlik ise, bir hançer gibi vücudumuza giren fakat vücut ile birleşen onulmaz yaranın ta kendisiydi. Kuruluş zamanlarımızda gerçekleşen maddi zorluklar ve iş bulma konusunun acizliği, insanları olmadık yerlere sevk ettiriyordu. Yine de bu durumdan gelen insanların fazla dayanamayacağı da bir gerçektir. Çünkü birçoğu yanlışlar silsilesine direkt dalmayı reddediyor, daha iyi bir hayat bulmak için emek dökerek çalışmak istiyordu... ve bu, yine bizim prensiplerimize tümenden aykırı geldiği için diğer ilkeler için test edilmeden diskalifiye ediliyorlardı...

Yoldan çıkmışlar, ikinci yılına geldiğinde; yeraltı âlemi ve halk için hâlâ pek bir şey ifade etmezken, korku ve tehdit uyandırmıyordu. Bu durum, beni ve ikinci lider sayılan Nestor'u oldukça rahatsız ediyordu, çünkü korku ve saygı yoksa, barınmak da yoktu...

İkinci yılın ortalarına doğru mevcut sayımız 177 kişiyle sınırlıydı. İşlerin mahiyetine göre sıralama yapıyor, kimin hangi iş için gideceğine karar veriyorduk. Hızlı koşan bir üye hırsızlık yapabilecekken, dayanıklı ve sert bir üye ise köhne ve karanlık yerlerde insanlardan haraç almakla yükümlüydü. Refleksleri hızlı olan üyeler silahlı çatışmalar için hazır bulunurken, diyalogu iyi olan üyeler haraç alma konusunda yer alıyordu. Ayrıca her kategori için belirlenmiş eğitim verecek insanlar mevcuttu. Yine de bazı alanlar için dışarıdan (kisveler altında) anlaşmalı olduğumuz kurumlardan eğitim için öğretmenler getirebiliyor yahut üyeleri gönderiyorduk...

Teşkilatımız hükümet tarafından tehdit oluşturmadığı zamanlarında oldukça ilerleme katetmişti. Bunun yanında hükümetin içinde de lehimize olan, kontrol edebileceğimiz bireyler mevcuttu... sahi, hükümetle ya da muhalefet ile bağı olmayan kaç mafya oluşumu mevcut?.. Güçlenen tüm bağlarımıza ve kontrolümüze

ek, ilerleyen zamanda bir zaafımız ortaya çıkıverdi. Bu tehlike oluşturan durum, ahababım olan Nestor'un, kasım çatışmalarında bir muhbir tarafından evinin düşmana rapor edilmesiyle baş göstermişti.

Nestor, Fuera del Camino için bel kemiğini oluştururken ayrıca benim için arkadaş ve dostluğumuz konusunda da oldukça önemli yer tutmaktadır. Bu nedenle Nestor'u ihbar eden ve içimizde bizi çökertmeye çalışan adamı bulmamız gerekiyordu. Fakat bu durum, üyelerin hiçbirine haber vermeksizin olmalıydı... Nestor ve benim şüphelendiğimiz birkaç üye olsa da bu kesinlikle kanıt olamazdı. Bir yanlış, itibarsızlaşmaya giden yoldu çünkü. Ayrıca birkaç kişi değil teşkilat içinde ufak bir yapılanmayı da içerebilirdi... Bir süre mutabakat sonucunda yapacağımız şey, sahte bir çatışma düzenlemek Nestor'u ve beni rehine aldırmaktı... Olayın organize edileceği mekân kameralarla izlenecek ve her üyenin tutumu daha sonrasında tartışılarak sonuca varacaktık. Ayrıca üyelerin telefonlarına yollanacak bir mesaj ile herkes takip altına alınacaktı.

Managua şehrinde, terk edilmiş bir fabrikada 70 milyon kordobaya karşılık 13 kilogram esrar ticaretini, ihbar edilişimizden üç gün sonra gerçekleştirecektik. Bu sırada tüm hazırlıklar gizlice hazırlanıyordu... Olayda karşıt çete, Japon Yakuza çetesinin Nikaragua kolu olan "Terror en la distancia" kisvesi altında ünlenmeyi bekleyen oyunculardı... Üç günün ardında ironik biçimde gerçekleşen alışveriş, para ve esrarın ticaretinin tamamlanması ardından erketeye yatmış olan Yakuza birliğinin bizleri çatışmaya mahal vermeden, esir almasıyla son buldu. Ben, Nestor ve yirmi üç adamımızın temsili rehin alması sonucu, olayın vahameti; en güvenilir adamlarımızdan Marcial'ın vasıtasıyla üyelere telefon iletişim ağından bildirildi.

Vukuat, etrafımızdakileri ve çevremizde olmayanlar için işlenmeye başladı... Telefonlar ve telefonda yapılan her şey, Red de vigilancia ilegal (İllegal izleme ağı) tarafından izlenmedeydi... Üyelerin birçoğu ne olduğunu anlayamazken, birçoğu kaçmayı tercih etti. Çünkü bildiride, Marcial, tehdit altında bulunduğumuzu ve üyelerin tamamının yakalanacağını yazmıştı... Üyelerin ekseriyeti, Terror en la distancia'nın kendilerini aradığını ve tehdit altında bulunduğu kanısına çabucak inandı. Çünkü bu işlerde ciddiyet önemliydi.

Fakat Esteban Avireno, bizimle irtibatı kesmişti. Telefonundan hiçbir şekilde izlenmeye yönelik sinyal alınmıyordu. Gizli telefon numaralarıyla da kendisine ulaşılmıyordu. Son görüldüğü yer ise Siuna bölgesel havalimanıydı. Bu, tüm tutarsızlıkları elimizde koz haline getiren en büyük gelişmeydi. Muhbirliğini yaptığı Majestuosidad aterradora ile bağlantısı olan gerçek Terror en la distancia dost

mafyalardı. Ve Majestuosidad aterradora Honduras'ta bulunuyordu. Telefonun izi sürülen Esteban Avireno, birçok kere üyesi olduğu mafya ile konuşmuş ve yazışmaları da izlemelerle ortaya çıkarılmıştı. Yine de bu olay gerçekleşmese, Esteban'a suç yüklemek asılsızca olacaktı. Ağabeyi de 'Korkutucu Heybet' (Majestuosidad aterradora) mafyasının bir üyesiydi. Görüştüğü tek kişi de oydu. İrtibatın kaybolmasına yakın, "burada işimiz sonlandı, mafya dağıldı. Yanınıza tekrar dönüyorum" yazısı, tüm gerçekliği ortağa koyan tek delildi. Sonrasında kaybolan konum bilgisi, kendisi için tehlike çanlarını çalmasını sağlamıştı... Nestor'un evine yapılan saldırılar ve Fuera del Camino'yu bitirme planlarına eşlik etmesi, Esteban için infaz edilmeyi gerektiriyordu. Biraz sonra suçlu için havaalanına doğru sevk edilen adamlarımız, kısıvrak yakalayarak uçak saatine yakın zamanda yetiştirler. Yakalandığı sırada tüm suçunun yüzünden okunduğu belli oluyordu... ardından hemen kaçış noktasına getirilen Esteban, konuşmasına izin verilmeden infaz edildi. İnfaz sürecinin kısa bir videosu ağabeyi Hilario Avireno'ya gönderildi. Belki de bu, yaptığımız en büyük hata idi...

En büyük yanlışımız burada başladı... çünkü bir polisi öldürmüştük. İçimize kadar sızan ve bilgiler için muhbirlik yapan adam Esteban, bir polisti. Ve ağabeyi Hilario'da polisti. İnfaz videosunun ardından kardeşinin ve kendisinin polis olduğunu yazan Hilario, işimizin sonunu getirmişti... Bizlerin kim olduğunu kardeşi Esteban sayesinde oldukça iyi biliyor, konumumuz dahil belki de tüm gizli bilgilerimizi de elinde tutuyordu. Hilario Avireno, bir süre sonra tüm Fuera del Camino üyeleri için arama emri çıkartmıştı. Hepimiz köşe bucak aranıyorduk. Fakat birçoğumuz beraber bulunuyor, tehditlere karşın tek yürek biçimimizi koruyorduk. Derhal bulunduğumuz fabrikadan, asıl mekânımıza tüm delilleri yok etmek için intikal ettik. Hızla, her delili tahliye çabamız polisin baskın yapması ile engebeye uğrasa da ekseriyeti elinde tutan kısım, artık hayal olmuştu bile... Yüzlerce polis bulunduğumuz çevreyi kuşatmış, bizden çıkmamızı istiyordu. Fakat bu işler sandıkları kadar kolay olmayacaktı. Çetin bir savaşa girmemiz ne polise uymamız ne de polisin bize uyması sonucunda patlak vermişti... biraz sonra başlayan kargaşa yaklaşık yarım saat civarında sürdü.

Çatışma esnasında iki üye, yanımda bilerek duraklamış ve bizi yenilgiye sokmak istemişti. Onları kendi silahımla öldürdüm... Sonunda biten cephanemiz, üyelerimizin direncini yitirmesi ve azalan sayımız; yenilmemize sebep olmuştu... Yanımda o gün yaklaşık 60 kişi vardı. Ve çatışma sonucunda kalan sayı yalnızca 12'ydi. Nestor ağır yaralıydı. Diğer kalanlar ufak tefek sıyrıklarla atlatmıştı. Ben ise sapasağlam duruyordum... çıkarıldığım mahkeme sonucu hapse yollandım...

fakat bu yollanış sonun başlangıcıydı. Ve son olamayacak kadar da keşmekeşliydi... Bir buçuk ay müddetince konaklamamın ardından, bambaşka bir hapse sevkimin olacağını anlattıklarında, hevesli bir biçimde şaşırmıştım. Çünkü en sonunda, başka bir 'kita' da söz konusuydu. Ah... bilemiyorum neresi, fakat buralardan iyi olmasını temenni ediyordum... Melagunie, nasıl olabilirdi acaba!..

Savaş, İçimize hücum edip, tüm organlarımızı parçalayana ve canımızın çıkmasından bir saniye evveline kadar, yaşamımızın tümünü, her manası ile çevrelemedikçe anlayamadığımız şeyler barındırır. Bu yüzdendir ki tüm sefaletine rağmen, insanlık manifestosunun en büyük armasını taşıyor tarzında ikaz ve eylemde bulunmak, ikiyüzlülüğün safi çaba ve gayesini gütmektedir. Anlaşıyor ki insanlık, kendi hududunu ve emelini gerçek anlamıyla tasvip edip anlayamadıkça birtakım unsurların ister bilinçli ister bilinçsiz ister aklen ister ruhen kölesi olup çıkıyor. Damarlarımızda kaynayan ve sınırlarını bilen kan, ne zaman vücudun, aksi bir tavır göstermesiyle baş başa kalsa kendi sıkletine uygun tavrı, uygun vaziyette yerleştiremediği için ya vücut nahiyesi iyice körelir ve hastalaşır; kesilmesi gerekir. Yahut iyileştirilmediği için vücudun tamamını kaplayarak intihara sürükler. İçimizi ve dışımızı, hatta hayatımızın tüm gerekliliğini kapsayan bu verdiğimiz savaş, belirli kurallar ve kaideye tümüyle bağlıdır. Ve nasıl ki yaşam için "kaderimiz" var ve sonuna kadar her türlü zorluğa karşın ilerleriz, savaşta da kurallar bütününe uymak şartı mevcuttur, buna müteakip: hastalık iyileşmelidir, insan iyileşmelidir. Anlayış iyileşmelidir, dostluk bağları iyileşmelidir. Fakat tüm bunları es geçerek, hayat aleyhine tavır takınmak, cahilane bir üslup gerektirir ki bu, affın zorlaşmasını, insanın katlini; gözyaşını, travmayı, sakatlığı, hastalığı getirir. Ve tüm yapılanlar asla unutulmaz. Çünkü kapılar kilitli kalsa da her zaman açacak bir kilit mevcuttur.

Wien, Korkusu ve Zulmü

Wang Wien, oldukça yaşlı bir adamdı. Tahminen 75'lerinde olduğunu düşündüğüm Wien, korkunç bir yüze, zayıf, çelimsiz bir görünüme ve kurnaz karaktere sahipti. Melagunie'nin ilk mahkûmlarımdan olmam sebebiyle, sevki gerçekleşen mahkûmların suratlarına bakarak; ne denli bir iş yaptığını idrak etmeye çalışıyordu. Yaklaşık 27 yıl öncesiydi!.. Yanıma geldiğinde yüzüme bir hayvana bakar gibi tavrı takınan Wien'e "ne istiyorsun bizlerden?" sorusunu yönelttim.

Yanındaki gardiyanlar anında çıkışarak "Hey! Bay Wien hakkında bu şekilde konuşamazsın" diyerek, ellerimle kavradığım hücre demirlerine birkaç defa vurdular.

Wien ise sakın olun, şu an içeride ve bana karşı tamamıyla savunmasız, dedi.

O gün Wang Wien'in parasal şatafatıyla, insanları maddi güçle dize getirmeye çalışan zavallıdan başka biri olmadığı kanısına vardım.

Dinle, dinle, dinle... kafesteki kuşun şarkısını: bir damla hüznün, bir damla gözyaşı, bir damla kan ve bir damla nefret!.. Çırpınan ve son demlerini yaşayan bir canlının yaşantısının tek celselik silüeti; bizlerin gözleri önünde!.. İzlerken korkuyoruz; korkutuyor bizleri, bizleri de bulacak ölüm; henüz varamadık çünkü varacağımız yere... hayallerimiz, arzularımız, nefretimiz; tümü uğruna çabaladığımız hayat, olur olmadık işlere yaptırmaya gebe. Feryat figan dökülürken dillerden, var mı öyle güzellikler düşünmek... parçalanın insanlığın üzerinde söylenecek şen şakrak sevinç melodileri; mahpus bırakılan bedenler ezilirken çelik kurşunlar ardından.

Melagunie'nin ilk zamanlarından 30 yıla yaklaşan vakit içerisinde, görmüş geçirmiş olduğum en iyi anlar, kuruluş zamanına tekabül eder. Wang Wien'in ilk zamanlar içerisinde düzene kavuşturulamamış hapis yapısı; yavaştan zehirleyen yemekhaneleri, en berbat hastalıklara yol açacak temizlik anlayışları, işkence odaları; teknikleri ve malzemeler, krematoryum, dış yüzey haznesi, sözünden çıkmayan doktorları, memurları ve kendi lehine hariç hiçbir kuralı barındırmayan yönetim, tümünün kurulmayıışı, en rahat dönemlerimizi idame ettirdiğimiz zamanın içerisinde yer almaktaydı.

Büyüklenmelerin kör güzelliğinden, anlayışın kırılmaz bedeninden kaynakarak taşan suni olgunluktan ırakta; insanlığın kaçarak kurtulmaya çalıştığı, kaçılan her anda daha da yakınlaşılan bön hitaplara kızgınlığını yükselten; canavarca üslup daima yükseliyordu!.. Kimine korkuyu enjekte edici, kimine rehabet, kimine arkasında saklanılacak mizaç, kimisine ise anlayışsızlık... anlayan titriyor, anlayamayan korkuyor, korkusuzlar bileniyor; bir üslup yükseliyordu, bir daha çetinleşemeyecek, bir daha olgunlaşamayacak biçimde; tüm kötülüğün ana hatlarını meta edinmiş halde, yalpalayarak; ölümü arzulayarak!.. Kantonlar çevresinde, banliyöler ardında, sokakların çocuğu olarak... karanlıkta yanan bedeni, geceyi aydınlatarak; yükseliyor alçaldıkça tabana, büyüyor sokakların yalnız evlâdı; yükselen nefret!..

Olgunluğa erişememiş bireyler, hapiste olgunluğa erişmişlerden daha fazla acıya muhataptır. İstismar, empoze ve deforme olmaya karşı daha fazla direnç gösteren olgun bireyler birçok yerde, asıl anlamlarından kopuk davranışlar da göstermektedir. Bunlar, tek bir alanda gösterilen olgunluk, yaş ve zihin olgunluğu gibi, diğer unsurların eksiklikleriyle baş gösteren çetrefilli düzensizliklerdir. Tümü bir vücudun birbiriyle ekli hem de farklılığı nispetiyle mahpus bireylerin karakteristik özelliklerini de dışarı vurmaktadır. Yıllarca bunlardan beslendiler, kırdılar, döktüler ve insani değere yer vermeden... Sonunda yönetim değişti, kötülük kendilerini de buldu. Kötü kötüyü ezdi, kendisinin yapamayacağı bir biçimde! Yükseldi nefret, daima. Hiçbir yer taşıyamadı, pis ve irin dolu gövdeler kadar...

Picasso James

Picasso James, başa çıkamadığı psikolojik buhranları ve sıkıntıların getirmiş olduğu paranoya ile anne babasını katletti. James, Picasso gibi kübist tarzda tablolar yapmaktadır, son tablosuna ‘Ölümcül Şatafat’ ismini vererek tabloyu, annesinin kanlarıyla çizmiştir.

Bir sürahinin içerisine doldurduğu kanla, canlı yayında çizdiği ‘Ölümcül şatafat’ tablosu gerçekten de ismine yaraşır bir korkutuculuğu ifade ediyordu. Canlı yayını izleyen 7,500 kişiden birçoğu, kullandığı malzemenin boya olmadığına hemfikirdi; akışkanlığı düzgün değil, pıhtılaşma yapıyor ve kimi yerde de deri parçaları içinden çıkıyordu... Ayrıca James, oldukça heyecanlı ve bir şeyler saklıyor gibiydi. Bu halde neden yayın açtığı ise hâlâ meçhullüğünü korumaktadır...Polis ekiplerinin yayını izleyenler tarafından aranması ile iki düzine kadarınca ekip yollanan evinde James yakalandı. Evde araştırma yapan polisler, annesinin ve babasının cansız bedenlerine ulaştı, ayrıca cinayet esnasında kullandığı el yapımı malzemeler ise "üstün suç unsuru" olarak toplanarak halka gösterilmekten kaçınıldı. James, işlemlerin ardından olmadık bir hızla yargılanarak hapse tıkıldı. Tabii, bu canavarca hareketin cezası basit bir hapisyanede çekilmemeliydi, Melagunie yetkilileri, Texas'ta işlenen bu canavarca katliamın sorumlusunun sevkini; Melagunie yüzen hapisyanesine istedi. Talep onaylanarak James'in sevki iki gün içerisinde gerçekleştirildi...

James, Melagunie'ye getirildiğinde gözlerden kaçamayacak kadar rahat ve umursamaz tavırlar sergiliyordu. Buna zıt olarak ise mülayim ve istenileni yapan tavrı, bir suçludan çok, suçsuz bir hükümlü izlenimini gözler önüne sermekteydi. Görüntü olarak yorgunluk ve uykusuzluktan mustarip bağımlı gibi duran James, ilk hazırlıklar için götürüldüğü özel banyoda üzerindeki her şeyin çıkarılmasıyla; mülayim görüntüsünün ardında, gizlenen dehşeti de gözler önüne sermişti. Vücudunun birçok yeri derinlemesine kesiklerle ve iğne darbelerinin açtığı yaralar ile doluydu. Ayrıca, iğne darbelerinin bilinçsizce batırılışı oldukça barizdi. Öyle ki her iki kolda da elliye yakın nokta sayılmıştı... James için Melagunie, zorluklarla ve acıyla dolu olabilirdi, öyle ki hâlinin vahameti, birçok ciddiyeti görmesine vefa vermeyecek gibiydi. Uyuşturucu kullanamadığı için çeşitli sancılar gece rahatını bozacak, sabah uygulanan işkenceler, hayatının ellerinden alınmasına sebep verecekti!..

James için ilk gün

İlk günü, getirilmeden önce yüksek dozda morfin kullandığından dolayı hatırlamayan James'e işkence de yapılmadı. İkinci gününe doğru hâlâ bir ölü gibi yatan James, ara ara gardiyanlar tarafından kontrol edildi... Fakat bu aciz adamın hemen ölmeye niyeti yoktu. İkinci günün ortalarına doğru uyanan ve kendisinin nerede olduğunu soran James, tüm olan bitenden kendisinin habersiz olduğunu; bilinçdışı hareket ederek kendisinin hapsedildiğini savundu. Hatta daha da ileri giderek; anne ve babasını görmek istediğini, uyuşturucuya isteğiyle başlamadığını, zorla başlatıldığını ileri sürdü.

Konuşmalarını koridordan geçerken duyan Gardiyan Metalin, James'e doğru bakarak

Emin olabilirsin James, bu hapishanedeki birkaç kaçıkta başka kimse suçlu değil! Bunun öyle olduğunu herkes biliyor, fakat burayı bir cezaevi gibi düşünme! Yalnızca, kalan ömrünün sonunu geçirebilmen için sana hibe edilen bir tatil yeri olduğunu farz et!..

Melagunie'ye hoş geldin! Hoş geldin James, Texas'lı dostum.

Konuşmanın ardından bulunduğu yerden ayrılarak işine dönen Metalin, gittiği yerde birilerinin huzurunu kaçırmıştı. Maruz kaldığı söylemler ve anlamsızlıklar karşısında afallayan James, parmaklıkları kavradığı yerden usulca ayrılarak geriye, hücrenin en karanlık ve görünmez yerine geçerek yere sinerek, yalnızca ağladı!..

Psikolojik olarak, kullandığı uyuşturucunun prangalarıyla, öldürmüş olduğu ailesinin ıstırapıyla ve kendisini bulan bilinmezlin esareti altında harap olan sıkletini düşündükçe daha da kanırtılan yarası, onulmadık biçimler alarak intihara sevk edici düşüncelerinin çoğalmasını sağlıyordu!.. Fakat nafile, çektiği acı; hiçbirini yapmasına elvermedi. Bunun yanı sıra daha beterini, gardiyanlar onun için severek; arzu ederek, zevk içinde zaten yapacaktı. Ve bundan hiç kuşku, korku ve misilleme hissi duyulmayacaktı... Çünkü tam bu sırada Metalin, ayrıldığı yerden; Charles'a yapacağı işkence için özel maskesini ve koruyucu giysilerini giyerek hazırlığını sürdürüyordu! Hazırlanma sebebi Charles'ın akciğer kanseri olmasıydı. Cereyan eden durumu Melagunie sınırları içerisine girmesinin 7 ay ardından baş gösteren, iyileştirilmediği için daha da kötüye giden; sancılı ve ölümcül tehlikeyi

barındırıyordu... Olanca ağrısına müteakip, ağrılarını azdırmak ve vücudun kendini onarmasını önlemek kaydıyla demir sopalarla dövülüyor, soğukla ve bunalıcı gazlarla buluşturuluyordu...

James ise ikinci gün olduğunda tamamen ayılmıştı. Ve şimdi bir şeyleri daha iyi kavırıyordu...dün hayaller içerisinde, emin olamadan gördüğü hava; şimdikiyle aynı renkteydi. Kapkaranlıktı ve hiçbir aydınlık belirtisi olmaksızın öylece duruyordu... James anlayadururken gardiyanlar, kendisi için hazırlanmıştı. İlk günün telafisiyle birlikte ikinci gün, dehşet; damarlara basılarak mahkûm sindirilecekti!.. El bileklerine kelepçe ve ayak bileklerine de pranga takılarak işkence odasına götürülen James, yavaştan titriyor ve soğuk terler döküyordu. Yalnız... bu, işkencenin değil, uyuşturucu arayışının getirdiği problemlerdi.

Melagunie'de ise bunun düzeltimi için herhangi bir yöntem mevcut değildi! Çünkü işkence ölümü getirene kadar, hiçbir ilaç ve iyileşmeye yönelik durum kabullenilemezdi. Fakat James için bu durum fark ettirilmeksizin, nöro farmakolojik bir işkence ile buluşturularak 'tersine iyileştirme' yapılacaktı... Getirilmiş olduğu işkence odasında mahkûm-memur Abayomi vardı... Abayomi Nijeryalı bir 'Konjenital ağrı duyarsızlığı' hastasıydı, bu hastalığı sebebiyle duygusallıktan uzakta; birçok duyguyu hayati boyunca tecrübe edinmemiş biriydi. Bunun yanında Melagunie'de geçirdiği 2 yılın ardından kendisine teklif edilen narkozsuz operasyonları kabul etmesiyle, mahkûmiyet hayatı büyük ölçüde rahatlamıştır... Aslına bakacak olursanız, bu adamın uzuvlarını koparmadığınızda ya da organlarını köreltmediğinizde işkence kendisi için zaten anlamlı değildir... Herkese günlük belirli dozlarda uygulanan psikolojik ve zihinsel çökertişe sürükleyecek işkence, Abayomi için mümkün değildi...

Bugün kendisinden istenen, James'in sol işaret parmağını kesmesiydi... Abayomi, hazırlıklara başladığında, James'in kendisine uygulanacak işkence hakkında bilgi almasıyla, bayılması an meselesi olmuştu. James'in çok geçirdiğini gören gardiyanlar, zayıf dirençli adam için hızlı ve tek hamlelik bir müdahalede bulunulmasını önerdiler.

Yani, bir bıçakla tek seferde parmak kesilecek; ardından pansuman ve dikiş işlemi gerçekleştirilecekti. Başına soğuk su dökülen baygın James, biraz sonra uyanarak bıraktığı yere tekrar dönmüştü. Bu esnada Abayomi, içeriden kasap bıçağı, biraz pamuk, neşter, tentürdiyot ve gazlı bez ile gelmişti. Karşısında iri yarı Abayomi'yi gören James, lütfen çılgınlıkları içerisinde dirense de Abayomi, yalnızca tedirgin oluyordu; bu yüz hatlarından okunandı... Sol kolunun beş noktasından deri

kemerlerle ve bilek nahiyesinden demir bileklikle bağlanan James, kolunu ve parmaklarını kıpırdatamayacak hale geldiğinde gövdesi, hengameye mukabil bir problem oluşturmaması için gardiyanlar tarafından sıkıca, naylon poşetlerle barikat yapılarak tutuldu. Parmaklarının dördü, bu işlem için önceden hazırlanmış hazneye sokulurken işaret parmağı ise düzlemesine yatırılarak orta flanks kısmından istenildiği gibi tek hamlede kasap bıçağı ile kopartıldı. Darbenin parmağa inmesiyle; kanın boşanması ve James'in bayılması saliseler hesabıyla oldu... Melagunie doktoru Robert'in de yardımıyla parmak 15 dakika içerisinde kesildiği yer dikilerek; kesilen parça, o gün son işkencesiyle ölen Charles'ın cesedinin içerisine atıldı. Charles'ın hasta ve cılız bedeni, James'in sol parmağıyla birlikte kremasyon işlemiyle yanarak kül haline getirildi... James ise parmağının dikilmesiyle hücrelerine bırakıldı... Yoğun acı ve morfinomani ile boğuşan James'in cılız sıklığı, üç günü çıkarmasına engel oldu! Çıldırmanın eşiğindeyken kendini asarak intihar etti... Melagunie'de bu kadar sık ölüm ilk defa gerçekleşmişti!..

Andrew Mekaccuni şöyle dedi: Buradaki düzeni anlamak oldukça zor fakat bazı şeyleri anlayabildiğim kadarıyla aktarmak istiyorum: çeşitli suçlardan insanlar gelir, bu insanların suçta ne kadar kalifiye oldukları bilgisi önceden yetkililer tarafından öğrenilir. Bu yüzden yetkili ve değerli suçluları farklı yerlere alırlar. Sıradan bir suçlunun olmadığı, görmediği, göremeyeceği yerler... tümünü yaşadığım için biliyorum... Konumumuz oldukça soğuk olmasına rağmen, ısıtılmasak da hücrelerin darlığı, duvarların kalınlığı ve basıklığı nedeniyle sıcak olurdu... Tuvalet altyapısı oldukça zayıftı. Klozetten taşma seviyesine gelen dışkı ve idrar hücreyi berbat hale getirmekle kalmıyor, hastalıklara da davetiye çıkarıyordu. Birçoğumuz soğuktan, depresyondan, hastalıktan mustariptik; arkadaşlarımla birçoğu hastalık hususuyla öldü yahut öldürüldü. Bu kısımda temizlik çok nadir ve belirli kişiler için olurdu. Bazen temizlik sizin için de olabilirdi; siz içerdeyken sizin için çalışanlar mevcutsa, işler değişebiliyordu.

Andrew Mekaccuni şöyle derdi, buradaki düzeni anlamak oldukça zor fakat anlayabildiğim bazı şeyleri en çıplak haliyle aktarmak istiyorum: En azılı suçlular, Melagunie için yeterli konumda olmalıdır. Bir insanın ne kadar kalifiye olduğu bilgisi Melagunie dışında olsa dahi öğrenilir, gerekirse sevki istenir. Fakat tüm suçlular aynı bölgede barındırılmazlar. Bunun en bariz sebebi uygulanacak işkenceye yönelik ekipmanların konumlandırılışı ve gardiyanların aldığı eğitimler, hiyerarşik konumdur. En azılı suçluların bile kendi içinde belli bir sıralama dahilinde olması korkunçtur; bu korkunçluğu, en kötü muamelelere maruz kalmalarından da

anlayabilirsiniz. Kalınan hücrelerin tuvalet altyapısı yok denecek kadar berbatır, idrar ve dışkıdan dolayı birçok hastalığa ve bakteriye müsait olan ortam; karşılaşacağınız problemler ile hayata dair umutları köreltebiliyor. Ayrıca hücreler soğuk, basık ve dar olması sebebiyle, hareketleri kısıtlar; bu da eklemlerinizin körelmesine ya da kireçlenmesine sebep olacaktır. Depresyon, hastalık, içsel buhran, işkenceler, kötü muamele ve hakaretler tümü ıstırap halini aldığı anda kendinizi asmak ve öldürmek isteyebilirsiniz. Fakat bu da düşünülmüştür; asmanız olanaksız, kendiniz öldürmeniz de öyle. Sineklik tarzında yapılmış ve herhangi bir şeyi sabitlemenin imkânsız olduğu ufacık pencere, birçok yeri kusursuzca yontulmuş yatak demirleri ve özel üretim malzemeler, bir kesik açmak için bile yeterli değildir!..

-Bu son an kalp ve dimağ parçalayıcı bir an, silinen silüetimizden son kalan.-

Juan Oliver

Köhne bünyelerin ustaca sarf ettiği insanlık dışı hükümler; ufalanan kırağı gibi peşin ve temelsiz bir yapı ile geliyor ve yapılanların keşmekeşi, ardını sürüyerek getirdiği hengâmeyle; uygulananların hiçbir ahlaki normu içermemesinden, eylemlerin önünün ne denli salındığını göstermekle kalmıyor; daha isyancı ve daha vasat hâle yol açıyordu. Bunun en bariz örneği "Yılan Sarmalı" adı verilen demir yayla tatbik edilen işkencenin sürdürülmesi ve uygulanması için atılan adımdır!.. Yılan sarmalı, ilk olarak Vietnamlı Juan Oliver'e uygulanmasında mutabakata varılmıştır ve yapılması için her işkencede olduğu gibi "uygunluk" kisvesi altında yer edindirilmeye çalışılan mahkûm konumlarında, Oliver'e de suç örgütü işletme ve liderliğinde bulunma; gasp, taciz ve cinayet suçları yaftalanmış, bu nedenle giydiği hüküm, yükseltilen evrelerinde Melagunie'nin acı taraflarla buluşmasına vesile olmuştur.

Hapse atılış sebebinin yalnızca basit "Suç örgütü işletme ve birkaç tane de cinayet" işlemesi olduğunu biliyorsanız, cilalanan 'suçlarının' ne denli abartıldığını ve kamuoyuna yansması durumunda, şiddetini nasıl bastırılabileceğini yapıştirılan yaftalar ile anlayabilirsiniz.

Süslenen sebeplerle maruz bırakılan işkence yöntemi, Juan'ın revizyona uğramış suçlarının, teknik için biçilmiş kaftan olduğunu gösteriyordu. Teknik ise Melagunie'de ilk defa uygulanacak olan "Yılan sarmalı" adı verilen oldukça korkunç ve dehşet verici işlemi içeriyordu. Fakat Juan için niyetleri, tam bir öfkeyle girişmek değildi.

Bunun nedeniyse, vücudunun tam şok anında ilaçla bayıltılarak ameliyata sokulması ve iki gözünün de organ ticareti için alınmasıydı. Eğer ki beyin ölümü gerçekleşirse, göz hemen ölebilirdi. Ve yapılanlar fanteziden öteye geçemezdi...

Juan, hücresinden işkence odasına getirildiğinde, bir şeylerin kötüye gittiğini sezmiş olmalıydı. Son duasını etmesiyle, bizlere karşı direnmeye başladı. İçeride ondan fazla gardiyandık; Juan duyduğu seslerle, gözleri bağlı olmasına rağmen direniyor, sağa sola önüne kim gelirse vuruyordu. -Bu durumu, taktir edilecek bir davranış değildi dersem, yanılmış olurum.- Etkisiz hale getirildiğinde ise, iki ayağı da birer boş teneke içine sokularak içleri, betonla dolduruldu. Tabii ki durumun hızla olması isteniyordu, bekleyecek zaman yoktu. Biraz sonrasında tüm olabileceklere karşın tasarlanmış işkence odasının ortasında büyük bir ateş yakılıp Juan kaldırılarak, ateşin ortasına konumlandırıldı.

İlaçlanmış ateş, ayaklarındaki betonu istenilen gibi hızla donduruyordu; bu esnada ise diğer hazırlıklar sürerken, yapılanların diğer kısmını ilk ve son defa görmesi için gözleri açılan Juan, olanları görünce anında dehşete kapılmıştı... Göğsü ve dizleri iki adet sopa yardımı ile, eklemlerini kımıldatması engellenecek biçimde konumlandırılarak sıkıca bağlandı. Ardından elleri, tavandaki tutamaçlara bağlanarak vücudu hareketten tamamıyla menedildi. Hareketlerin kısıtlaması ve ayaklarındaki betonun kurumasıyla, yanan ateş söndürüldü... Birazdan uygulanacak ise, Melagunie içinde belki de en acımasız ve en berbat ölümcül işkenceyi içerecekti. Bir metre uzunluğunda üç milimlik kalınlıktaki, bir ucunda iki adet çaprazlamasına jileti barındıran yılan sarmalı, yapı olarak bir yay gibi kıvrımlara sahipti. Diğer ucu ise mahkûmun hemen yanı başında duran makineye bağlı olarak ayarlanan hıza göre çevrilmeyi bekliyordu. Yılan sarmalının ucu, kulak deliğine rahatlıkla girebilecek kadar küçüktü. Operasyon sahasındaki işlemi ise, kulak içine kıvrılarak girmeyi, kanırtarak; yavaşça bir ölümü getiriyordu...

Biraz sonra işlemin başlaması için gardiyanlar bulundukları odadan camekanlı izleme odasına geçerken yılan sarmalının ucu makineye bağlanmıştı. Tüm gardiyanlar odaya geçtiğinde Juan, bağlı durduğu yerden tüm gardiyanları ve gardiyanlar da Juan'ı görebiliyordu... Maynard, son kontrollerin ardından butona basarak, saniyede yarım tur dönüş yapacak biçimde makineyi çalıştırdı.

Makine çalışır çalışmaz dehşete kapılan Juan, başını, kulağının neredeyse dibinde olan sarmaldan çıkaramamıştı. Birkaç denemenin ardından çektiği acı ile yalpalayan ve daha fazlasına katlanamayacağını hissettikten sonra durağanlaşması, zihnen ve psikolojik olarak çöküşü; bir ölünün haletiruhiyesini andırıyordu adeta. Çalışan sistem 4.saniyesine geldiğinde Juan'ın iç kulağına kadar derin kesikler attığının farkındaydık. Kan sürekli biçimde akıyordu ve sahibinin ne denli acı çektiğini gösteriyordu. 5-6 saniye sonrasında Juan'ın iç kulağının daha ilerisine giderek, temporal kemiğe kadar uzanan sarmal, artık kullanım manasını kaybederek; bambaşka bir konuma evriliyordu. -Juan ise bağırımlar, çığlıklar ve titremelerin ardından ayakta bayılmıştı.- Bu noktada Maynard makinenin çalışmasını durdurdu. Ardından gardiyan Frances, Juan'ın yanına girerek durumunu kontrol etti. İlk bakışta öldüğünü zanneden Frances, şahdamarını kontrol ettiğinde acıdan bayıldığını anlamıştı. Sonrasında, bağları çözülen ve anestezi verilerek bayılan Juan, Melagunie doktorları tarafından organ mafyasına temin edilecek gözlerini almak için ameliyathaneye sokuldu... Frances geldiğinde, sağ kulağından intikal eden ve görevini tamamlayan sarmal, ilk gözü de maalesef ki kör etmişti. İkinci gözün ameliyatla alınmasının ardından Juan, fazla kan kaybettiği için

hayatını kaybetti. Melagunie’de merhametsizliğin gözler önüne serilişinin kalıplaşmış örneklerinden biri de Juan’ın ölümü olmuştu!..

Suç Doktrini ve Saldırı

Derin bir hüznün, derin bir umursamazlık gibi bayağılaşan hayatlar... Tümüne müteakip, rehavete kapılmış hayatları, ayılması için dürterek doğruyu göstermeye çalışan insanlar! Ah... rezilliği emel edinmiş halkların perişanlıkları için sükût, sükût; merhamet... nereye kadar? -Direncini yitiriyor öfkenin bilenen sıkleti- Kayboluyor, kaybedilen insanlık ve... doğuyor, karanlıklar içinde; suç doktrini!..

Melagunie'ye girdiğim ilk günü dün gibi hatırlıyorum... şakasız ve abartısız, sahiden ayan beyan gözlerimde; zihnimde canlanıyor yaşanmışlıkların esrarı... Yıllar boyunca biriktirmiş olduğum binlerce doları, kumarhane haydutlarına yedirmemin ardından, bunca zaman hiçliğin pençesinde yaşam sürmüş gibi hissettim kendimi! -oturdum ve ağladım, sonra şunları sordum kendime "neden ve niçin yaşadın, şimdiye kadar?" Neyi tam olarak bildin ve neyi arzularak hareket ettin ki, elinde olanı da savurdun aç gözlü simsarlara. Ah... bir çocuk gibiyim artık, doğruyu göremiyorum! Acıyorum, yalnızca acıyorum halime.

Bir yerden sonra nefret ve öfke duymak bile, bitmiş halimde tesir göstermiyor; paramparçayım ve onarılamayacağım... bu yüzden korku duyuyorum kendimden! Birkaç saat sürecek şans mekanizmasında, yıllarca emeği heba etmek -akıllı- bir hareket değildi, elbet ki önümüze sürülen açlık seremonisi ve çıkmaz yola doğru güler yüzlerle götürecek insanlar... onlar da masumane mizaç sergilemiyordu... haksız mıydım acaba?.. Rehavetin billurlaştığı ve aklımın zihnimle birlikte boşandığı bu kasvetli, girdaplı ortam şakağıma dayadıkları silah ve zorla paramı alıyordu... hissediyordum -anla-, neler olduğunu bilecektim birazdan! Kumar masasında oynadığım son hamlelerin, gerçek niyetimle yaklaşmaktan beri olduğum anların acısız tezahürüdür. Son demlere geldiğimde merhamet! Diyerek yalvarmak istedim! Bir şarlatanın, yapmış olduğu tüm rezilliklerden bıkmayı ve sonunda tövbeyi arzulaması gibi, kumarhanenin en pis tenhalarında doğruyu arıyordum! Fakat, ellerimden kaçırmam da yine kendi saflığımda vuku bulmuştu...

-Duygusal deryada çaresizce çabaladığım an gelen sesle irkildim! -

Alexander Saire: Ellerinde olan her şeyi kaybettin dostum, şimdi ne yapacaksın? Acemice tavırlar sergileyerek, bugün oturduğun kumar masasında zayıf bilginle zengin olma hayaliyle kalkmak, oldukça vasatlık içeriyordu. Doğru bir şey yapmadığının artık farkındasın değil mi?.. İşin bittiyse artık lütfen bizi yalnız bırak.

Saire, zihnimi okuyordu sanki... içimden dışa vurmayı bekleyen sözler, ağzından dışarı sert ve acımasız bir halde çıkıyordu. Yoksa Alexander, bu batışları her zaman görüyor muydu?.. Bilemiyordum fakat, görebildiğim ve bilebildiğim bir gerçek varsa o da Alexander "Lütfen bizi yalnız bırak" dediğinde, bileğine sıkıştırılmış gördüğüm iki adet karttı... bu tamamıyla hileydi! Hile karşısında oynanmış adaletli bir oyun... daha ne kadar gerçekçi olabilirdi ki? Kaybetmem olağandı ve kazanmam olağanüstü!

Gördüklerimi fark ettirmeksizin borcum olan bir miktar parayı ve ziyneti masanın üzerine usulca koymamla, borç olarak yazdırdığım 25 bin dolarlık çeki de imzaladım. Bu esnada Saire ise mutluluğunu gözlerimden kaçırmaya çalışıyordu.

Sevinç ve heyecanla karşılaşmasına rağmen, işin burada bittiği konusunda beni kandıran herkesi, yanılgıya sokacak ve acı gerçeklerle karşı karşıya getirecektim! Hiçbir tehdit unsuru oluşturmadığım kumarhaneden, saygıdeğer bir adam gibi çıkacaktım; çok sonrasında ise olacakları hayal bile edemiordum fakat kısa ve öz haliyle korkutucu olmalıydı!..

Saire ve adamlarıyla olan işimi halletmemle usulca kapıdan çıktım. Kumar odalarının başında ve ilk girişte iki adet, koridorda ise üç adet güvenlik bulunuyordu. Birkaç defa oyun için kumarhaneye gelmemden, korumalarla 'güven ortamını tazelemek' maksadıyla ufak konuşmalarda bulunarak 'büyük batış gününden', "büyük intikam gününe" yer temin ederek ayrıldım. Hemen sonrasında eve geldiğimde, bir süre oturup düşündüm... Ellerimden tüm malvarlığımın bir çırpıda kayboluşu şok etkisi oluştursa da direncimi koruyarak, serin ve sakince tavır almalıyım. Ilık bir banyo yaparak rahatlamamla eski dostum Austin'i aradım. Gece Gazinosu'nda kaybetmiş olduğum binlerce doların, hile hurda ile benden alındığını dile getirerek bana yardımcı olmasını istedim.

-Austin, ırza geçme ve cinayet suçlarından toplamda yirmi iki yıl hapis yatmış ve aradığım sırada yeni tahliye olmuş bir eski hükümlüydü, ayrıca cinayet suçunun tam on iki yıl sonrasında bulunması, gerçek bir profesyonel katil olması hasebiyle; işin ehliydi. Ve bana yardımcı olabilecek en kalifiye insandı... Yine de Austin'i tümünden azami ölçüde uzak tutarak, bana akıl yürütmemde yardımcı olması en büyük dileğimdi. Tekrar onlarca yıl hapis yatacağını düşünmek, bir dost için acı vericiydi.-

Austin, lalettayın bir arkadaştan öte; benim dostumdu. Çocukluktan, şimdiye kadar görüştüğüm en yakın insan kendisiydi! Bu nedenlerden

dolayı, hapishanede geçirmiş olduğu onca berbat problem ve olayın sonrasında, benim de düşmemi arzulamamıştı... Fakat aktardığım duyularımı katışıksız, saf haliyle anlayabildiği için, içten içe bu durumu kabul ederek yardımcı oldu... Maruz kaldığı ıstırap verici soruların ardından gerekli cevabı alan Austin,'Dr. Pistol' adındaki bir silah dükkanından, mafyayla iş birliği içinde çalışan hapis arkadaşı Walter'ın vasıtasıyla bana, ruhsatsız ve numaraları kazınmış iki adet silah, üç kilo c4 patlayıcı ve 5 adet de el bombası temin etti.

Gece Gazinosu'ndan ayrılmamın üzerinden tam üç gün geçmişti. Bu süre zarfında mühimmat ve silah tedarikimi tamamlayarak, üzerinde konumlanacakları yerleri de belirlemiştim; iki şarjör pantolonumun ceplerine, ince kemerli av kemerine 5 adet bomba yerleşecek ve silahların biri belime diğeri de sol ayak bileğimde duracaktı. C4 ise para çantasında saklanacaktı.

-Evde son hazırlıklarımı sürdürürken kapı, sert yumruklarla çalındı!-

Tertibatı düzene soktuğum anda sert ve toklu yumruklarla çalınan kapı, beni oldukça tedirgin etmişti. Vehimlerin doldurduğu zihnim, acayip telkinler yolluyordu... Yoksa, beni izleyerek yapacaklarım öğrenilmiş miydi?..

Hemen villanın yan tarafındaki pencereyi açarak dışarı atladım. Kapılarım izlense bile pencerelerin görünmemesinden dolayı pek problem olmayacaktı. Kapı ve pencereler alakasız konumlara bakıyordu... Sokağı dolaşarak evimin ön kapısını rahatça görebileceğim noktada durdum ve gizlendim. Pek tabii heyecanım ve adrenalinim bu esnada hat safhadaydı... Fakat gördüğümle anında sakinleştim, ayrıca oldukça komik bir haldeydim... Çünkü mafya gibi kapıyı zorlayan, Austin'miş. Ben ise ani tedirginliğe kapılarak sokağı dolaşmamla kaldım...

Gaflet hali ve biraz öncenin getirmiş olduğu tedirginlikle Austin'in yanına giderek, karşıladım. Evden değil de arkasından gelmem, kendisini de hem ürkütmüş hem de şaşırtmıştı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimizde, bana bu olaydan vazgeçmemi ve daha sakin olmamı öğütledi... Üstelik, neden dolayı arkasından geldiğime de anlam verememişti... Austin, yılların getirdiği sancı ve olgunluk ile 'cılız ve anlayışsız' bana karşı oldukça samimi tavırlar sergilemesine rağmen, bu söylemlerini üzümlere kabullenemedim. O gün Austin'i son defa gördüm. Vedalaşarak kapıdan çıktı,

yüzündeki ifade korkunç bir hüznün silüetini yansıtıyordu gözlerime. Ayrıca onu ilk defa bu kadar duygusal görmüştüm!..

Austin'le vedalaşmamızın hemen birkaç dakika sonrasında, aracıma binerek Night Casino'ya doğru hızla ilerledim. Durumumun fark edileceğini düşünmüyordum, ayrıca içeri alınmayacağımı da. Kış zamanı içerisinde, kalın bir şeyler giymek yadırganmayacak ve mühimmatla gelebileceğim öngörülemez olacak olsa gerek... Gece Gazinosuna intikalimin ardından aracın yönünü terse çevirerek, bu işi yapıp yapmam konusunda kendimle bir süre cebelleştim... Hemen sonrasında sancılı ve kötü bir yolu buldum! Sahte yüz binlerce dolar ve c4 dolu çanta ve üzerimde konumlu duran mühimmatla gazinonun kapısına kadar geldim. Kapıda Brendon ve Boris duruyordu onları, "Bugün kazanmak için geldim çocuklar, çantada yüz elli bin dolar var!" diyerek karşıladım. Alaycı bir tavırla "hoş geldin Ernesto" dediler.

Koridorlardan geçip önce tuvalete girerek, üç kilo c4 patlayıcıyı çantadan çıkardım. Bir aksaklık çıkmasını önlemek için ise ince bir kablo ile fünyesini dışarıyı gören pencereden aşağı sarkıttım. Kablo 10 metreden fazlaydı... Daha sonra su akışını engellemeksizin klozetin deposuna yerleştirdiğim patlayıcı, oldukça sık duruyordu ayrıca kusursuz bir ölümü getirecekti, hem de herkese! Bombayı yerleştirmemle, av kemerine eklediğim 5 adet el bombasını da c4'ün etrafına su almayacak şekilde yerleştirdim. Tesirinin çok sağlam olduğunu sonradan öğrendiğim c4, diğerlerine gereği minimuma düşürüyordu. Tabii bunun yanında getirdiği, el bombasının patlayış hengesinin azlığı ve insanların sezinleyip kaçabilmesi de vardı. Bombaların yerleştirmesi bittiğinde üzerimdeki ağırlık maddi manevi azalmaya gidiyordu. Tuvalette işimi son defa kontrol etmemle, Alexander Saire'nin yanına girerek usulca bir konuşma yapmak istedim. Odaya vardığımda Saire'nin biraz sonra geleceğini söyleyen adamları beklemem için sandalye getirdiler... Saire'nin toplam yedi adamı vardı. Bunlardan ikisi yanımda duruyordu, aklıma takılan bazı soruları sormak için tam fırsattı. Alexander yokken onlara şu soruları yönelttim

Beyler, Alexander Saire oyunlarda hiç hile yapıyor mu?

-İri yarı vücutlarıyla ayakta dikilen adamlardan tek çıt yok.-

Peki Alexander Saire bu kadar fazla zaferin sonucunda düşman sahibi olmaktan korkmuyor mu?

-Tedirgin bakışlar, fakat yine cevap yok.

Üç gün önce Saire'nin bileğinde gördüğüm iki adet kart görmüştüm, paramı geri almak istiyorum; bu mümkün mü?

-Kara mizah yaptığımı anlayan adamı, belindeki silahı çıkarıp korkutmak istediği sırada, diğeri el ederek bunu önledi. Yine de cevap verilmedi.

Yaklaşık 15 dakika bekledikten sonra gelen Alexander Saire, Hoş geldin Ernesto! Nasılsın dostum, diyerek karşıladı.

-Ölecek bir adam için oldukça şen bir seremoni düzeniydi bu maruz kaldığım.-

"Bunları geçelim Alexander, geçen gün bileğinde kart tuttuğunu gördüm, paramı istiyorum." cevabını verdim.

-Saire, bu sözlerin ardından bileklerini açarak gösterdi, istersin bir kez daha oynayalım! Fakat önceki paranı vermem! Çünkü hile yapmıyorum, dedi.

Sözleri üzerine, sinirlenerek, "Geçen günkü paramı istiyorum Saire, oyun istemiyorum" dediğimde Alexander ise, "çıkarm bunu buradan" diyerek karşılık verdi.

Biraz tartaklamalarının ardından "Pekâlâ sakın olun, kendim çıkarım" diyerek yanlarından ayrıldım. Bu fevri çıkışları, tümünün sonunu getirecekti!..

Hızla gazinodan aşağı indim. Aşağı sarkıttığım kablo yerinde gözlerden ırak biçimde duruyordu. Ucuna birkaç metre daha ekleme yapmamın ardından, arabamın yanına kadar geldiğimde fünüyei etrafta kimsenin olmadığını farz ettiğim an tetikledim! Bir, iki, üç, dört ve beş! C4'le birlikte toplamda 6 patlama! Saire, birinde hayatta kalsa onu, diğer bomba öldürmeyi bekleyecekti!.. Bu korkunç tecrübeyi iliklerime kadar hissetmenin ardından hızla fünüye tetiğini kopararak yanıma alarak ayrıldım... Parmak izim kalmamalıydı.

Patlamanın ardından تنها bir yerde, olay yerine onlarca polis aracı ve ambülansın sevk edildiğini, bir haber kaynağından izliyordum. Nelere sebep olduğumu gördüğümde, ne kadar berbat bir iş yaptığımı anlamıştım. Henüz gece yarısı olmamasını asıl zaman olarak belirlemem, yanılmamı getirmişti. Gecenin

ilerleyen vakitlerinde çoğalan insan sayısı, ara sıra yapılan polis baskınlarıyla tam biraz gerisine çekilmişti ve patlamanın etkisinin 10-15 kişiyi bulabileceğini düşünürken olay, 150-200 insanın yaralanmasıyla sonuçlanmıştı! Ve ölü sayısı toplam 35 kişi!

*Ansızın bir darbedir, kapımı göğsünden yaralayan,
Ve ardı sıra karmaşıklıklarla gelen...
Yapılanlar, edilenler meçhul yerde mahkûm.
Söylenir sözler -göçenlerin ardından-
-Öldü ama, niye?-
Bir bilinmezdir hediye; ölümcül saldırıdan,
Arta kalansa -zihinlerde- inlemeler...
Yiğitler devrildi -yiğitse-
-Düşmanın saldırısında-
Ölen her kişi -er yığittir-*

Patlamanın ne denli kamuoyu etkisi oluşturduğu, ölen insanların gecenin ilk vakitlerinde buluştukları c4 patlayıcı ile ailelerinden koparılması; toplum nezdinde yaralar açacak seviyedeydi. Ve kötü insanlar, her ne kadar sevilme de kendi halkları içinde; ayrılmaz gördükleri ve tüm pisliklerine rağmen 'bizden' denilen, ahlaksızlık buudunun en şatafatlı körlüğünü oluşturuyordu. Araştırma için polis ekipleri, kriminologlar ve çeşitli üst düzey askerin de katıldığı bu patlama ilk başta organize bir grubun yapabileceği iş gibi gözüксе de bulgular, bunun böyle olmadığını gözler önüne sermekten geri kalmamıştı. Çünkü kumarhanenin bulunduğu o köhne ve bilinmez diyarda, yeni bir umutla işyeri açmış Alphonse'un araba tamircisi mevcuttu. Gizli kameralarla korunan tamirhane, birkaç haftadır tatilde olan Alphonse'un yokluğu nedeniyle kapalı duruyordu ve aslına bakarsanız "çalışan bir yer gibi de değildi".

Tamirhanenin kameraları, tüm olan biteni saniye saniyesine kayda almıştı. Tabii, "arabanın park edilmesi, terse çevrilmesi; fününin patlamanın ardından koparılmasına kadar olan kısım" Bu, yakalanmamı getirmişti. Yakalanmamın ardından, birçok kişi tarafından linçlenmeye çalışılsam da pek mümkün olmadı. Parası hileyle kaybedilmiş "sıradan bir vatandaşın", ülkeyi tehlikeye sokan "terörist" yaftalaması ile bir anda karşılaşarak önce ülkenin en güvenli hapisanesine, ardından da Melagunie özel hapisanesine sevkim hızla tamamlandı. Tütünün ardından gelen his, hapsedilmiş yersiz öfkenin getirdiği çıkmazdı. Ve Austin haklıydı!..

Suç doktrini, bünyesinde "gerçek suçlular" olarak görünen mahkûmiyet hayatı süren fertlerin yanında, mahkûmların yanında serbestçe dolanan ve insanlara her türlü yapıları "meşru" gören, meşru olmayı da "meşrulaştıran" mizaçların hegemonyasında misliyle yol alarak büyüyordu...

Aynı zamanda suç doktrini, koparılamamış ve zamanla kördüğümleşmiş katışıksız kötülüğün; yer ve mekâna göre eylemleşmesidir. Herhangi bir yol ya da bölgede ansızın buluşabileceğimiz bu bilinçsizlik rotasını, anlayamadığımız kesin ve keskin yol ayrımlarında; hayatımızın, ellerimizle değiştirebileceğimiz noktasında şakasız, en gerçek sahne olarak görürüz... Acı silüetini kimi ağlarken, kimi yapmamalıydım derken, kimisi ise asarken buluyor kendini; sahi, kötü olmak için nefret kismaya, katil olmak için insan öldürmeye gerek var mı?..

Luis Garcia ve Geliştirilen Sistem

Yol ayrımları tamamen keskinleşmeden; hatta keskinleşmesinden sonra dahi, akli yetkinliğe gerekli durumların temin edilışinden ve bu durumların bizler tarafından aşılarak geçilmesi, umursanmadan "anlaşılmaması" yahut tamamen "kötölükte ileriye" gitmeyi bırakmamızla sınırlar; yaşam ölüm arasında şekillenirken, durumun ilerleyişindeki vahamet, ilerleyen zamanlarda ayan beyan ortaya hayat içerisindeki vakalar ile tezahür eder.

Sıradan bir bireyin hayatında cebelleştığı psikolojik vehimlerle, birçok insan için uç noktaları kapsayan "çıldırmanın eşışindeki hayat kıvrımları" zihinsel ve psikolojik olarak mutabakat sağladığı fertte, güç ve kazanım olarak tecrübe edinirken; dayanıksızlık içinde boğuşan insanlarda tersine eylem bularak parçalanmayı getirebilir. Etkileri, avam tarafından daima ilerlediğı zamanda anlaşılabilceğı düşünülürken, donanımlı bireyler tarafındansa önü alınmaksızın idame ettirilişinde şimdiden daha beter ve azgın bir hale bürünebileceğı öngörülebilir.

Kötölüğün ve iyiliğın, ahlak açısından bakılıp anlaşılmadığı "hayatın serap olarak görüldüğü" sanrı durumları geniş bir perspektifte zehir saçır. Hiçbir altyapı, üstyapı ve kurallar bileşkesinde yer edindirilmemiş tavır; tümenden yok sayılarak, kendi ahlaksızlık buudunda şekillenirken, türü fark etmeyen eylemlerde, pranga nispetinde ayağı takılarak "olmamanın" getirdiğı problemlerle bizleri baş başa bırakır. Tavır, öyle ya da böyle 'işte şöyle olmalı' nispetinden söyleyenin bile altyapısının mevcut olmadığı dinginlikle kaldığında; silahın soğuk bedeni şakağıma dayanmadan elimizde olandan feragat etmek, acı fakat kaçınılmaz sonumuz olur.

Öncelikle kendimizle savaştığımız, ardından ahabplar, dostlar ve sevdiklerimizin izlediğı en son ise tüm insanlıkla verdiğimiz bu çetin ıstırap dolu hengâme; hangi tarafta olduğumuza yönelik hayat içinde çeşitli durumlarla karşılaşmamızı sağlar. Kimi yerde iyilik, kimi yerde kötölük... Melagunie'de ise durum daima kötölüktür!.. Salt ve kusursuz bir kötölükten ziyade; daima işlenen, pervasızlığını bulmakta çabalanan ve bunun için hayat verilen!..

Şakırtıları dinle Reynolds, şakırtıları...

İşkenceye kan getirmek, eski dönemlerini aksayan vücutlarda çağrıştırmak için daima ileri!..

Geliştirilmesi öngörülen tekniklerin, olan eylemlerin; makinelerle ya da alet edevatla daha zorlu bir hale getirilmesi istenirdi. Bunun için akıl yürütülmesi ve özel meyilli gardiyanların üzerinde çalışmaları sağlanırdı. En pervasız ve en ürkütücü olanı arzulama konusunda destek olunup, genel olarak önü alınamayan olaylarda mahkûmların direnç bulması engellenerek; her türlü kırılma eylemleştirilirdi.

İlerlemenin büyüünde kendini ve zihnini; ellerini, amansızca akan bir kan deryasında, haysiyet ve şerefini, umarsızca öldürdüğü insanlara vurduğu sopalarda ve insanlığını da tümüne açtığı taarruzda kaybetmiş Reynolds, sadece ilerlemek istiyordu...

Tehditkâr boğucu

İlk olarak hedeflediği ve geliştirmek istediği yöntem, standart bir boğma telinden esinlenerek üretilen ve esinlenildiği aletten daha şiddetli duruma sokulan, boğma telinin esamesini okutmayacak biçimde ortaya çıkan; boyun çevresinde boğma haricinde çeşitli amaçlarla da kullanabilecek Tehditkâr boğucu ismi verilen, çok parçalı birkaç demir telden oluşan yapı idi. Ayrı parçaların birleşimiyle oluşması, mahkûma/suçluya karşı istenileni azmettirilmeksizin yaptırmada amansız kolaylık sağlıyordu. Alet dört farklı parçadan oluşuyordu bunlardan ilki, solunum borusuna denk gelebilecek şekilde iki adet diken içeren darboğazı, boynu tam bir kavrayışla istenilen merhalede, seviyesinde farklılık göstermeksizin saracak kademeli yapısıyla kemeri, ön tarafında hiçbir tehdit içeren unsuru olmayan fakat ense tarafına konumlanmış çift bıçaklı bir sindiriciyi ve son olarak da tümünün birleşimi olan; "tehditkâr boğucunun" son raddede istenilen duruma gelebilmesi için sarmal sıkıştırıcı ya da baskılayıcı yer alıyordu. Dikkat edilmesi gereken hususları ise darboğaz telinin ve sindirici bıçağının mükemmeliyet içeren keskinlikte olmaması, passız fakat kör olması da tedbir kuralları arasındadır.

Tehditkâr boğucu, ilk olarak Luis Garcia'ya uygulanılmak istendi. Luis Garcia, Meksika'da on üç kadına saldırarak dördünü hamile bırakan seri tecavüzcüydü. Fakat suçları bunlarla sınırlı değildi, şeceresinde dört adet cinayet ve uyuşturucu ticareti suçları da yer almaktaydı. Saldırmış olduğu on üç kadına gece vakti, üzerinde zorlamayla çıkmayacak kıyafetlerle yaklaşan Luis, birçoğunu etkisiz hale getirmenin ardından işini halledip kaçmıştır; buna ek olarak, tenhalarda yaklaştığı birçok kadının ismi, polis departmanının çalışmaları neticesinde sonuç bularak

açıklanmıştır... Fakat 4 adet cinayetin ikisi asla Luis'den öğrenilememiştir. Ve bu konuda inatçılığı ve ısrarı hem ailelerin hem de polislerin çabalarını hiçe saymaktadır. Melagunie'ye getirilmesiyle bu inatçılığı ve ısrarı, tehditkâr boğucu ile şu şekilde kırılmıştır:

Melagunie 3.blok a17'de konumlandırılan Luis Garcia, blok gardiyanı Esteban Martinez tarafından infaz hücresine doğru 17 Şubat günü getirilmiştir. Ayrıca getirilirken gardiyan Esteban'ı manipüle ederek kendisini korumasını; dışarıda ve içeride istediklerini yaptırabileceği söyleyen Luis'in söylemleri Martinez tarafından özel kaydedici ile kayıt altına alınmıştır. Luis, Esteban'ın Meksikalı olmasıyla kendisiyle yakınlık kurabileceğini, destekçisi olabileceğini zannediyordu lakin, buradaki işlerin nasıl döndüğüyle alakalı hiçbir şey bilmeyişi, gözlerden kaçmıyordu... Yine de elimizde böyle bir gerçek varken, sınırlarını zorlamamak da kaçınılmayacak durumlardandı, belki de işkencesiz ve vukuatsız olarak gerçeklere sahip olacaktık... Esteban'ı, Luis'in her söylediğini onaylaması ve ona suçlarını itiraf etmesi için hak tanıdım; fakat ilk gün odadan Esteban'ı geri çeviren Luis, ikinci güne kadar itirafçı olmayıp ellerinde tuttuğu fırsatı teperek Melagunie kurallarıyla yüzleştirilmek zorunda kalmıştır... Bu durumda kendisine en acılı ve en gerçekçi durum uygulanarak, bir de burada bünyesi zorlanacaktı.

Gardiyan Igor Sanchez'in varsaydığı duruma göre, insanlar karanlıktan çok anlam veremediği "bilinmez" yerlerde korkar; buna ek, tamamen beyaz bir oda ya da tamamıyla kırmızı bir oda, siyahtan daha korkunçtur. İlk defa görüp karşılaşmak ve kaygı uyandırmak hasebiyle, duygu karmaşıklığına giren insanlar; iyi durum olduğunda rahatlayarak ortama adaptasyon sağlar, kötü durum karşısında ise kaygıları hat safhaya çıkarken; vücutta istenmedik tavırlar sergileyerek, huzursuzluğunu ön plana çıkarır.

Renklerin baskısıyla öne çıkarılacak korku şiddeti, Luis Garcia için planlanan ve Melagunie içinde enleri barındıran enteresanlıkla ifade edilebilir.

Luis ve sonrası için özel olarak yapılan tamamen koyu kırmızı halde hazırlanmış işkence odası, birçok huzur kaçırıcı unsur içeriyordu. Bunlar, loş kırmızı renk başta olmak üzere, insan kemikleri, et parçaları, aşırı bilinmezlik içeren eşyalar, devasa işkence cihazları ve yerdeki balçık kıvamındaki yapışkan sıvıydı... Luis getirildiğinde gözleri sıkıca birkaç bağla bağlanmıştı. İçeriye girene kadar hiçbir şey görmemesi için uğraşılın Luis, içeriye sokulduğunda Igor tarafından sandalyeye oturtulup tutulurken Esteban tarafındansa bilekleri yere sabitlenmiş sandalyeye bağlanılıyordu. Sıkıca konumlandırılmasının ardından Igor, Reynolds'u

çağırarak özel tertibatın uygulanması için malzemeleri getirmeye koyuldu... Bu arada Esteban ise odadan çıkıp gitmişti... Reynolds geldiğinde iki adet iple Luis'in iki omuzundan bacak arasına kadar inen, çırpınmasını zorlaştıracak bağ bağlanarak, kötüleşen durumda istenmeyecek olayların engellenmesi sağlandı.

Düzen sağlanıp korku salınmasıyla Luis'e öldürdüğü iki kadının kim olduğu soruldu. Bu sorular karşısında hiçbir cevap vermeyen Luis, Reynolds'un darboğaz tekniğiyle yüzleşecekti; soluk borusuna sıkı baskılama yapacak iki adet diken içeren tel, boğazın sağına ve soluna gelecek şekilde yerleştirilerek Reynolds'un teli geriye çekmesiyle birkaç dakikaya yakın Luis acı çekti; fakat genç adam tümüne dayanabilecek gibi durmasa da elinden geleni yapmakta yeminliydi... Darboğaz tekniği ile Luis'in boğazında bir miktar kanama ve morarma oluşmuştu. Igor, darboğazın tamamlanmasıyla Luis'e yakınlaşarak "dostum, söyleyecek olursan ayaklarını yere sür!" diyerek, cana yakın bir tavır takınarak iş birliği yapmasını istemişti. Luis ise "Hayır!" cevabını zorlanarak, ağzından gelen birkaç damla kanın beraberinde vermişti... Bir sonraki işlemde dikenli telin ardından boynuna demir kemer takılan Luis'in boğazı, bayıltilana kadar sıkıldı. Bayılmasıyla tekrar ayıltilan Luis, üç defa bu işlemde bayıldı, her seferinde elektrikle ayıltilan Luis'in yine hiçbir şey demeye isteğı yoktu. İşlemlerin işe yaramadığını düşünen Reynolds, bu sefer tamamen hazırlanmış sarmal sıkıştırıcı ile tamamlanmış tehditkâr boğucuyu Luis'in boynunda hazırlandı.

Boğucunun kemerinin sona kadar, dikenli tel ve bıçağın ise kemerle eş konumda sıkılarak hazırda bırakıldığı sistem, gardiyanların son kozunu oynamasıyla mahkûmu baş başa bırakacakları işlemi içeriyordu. Bu, yalnızlık hissiyatının ve boyundaki insanı öldürebilecek aletin doğurduğu korkunç hissiyatla birleştiğinde, imkânsızlıkla dolu gerçeğı yansıtıyordu.

Gardiyan Reynolds, işlemlerin ardından; 15 dakika sonra görüşürüz Luis! Ölmez de yaşarsan bir sakat gibi günden güne acın katlanarak yaşayacaksın; hiçbir ilaç, hiçbir tedavi senin için uygulanmayacak!.. Tehditlerinin ardından kapıdan çıkarak gitti. Bu esnada içerideki son düzenlemelerini halletmesiyle yanına gidecek Igor, kapıdan çıkmaya ramak kala Luis'in, ayaklarını yere sürttüğünü duyduğunda; itiraf olacağını anladı. İrkilerek beraberinde götüreceğı eşyaları kenara koyan Igor, Luis'in yanına sevinç ve umutla yaklaştı. Lakin bu esnada mahkûm çoktan bayılmıştır... Boğazındaki boğucuyu çıkarmasıyla içeri Reynolds'u çağırın Igor, doğal olarak ayılmasını beklediğı Luis'den cevabı, hücreğine götürmenin ardından doğal olarak ayıldığında alır. Öldürdüğü iki kişiden biri aristokrat Emiliano

Torres'in kızı Araceli Torres'dir. Diğer i se mafya lideri Gonzalo Ramos'un kızı Candela Ramos'dur.

Melagunie'nin Şeceresi ve Sona Yaklaşırken Artan Vahametler

Sahnede sergilemiş olduğu oyunun insanların zihnindeki canlanması ustanın, o duyguları izleyiciye ne denli aktarabildiğiyle alakalıdır. İyilik, kötülük, fakirlik, zenginlik, tevazu, alay ve şatafat... tümünün ana hatlarını birkaç eylemle ortaya dökebilmek; işlerin ince işçiliklere muhatap olduğunun ispatıdır. Fakat usta, oyununu ne kadar iyi ve profesyonelce sergilese de kötümser, zalimce ve umursamaz bir 'sergi' tavrı takındığı zaman, izleyicinin sahne oyununu benimsemesiyle fikirlerinde değişim, beyin kimyasında farklılaşma gözlenebilir. Aksi bir taraf gözetmeksizin yapılarıdaki değişim, ana hatlardan kopmayı; yanlışlar beldesine temkinsiz ve lakayt surette yaklaşmaya benzer. Buna, bir mahaldeki efratları ve onların yaşam tarzlarını gözetmek, asli manalardan koparma ve bilinçsiz ayrılış da eklenebilir; ahkam kesen ve dediğim dedik tavırlar hasebiyle bireyleri kırma girişiminde bulunan cılız ve bulunduğu mevkiden güç alan hokkabazlar ve bu duruma karşın ses çıkaramayan yitirilmiş yiğitlikler; ana mevzusundan yırtılarak kopartılmış insanlığın muammasını oluşturur. İzlediğini anlayamayan, anladığını anlatamayan, renklerin billurunda kaybedilmiş ahengin sıklet çatlatıcı tavrı, yanlışları doğru, doğruyu yanlış tezahürde bulma teşebbüsüne ahlaki normlardan sıyrılarak girişebilir. Sergilenen gerçeklerin yanlış anlaşılması nasıl ki usta için yersiz ve umulmadıksa, kavranabileceği yerde, doğruyu anlatıp çabalamaması da o kadar umulmadık ve yersizdir.

-Öfke boşanırken ve nefret dolaşırken damarlarından, insanın-

Gözyaşım, kan yaşımla karıştı; ellerim iki masumun ellerinde, hareketsiz! Bir anda... bir anda oldu, ne olduğunu anlayamadan... Kırıldı insanlığım, ruhumdan sıyrıldım; bencilliğimden arındım ve öfkeme yenik düştüm. Lanet olası prangalar – annemi özledim- Niçin buradayım, beni berbat ettin ıhlamur kokulu nefret içkisi!

Doğu banliyöleri, Frank McGregor...

İnsanların gölgesinde izmarit söndürdüğü ve semerinden boşanarak sindirdiği; kayıp insanlık silüetlerinin halüsinasyonlarla ahkâm kestiği pespaye ortamda, esir düşen ve her şeyini kaybeden insan!

-Her zaman beğeniriz, bizden olmayan; arzularımızı tetikleyen nicelikleri.-

Bir kaza sonrasında kaybettiğim ailemin ardından vurgun yemiştim. Gözyaşlarım mütemadiyen akıyordu ve boşanan sinirlerime hâkim olamıyordum. Baş sağlığı için gelen birkaç komşunun haricinde halimi hatırlımı soracak; dayanak olacak kimsem yoktu, beni anlıyor musun?..

Üzerinden yaklaşık bir ay geçmesine yakın hâlâ dizginleri elimde tutamıyordum, kimsesizliğin ortasında yapayalnız kalmıştım... Şuna bir bakın, koca ülke üzerime geliyordu! -Tutamıyordum gelip gitmeleri- İşte o gün, hayatımı ne denli parçalara ayıracağını bilemediğim uyuşturucuyla buluştum. Kendimi kırmak ya da öldürmek için değil; kaybolan direncimi, yitirdiğim yerine koymak için. Kısa sürede çılgınlar gibi uyuşturucu kullanıyordum... Gece ve gündüz, pervasızca yaşamımda mahiyetini yitirmiş gibiydi, diğer her şey gibi. Ağlamalarım, sinirlenmelerim ve kaygım sona inmişti. Damar yolundan sürekli kendimi zehirliyordum. Fakat ne kadar zorlarsam, vücudumun yitirilen direnci bir o kadar kaçıyor.

Evimin karanlığa yenik düşmüş tenhasında, yıllardır oturulmamış koltuğa oturarak; karanlıktan daha koyulaşmış moraran kollarıma baktım, gözlerimden dünyanın kirinden daha murdar iki damla aktı!.. Silmeye yeltenmedim; tenim emdi, karakterim keskinleşti ve o an; bir daha dönüşü olmayacak şekilde bilendim!..

-Uyan Frank McGregor, uyan!..

Ah...Tayin ettikleri hücre oldukça küçük, küçüklüğüne mukabil içindeki yatak da oldukça küçük! Bir insanın yan yatmadığı müddetçe içine sığması mümkün değil. Ve içeri giren kızgın soğuk, ruhumu hareketsiz kaldığım anda gasbedecek gibi...

-Uyan Frank McGregor, uyan!..

Antoin, dün geldiğimden beri beni rahat bırakmadı... bana işkenceler yapacağını, öldürebileceğini söylüyor; kimin umurunda?.. Yaşıyor gibi mi gözüküyorum oradan, söylemleri mantıksız. Hemen herkes delirmeye yakın olduğumdan aklımın gelip gittiğini biliyordu... bu, yapılanların kıymetinin yapan için olmadığını göstermiyor muydu sahi? Vücudu ben taşıyorum, fakat bazen ben yönetemiyorum... Hâkim, bana birkaç tecavüze ve asit saldırısıyla da alakam olduğunu söyledi. Yüzüme bakıyor ve bak, "bunları da yaptın!" Diyor... oldukça

akıllı durmasına rağmen, "bunları da yaptın" diyor, peki ama ben neredeydim? Ruhsal problemler yaşadığım için sorumlu tutulmam ne derece doğrudu... Hapishaneye girdiğimden beri zihnim dinginleşti, ruh sağlığıma tekrar kavuştum... Bu sefer de yapmış olabileceğimi düşündüğüm olaylar, iyiden iyiye canımı sıkmakta. Hem, ülkemden uzağa gönderilmekte neyin nesi?...

-Uyan Frank McGregor, uyan!..

Antoin, belirli aralıklarla herkesi uyandırmaya çalışıyor. Dikkatimi çeken ise, sadece benim isminin söylenmesi.

Kalkıp demirlere doğru yaklaşıyorum,

-Ne var Antoin?

Günaydın Frank, nasılsın dostum?

-Günaydın mı? Hava aydınlanmadı bile, bu da işkencenin bir türü mü? İnsanları alakasız vakitlerde uyandırmak.

Ah... Frank, sana nerede olduğun söylenmedi galiba. Doğu Antarktika platosundasın, burası dünyadaki en soğuk yerlerden; Melagunie ise bu zorluğa dayanıklı bir şekilde donatılmış, yüzen gemi hapishanesidir. Uzun zamanlar gece ve gündüzdür. Aslına bakarsan burada işkence uygulanmasa bile insanların rahat ve süregelen bir yaşam sürmesi oldukça zor ve meşakkatlidir!..

-Peki, benden ne istiyorsun?

Öldürdüğün iki çocuğun kim olduğunu biliyor musun?

-Birinin ismi Lorenza diğerrininse Romeo idi.

Olayın gerçekleştiği yeri hatırlıyor musun peki, Frank? (Antoin, bu esnada iyice işgillenmiştir. Çünkü kendi ölen çocuklarının ismi de Lorenza ve Romeo.)

-Favaro Veneto'da bir banliyöde olmuştu, akşam saatleriydi. Arabamla geçerken önüme çıkan iki çocuğa aniden çarptım.

Sonrasında ne oldu?

-Tam hatırlayamıyorum, çarpınca bir ses duydum. Duymamla irkilmem an meselesiydi; aşağı inip kontrol ettiğimde iki çocuk yerde kanlar içinde yatıyordu, acı çekiyorlardı... Ellerimle çocukları kavrayarak neye sebep olduğumu fark ettim. Kurtulmaları gerekiyordu, ama ben, olayın getirdiği bilinmezlikle onları orada bırakarak kaçtım. Muhtemelen bir süre sonra çocuklar ölmüştür. Favaro Veneto sakin bir banliyö olması nedeniyle dışarıda vukuat yaşanmazdı. Ayrıca akşama doğru sokaklarda pek kimse olmazdı.

Orada bırakıp gittiğin çocuklar için hiç endişelenmedin mi Frank?

-Hayır dostum, hayır. İçkiliydim ve kafam oldukça iyiydi.

Buraya getirilmeden önce akli sağlığında problem olduğu düşünülmüş, bunun sebebi neydi Frank?

-Evet, birçok problemim vardı. Bazen doktora giderdim, depresyon ve iç sıkıntılarım kurtulmamı sağlayacak ilaçlar yazdırırdım. Fakat akli sağlığıma etkisinin büyük olduğunu söyleyemem. Oldukça dinç ve diriym dostum. Onlar, yalnızca cezadan kurtulmam için gerekli altyapıyı sağlamak için abartılardı.

Peki Frank görüşürüz.

-Görüşürüz Antoin.

Ruhumun çektiği ıstırap ve psikolojik telkinler, lalettayin bir insanla aşılabilecek kadar ince engebeyi içeriyordu. Bu, mutluluk verici! Frank'le konuşmam biraz dinginleşmeme yol açmıştı.

-Birazdan yaşanacak olanlar ne Antoin'in tahminlerinde ne de Melagunie'de görev yapan idari kısımdan kimsenin fark öngöremeyeceği gerçekler arasına girecekti!..-

Antoin, kafasını toplayarak tekrar geldiğinde Frank'e "dostum bir saniye gelir misin?" dedi. Bu esnada, yine hiçbir şey olmamış gibi yanına gelen Frank, Antoin'in şu sözlerine muhatap oldu: "Öldürüp kaçtığın çocuklar, benim çocuklarımdı. Onlara merhamet göstermedin, sen de öleceksin!" Sözlerinin ardından Antoin, beylik tabancasını belinden çıkartarak Frank'e kaçması için vakit tanımadan üç el ateş etti. Üçü de göğsüne saplandığında Frank, can çekişmeden ölmüştü!

Silah ateşlenmesinden dolayı Melagunie özel ekibi, Thandie, Akeno ve Niall'in liderliğinde 12 kişilik takımıyla anında olay sahasına indi. Kendilerinden önce ortamda sis bulutu ve bayıltıcı gazlarla önlem alan ekip, gaz maskeleri ve özel ekipmanlarla olay yerine intikali hızla gerçekleştirdi. Bu sırada Antoin, elindeki silahı çoktan kendinden uzaklaştırıldığı için vurulmaksızın etkisiz hale getirildi ve kelepçelenerek olaylar aydınlanana kadar bir hücreye atıldı. Frank ise ilkyardım ekibi ve doktorlar gelmeden önce, çoktan ölmüştü. Bu cinayet, Antoin'in Melagunie kurallarını ihlalinden, kendi çıkarları için Melagunie güvenliğini hiçe saymaktan dolayı müsamaha gösterilmeyerek görevden uzaklaştırılmasıyla sonuçlandı. Müdürden yapılan açıklamada ise, istenmeyen durumların olması da bir gerçekliktir. Düzeltmesi gereken ise Antoin'i görevden uzaklaştırmak olacaktır.

Yıllarca kaçma arzusunda eksiklik cereyan etmemiş ve sonunda bu emelini gerçekleştirmiş kişiler tanıdım ben; kendi ayaklarıyla kaçarak gittiği, eski konuma geri dönmek isteyen ama hiçbir şeyi eskisi gibi olamayacak... Yerini yurdunu yadırgayacak biçim alırdı insanlar; basit ve etkili yöntemlerle manipüle edildiklerinde, kimilerinin bünyesi ve zihni dayanıklı çıkarken kimisi de ilk hamlede deliriveriyordu!..

Kaçak Dmitry...

Bu adam 7 yıl önce ben, Melagunie'ye girdikten birkaç gün sonra karşı hücreme yerleştirilmiş Rusyalı sahte içki üreticisiydi. Yıllarca Rusya ve komşu ülkelerde kaçak içki vakalarıyla binlerce insanın sakat kalmasına, hayatlarını kaybetmesine ve yüzbinlerce bebeğin hasta doğmasında rol oynayan Dmitry, bir zamanlar uyuşturucu işine girişse de istediği randımanı alamadığı için elini eteğini çekerek uyuşturucu işinden vazgeçmiştir. Azimli ve kararlı ayrıca bir o kadar da inatçı tavrıyla bilinen Dmitry, hapishanenin insanla dolmasında temeli oluşturan kişilerden... Kendisiyle beraber 220 iş birlikçisi de büyük suçlar nedeniyle Melagunie'ye getirilmiştir... Bu nedenle de hemen herkes onu tanır ve saygı duyardı. Hapishane ilk günlerinde geceleri, gardiyanların dinlemediğini anladığımız zamanlarda Dmitry ile kısa sohbetler ederdik, her zaman kaçmaktan, kurtulmaktan bahseder, bunun için elinden geleni ardına koymayacağını belirtirdi. Bunu daha önce düşünenin çok fakat uygulayanın hiç olmadığını kendisine söylediğimde şaşırırdı; fakat derin anlamlarının olacağını hiç mi hiç düşünmezdik!..

Ayrıca, mahkûmların kaçma arzularından uzakta hüküm sürer ki?.. Bu isteğinin harareti savunucusu olmasından dolayı lakaba bürünmüş Dmitry Volkov, "kaçak" mahlasını almıştı.

Hapse girişimizin üzerinden iki buçuk ay geçmesine yakın Dmitry, bir sabah uyandığımda hücresinde gözüküyordu. Bu durum, İşkence işlemleri için belirlenen saatin de dışındaydı. Uzun bir süre anlam veremesem de kaçması için iş birliği yapmış gardiyanlar olabilir mi şüphesi, zihnimde yer ediniyordu.

Birkaç gün sonrasında öğrendiğimiz ‘üstü kapalı’ açıklamalara göre, bulunduğumuz (B) bloktaki Bangladeşli gardiyan Rakib’le para karşılığı anlaşarak kendisine özel koruyuculu giysiler, jet ski ve erzak sağlayan Dmitry, Melagunie sınırlarından uzaklaşarak en yakın ülkeye kaçmak için yoldayken yakıtının bitmesi ve özel ekibin operasyonu ile kısıvrak yakalanmıştır. Ardından ise Dmitry Volkov, Melagunie kurallarını ihlal ve kaçma girişiminden dolayı kutupların en sert yüzüyle karşılaştırıldı. Melagunie’deki dondurma odasına çırılçıplak bırakılan Dmitry, soğuğa her ne kadar dayanıklı olsa da birkaç dakika içinde hipotermiye yakalandı, ardından ise parmak uçlarında kangren hâkim olmasıyla vücudu, yavaştan kendini sonlandırarak ölümü tamamlandı. -Hapis süremi yaklaşık 3 yıl olmasına yakın, bir mahkûmun yanıma yaklaşarak söylediği gerçeklerle o gün ölen Dmitry’nin, bir ölüm tiyatrosuna kurban gittiği kesindi. Adamın anlattıkları şöyleydi: Gece ve gündüz, hatta biz hücrelerde olmadığımız vakitte; hiç fark etmez. Bu lanet hapishanede hücrelerimiz ses ve görüntü kaydına alınıyor; bir şey yapmamız, planlamamız imkânsız hale geliyor. Günün sonunda herkesin konuştukları sayfalar halinde çıkartılarak arşivleniyor. Uzun konuşmalar ve gizli kapaklı tavırlar, burada enselenmeyi çok daha kolaylaştırıyor.- Yani Rakib’le anlaşması, tamamen tezgâh olan Dmitry, cinayete kurban gitmişti!..

Simon Okello

Sıradan bir işçi olan ve zamanında, çalıştığı birçok yerden hakkının yenmesiyle ayrılan Simon, "Kırılan Güller" adlı kitabında, yaşadığı onca zorluk ve meşakkatli yoldan sonra yazar olmasıyla kendisine sunulan, şan ve şöhret yaşantısını kabul etmediğini ayrıca, eski yaşantısına da devam edemediğini aktarır. Eskiye, kötü ve yeniyi de eskiden daha kötü olarak nitelendiren Simon, bir gece vakti; şafak sökmeye yakın, doğup büyüdüğü evinden ve yaşamının büyük kısmını geçirmiş olduğu Kampala'dan, yaşantısının berbatlığı nedeniyle ayrılır...

Herkesin içinde ya da hiç kimsenin görmediği bir zamanda; Simon'un ayrıldığı vakit kıymetsizdir. Çünkü ailesine ve arkadaşlarına haber vermeyen Simon, onlar tarafından da merak edilmez. Hatta gittiği gün ve ailesinin yaşadığı diğer günler, bir önceki günden farksızdır... Bu durumları ayrılmadan evvel öngörebilmişti ayrıca acısını, ta en başında sindirerek davranmıştı. Herkesin bu umursamaz tutumu karşısında, kaybolmaya yüz tutmuş insanlığını bileyen; en büyük yanılsı da karşıt söylemde bulunmayan Simon, bilinçsizliğe uyandıramadığı için suçu biraz da kendinde bulur. Ama artık önemi kalmamıştır...

İlerleyen zamanlarda yazdığı tek kitabı sayesinde eline biraz para geçen Simon, Mukono Town'a geldiğinde ucuz bir yerleşkede oda kiralayarak, hayatını sürdürme çabasına girmek ister. Bir amacı daha vardır, o da ufak çaplı bir iş tutturarak büyümektir. Her şeyi güzelce hayal eden Simon, Mukono Town'a intikaliyle ev arayamadan başına çeteler musallat olur. Zorbalıkla hükmeden, parasını çalan ve kendisini savunmasız hale getirerek ezen bu insanlar, Simon'un hayalini kaldırıp çöpe atar. Fakat bu durum, sindirilecek ve kabullenecek bir gerçeklikten çok uzaktadır. Parasız halde gezinmeye başlayan Simon, biraz araştırma yapar. Araştırmalar sonucu birtakım bilgiler edinir bunlar: çetelerin hakimiyetini, o gün orada işi olan, gezmek için gelen ve yalnızca geçip gidenleri soyarak ayakta tutabilmesiyle sınırlıydı, fakat oldukça değerli bilgilerdi... Durumun bu düzlemde oluşu, Simon'un bir plan sayesinde parasına kavuşmasını kolaylaştırabilecekti. Ancak elinde hiçbir şeyin kalmayıışı, borç almasını getiriyordu...

Soyulmasının ardından yanına koşarak yardıma gelen yaşlı Gerard ile tanışan Simon, kendisinden bir miktar borç ister; karşılığı, haydutlardan geri temin edilince ödenecektir. Hemen herkesin soyulmasından bıkan yaşlı Gerard, isteğini onaylayarak kendisine 225 dolar para verir.

...Bir silah, güzel duran palto ve gözlük satın alan Simon, bir hafta sonrasında yine Mukono Town'da soyulduğu noktalarda gezintiye çıktı. Fakat gün öğlendi ve etraf insan kaynıyordu. Bu zamanın hata olduğunu bilerek geri dönmek isteyen Simon, تنها sokaklardan geçerken; isteği gerçekleşecekti!.. Yolunu kesen haydutlar, geçen gün yolunu kesenlerle aynıydı. Arkasında olan adamı hissettiğinde ani manevra ile tümünü görebileceği alanda hapseden Simon, haydut takımına istediklerini sordu. Toplamda yedi kişinin olduğu bu grup, para ve üzerindeki elbiseleri beğendiğini söyledi. Önce parayı çıkararak uzatan Simon, daha sonrasında ceketini çıkarmaya yeltendiği anda "durun, bir miktar daha olacaktı" diyerek, elini beline götürdü. Çıkardığı silahını gören haydutlar, ardına bakmaksızın kaçarken haydutları yakalayacak, Simon'un silahından çıkan kurşunlardı! Dördünü kurşunlayarak yere seren Simon üçünü yakalayamamıştı, arkalarından koşmasına rağmen. Parasını alan adam yerdeydi. Ellerini, adamın cebine atarak tüm parasını almasıyla, koşarak olay yerinden uzaklaştı.

Simon'un kaçmasıyla aranan polis ve ambulans ekipleri, birkaç dakika sonrasında olay yerine intikal ederek yaralıları hastaneye kaldırmanın ardından gerçekleşen vaka için araştırmaları başlatmıştı. Olayın temeli, Mukono Town için sıradan ve olağan davranıştı. Buralarda fakir ve iş bulamayan gençler, hırsızlık ve haydutluğa yöneliyordu. Tabii, rezil ve kötü bir eylem olmasına karşın bu, yapabilecekleri tek "iş" olması sebebiyle insanları istenmeyecek sona doğru da sürüklüyordu. İstenmeyecek sonsa, aniden bulan ölüme!.. Haydutların ikisi, kaldırıldıkları hastanede göğüs bölgesine isabet eden kurşunla ölmüştü. Diğer ikisinin hayati organlarına gelmesi de kötü yaralayan kurşunlar; Alex'in sakat ve Fred'in ise 3 ay komada yatmasına sebep olmuştu.

Olay sonrasında kaçarak elinde olan parayı ve üzerindeki eşyaları Gerard'a veren Simon, adamları öldürmesiyle artık her şeyinden vazgeçmişti. Yalnızca, evine giderek polisleri bekledi.

Uganda özel kuvvetleri Simon'un yaşadığı eve olay gününün hemen birkaç saat sonrasında baskın yaparak hiçbir zorluk çıkmaksızın yakaladı. İki kişiyi öldürmekten ve iki kişiyi de öldürmeye teşebbüsten dolayı hâkim 80 yıl hapisle

hükmetti. Melagunie'ye gönderilişı ise vuku bulan olayların aydınlatılmasından bir ay sonra "üstün suç işlemi" ve "planlı toplu öldürme" nedenleriyle gerçekleştirildi.

Dost ve Düşman: Çeşitli türleri ve psikolojileri barındıran ayrıca binlerce tahlili olan bu olgu, bir şekilde kendine düşman ve müttefik arar. En bariz yönüyle güçlenmek ve kırmak eylemleri açısından ele alındığında savaş, belli başlı sonuçlar doğurabilir. Fakat güçlenmek, yenmek için gerekli şartı dolduramadığı taktirde, içi boşaltılacak olan güç hassası kendi lehine işleyecektir. Psikolojik savaşta ise gerçek, genel anlamıyla bireyin kendiyile, dışsal olaylara karşı savunmaya ve taarruza giriş biçimini açıklar. Bireyin sıkletine ve karakteristik özelliklerine göre savaşın çetinliği ve sürati ele alınabilir. Fert, birçok şeyi kafasına takip problem oluşturduğunda, diğer problemler için herhangi bir mevzuya gerek kalmayabilirken, fert, umursamaz tavra sahipse kendine kaybetmesi saniyeler alacaktır. Aynı zamanda verilen savaşın büyüklüğü, savaştan çıkarak farklı bir boyuta da geçebilir. Akıl kaybı, bu zamanda birey, pekâlâ görülecektir ki kaybetmenin getirdiği vahamet ile kendisini yitirmiştir.

El Paro'dan Analektler

Korkutucu olan şey, insanların birbirlerine duydukları kin ve nefrette saklı, oysaki bilinçsizce davranılan her adımda kahredici parçalanmayı, insanlar kendileri atmakta.

Silahlar, birazdan deklanşörüne basıldığında üzerlerimizi tarayacak, bizden kalan tek esame ise korkutucu korkumuz, dinmek bilmeyen öfkemiz, yalpalayan sağlığımız ve dinmeyecek acımız olacak. Acılarımız; burçak burçak tohumlar halinde toprağa savrularak yıllar içinde onulmaz dertlere gebe kaldıracak. Silahların korkunç öfkesi; bizim yılgınlığımızı dizginleyerek alaylar düzenleyecek, kekeme dillerin konuşmasını sağlayacak. Nihayet, sindirilen mahkûmların horlanan sesleri, beğenilmeyen perendebazların korkulu şekilde bilinçaltlarına yerleşecek. Haksızlığın ve dışlanmanın vermiş olduğu tüm yerilmeler, küçümsenen insanlığın kıymetini bildirecek. Her şeye sahip olduğu düşüncesinin ahlaksız tellalı kesilenler, kesilen bilinçlerin hesabını verecek!

Korkmuyorum ey deli rüzgâr, es esebildiğin kadar! Yırt geç gırtlığımı, tüm vücudumu dehşetinle; yağmur da yağar, kurşun da fakat yok sayılmaz insanlığın!

Hırsımdan duvarları yumrukluyordum, tok sesle karşılık veren vuruşlarım, çaresizsin diyerek haykırıyordu! Ey gençliğim, neredesiniz?.. Yollarında eskittiğim insanlığım, vurgun yediğim sokaklar; hiç mi kıymeti yok, sizin için insanlığın!.. Zehirlenişimin üçüncü günü, kafamı dinginleştiremiyor ve zihnime sahip çıkamıyorum. İçimde bir yerde, dizginlenemeyen duygular çığırından çıkmak üzere. Zannediyorum ki ölümüm yaklaşıyor. Biçare halde soğukların ardında bırakılmış bu, çaresiz beden, sahi kimin umurunda? Bizleri seven, sahip çıkıp arayan, hal, hatırımızı soran kimse yok! Niçin yaşıyorum bilemiyorum. Anlaşılması zor geliyor... gırtlığa bastıran hengamede hayat, bir varız, bir yokuz gayesi mi, bilemiyorum... Duygularımın en hafifi bile artık zorluyor beni, öylesine anlam yüklüyorum ki, ellerimle, anlam çıkaramayan kafamı parçalamak istiyorum!..

Zorlukların yaşanmaması değil, anlaşılmasa birçok nedeni ardında getirir. Bu durumlar, bazı olaylar ile muntazam birliktelik içermez ise doğacak eylem, bilinçsizliğin tezahürü niteliğinde olacaktır. Bilakis, insanlar arasında bir gaye ve amaç uğruna çabaladığını bilhassa namütenahi surette bağırıp, çağırarak anlatanlar, gerçeklikten kopuk bir biçimin saf ve dimağ olarak mefluç şeklini güderler. Bu durum saf miçetizmin insanlarda oluşturdıkları bulgularla eşdeğerdir. Vurgun

yiyeen fert sarsılır, fakat hissetmez. Ardından halüsinasyonlarla baş başa kalarak durumu sindirir, bu olağan biçimde ele alınır, kabullenilir. Durumun ilerleyen evrelerinde organlar iflas eder, duruma el atılmazsa bireyin yaşamı muhtemelen sonlanır. Gerçekliğin damarlarına enjekte edilen ve yapısını bozmaya çalışan bu girişim, intiharı çağırıldığı için yenmemiştir, aksine sınavı veremediği için yenilmiştir.

Tam 7 yıldır buradayım ve burada geçirdiğim süre zarfı içerisinde, daha önceleri görmediğim şeyleri gördüğümü, hissettiğimi belirtmek istiyorum...

İşlemiş olduğum suçun cezası olarak yollandığım hapishane, bir başka kuruma gönderilmek için sevk noktasıydı. Birkaç gün boyunca yalnızca düşündüğüm neler olduğuydu, çünkü ilk defa hapse girmiştım ve olanlar beni iyiden iyiye tedirgin ediyordu. Dışarıda yaşantımızın yanında baskı ve basıklık dolu bu mekânda, birkaç şeyin dışında farklılık pek de yoktu... Tabii ki dışarıda da onlarca, milyonlarca suçlu, suça meyilli ve kendi yaptıklarının daima doğru olduğunu zanneden insan mevcut. Fakat bu durum burada o kadar fazlaydı ki insanlar, birbirlerine karşı sıfır tolerans gösteriyor, en ufak tahrikte büyük patlamalar yaşanıyor. Ve mahkûmları dizginleyip, sindirebilmek içinse yalnızca yapılan şey koca bloklar ardında sert mizaç, gerektiğinde darp ve kırmaktan başkası hiç değildi. Kalmış olduğum dört gün boyunca hücreden asla dışarı çıkarılmadım bunun nedeni tahliye edilecek olmam ve diğerlerinden daha suçlu bir geçmişe sahip olmamdı... Sahi, neyin geçmişiydi bu? İlk suçunda insan, terminatör kesilebilir miydi?..

Kalmış olduğum 4 gün boyunca içeriği ve dışarıyı izleyip kendi gerçeğimle hayal dünyam arasında gidip geldim, çıldırmamak için kendimi zor tuttum. Öylesine bir baskı canınızı sıkıyor ki hem müebbet hapse maruz kalış hem de tüm bu, birinci sınıf zorluklar katlanılmayı güçleştiriyor... Sevk zamanım geldiğinde, ailemle bir süre görüşemeyeceğim, bu yüzden vedalaşmam gerektiği söylenmişti.

Bu beni yıkan ilk haberdı, ailem her şeyimdi. Aile herkes için önemlidir. Duygusal bir bağdır ve böyle bir bağ, allamelerin bilgisiyle, zenginın parasıyla alamayacağı, engin ve değerli bir nimetin ta kendisiydi!..

Umutumun ve hayata karşı tutumumun yerle yeksan olmaması için, duygusal bağlarımın kırılmaması gerekiyordu fakat, bunu aşabilmek için ve ‘acı gerçeklerle’ donatılmış bu ilkelerin biz mahkûmlara uygulanması, dizginlenmemizi amaçladıkları nedenle şarttı, biliyordum. Ailemi ve yaşadığım yerleri hatırlatacak hiçbir şeyi yanımda götüremeyeceğim de belirtilmişti... iyice bitiyordum fakat

sıkletim, korkmuş zannetmesinler diye yalnızca kemiklerimle dayanak bulabiliyordum...

Görüş günüm geldiğinde Ailemle belki de son görüşmemi sağlayacak ve bir kez daha bu fırsatı yakalayamayacaktım. Eşimin ve iki çocuğumun gözlerine iyice baktım, zannediyorum ki bu durumun sancılı ehemmiyeti, yalnızca ayrılıklarda olacak bir duygunun tezahürüydü; kırıncı bir söz, yanlışa mahal verecek bir eylem ve umulmadık hiçbir şey yoktu. Halis hislerin görünmez kanallarla birbirimize iletilişi, korkunç bir feraseti yansıtıyordu... belki de insanların birbirine olan bağ ve düşkünlüğü; dorukta, ulaşmanın ve birleşmenin gayri kabil olduğu, hat safhalarda ortaya çıkıyordu. Sert mizaç ve keskin tavırımın hassas noktasını, o gün daha iyi kavramıştım. Ayrılık... elle tutulamaz, gözle görülemez fakat dramatize anlarla bizi baş başa bırakır ki bazen, katlanılamaz bile...

Çocuklarımla biri beş diğeri ise yalnızca iki yaşındaydı ve bir gün bu zindanlardan kurtulacak olursam; imkânsız da olsa onları, koca yetişkinler olarak görebilirdim. Şayet büyüme çağlarından gençlik çağlarına kadar hiçbir zaman yanlarında olamayacağımı bilmek, bunu hayal etmek en azından deliliğe gidecek yolu, tertemiz bir surette önümüze çiziyordu... Hemen her şeyin başında olsam da birçok durumu kafamda kurmam, diğer insanlara zarar vererek kendi lehime fakat tüm insanlığın aleyhine davranabilmeyi getiriyordu. Şu ana kadar kazanmış olduğum tüm mal varlığımı, ailem uğruna dökebilir, hatta karşıma çıkan ve her ne yapıyorsam buna karşı koyan insanla da savaşılabildim. Yoğun duygusallığın bir neferi olarak ailemin karşısında dikiliyor ve onlara teminat sağlıyordum sanki...

Eşimle 7 yıllık evliliğimizin en acı gününü yaşıyor olmamız, gerçekten kötüydü. Fakat beni bu durumda yalnız bırakmayışı, ne denli sadık ve aslî düşüncelere gebe olduğunu göstermekteydi. Ayrılmadan önce eşime bir mektup yazıp bıraktım. Salt duygu seli ve yabancılaşmamış, hür ve saf kelimelerle dolu; belki biraz romantiklikten uzak fakat en asil kelimelerle döşeli!..

Nefretin kirli ağından sıyrılırken, yaşanmaya degecek bir hayat bırakamadığım için; zamanım ellerimden ufacık taşların kırıntısı gibi akıp giderken; tutamadığım her an için daima gözlerim bir şeyler aradığında öfkelenip sinirlendiğim, kendi suretimi sıkletimde kaybettiğim anda, hiçbir şaysız öylece duruyorum. Hemen herkes öylesine biliyor ki yaşamı, ölüp dirilmişler sanki! Bir parça hüznün belki biraz gözyaşı, kötü için bile akıtılıyor sahi. Pervasızca uçup giden ve ardı arkasına bakmaksızın yitip gelmeyen bu zaman içinde, birçok anı biriktiririz; bir kemiğin kırılışından,

kalbin kırılışına yahut ayrılışlar ve vedalara kadar... bazen iyilikler güzellikler de olur. Anlamını değiştirerek çabaladığımız, tadını kaçırdığımız, yıllar sonra özlemle aradığımız. İşte böyle kayıp gidiyor dostluklar, ahbablar, sevgililer, eşler. Kayıp gidiyoruz daima, biz. Sürati anlayamazken kaybolup gidiyoruz, biz; hepimiz. Aşkta, sevgide, bağlılıkta, hemen hiçbir şeyde doyunluğa varamadan, ellerim bir ölünün kanları arasında görünmez hale geldiği için, birileri benim yüzümden erkenden ayrıldığı için dünyadan, herkesten ve başta senden özür diliyorum. Kemiklerin etinden ayrılışındaki bayıltıcı acılar kadar, üzgün bir biçimde kalbi, kendi tarafından paramparça edilmiş bir adamın gözyaşlarını duymak dileğiyle, senden özür diliyorum. Kendinize iyi bakın...

Melagunie Sevki: Bir buçuk saatlik görüşmenin ardından içeriye gelen polis, artık sürenin sonlandığını ve gitmemiz gerektiğini söylemişti. Beni seven insanların gözleri içine bir kez daha bakıp, onlara sarıldım. Temenniler sunarak yanlarından ayrıldım; bu esnada kendimden de ayrılmış gibiydim. Nereye gideceğime dair hiçbir ipucu vermeyen polisler beni Genel Müdürün yanına götürdü.

Müdür: (sakin bir ses tonuyla) Hoş geldin! Birkaç gün konakladığın Chikurubi maksimum güvenli hapisanesinden artık tahliye zamanın geldi, çattı. Birazdan gelecek olan özel ekip seni, bu ülkeden, bu kıtadan dışarı çıkaracak. Dünyanın en suçlu insanların bulunduğu Melagunie Özel Hapishanesi'ne gönderileceksin ve orada cezana devam edeceksin, son durağın orası!

Doğup büyüdüğüm ülkemden, bir suç karşılığında tahliye edilecek olmam, beni asmalarıyla eş değerdin. Ayrıca Afrika kıtasından ayrılmakta neyin nesi? Bu iki durum, bardağı taşıran son noktaydı fakat elleri kelepçeli, ayakları prangaları biri neyi gerçekleştirebilirdi ki?

Sakinliğimi koruyarak Müdür Ruramai'ye sorumu yönelttim...

-Hapishane hangi ülkede bulunuyor?

Müdür: Gideceğin yerde bir ülke yok... Yalnızca bir kıta.

Müdürün vermiş olduğu cevap, aklımı karıştırmıştı. Bunun ne demek olduğunu kestiremiyordum açıkçası. Dünya üzerinde ülke olmayan bir kıta... insan hayatının sınırlarını kapsayan yer olmalıydı, yaşamın olmadığı bir yer, fakat neresi?..

Son konuşmasını yapan Müdürün ardından içeri, beni almak için özel ekipten iki kişi girmişti. İri yarı ve yapılı duran bu adamlar, kapıyı bile çalmadan içeri girebilecek konumdaydı.

İçlerinden biri:

"Müdür Ruramai mahkûmu almaya geldik" dedi. Gözlerimin içine bakan Ruramai, "kendine iyi bak dostum" temennisiyle beni uğurladı.

Ruramai, beni umut tesellisi ve üzüntü eşliğiyle gönderdikten hemen sonra havalimanına varmıştık ve elimde bir tam dolu bavul ve bir adet yarım dolulukta poşet vardı. Yanımdaki ajan, içinde neler olduğunu sormanın ardından yanımda getirdiklerimi, götüremeyeceğimi ve kendisine vermeme söylemişti. Ailemin olduğu fotoğrafı alabilir miyim diye kendisine sorduğumda, hayır! Cevabını aldığım da kötüleştim. Etrafıma bakındım ve insanların erişmek istemeyeceği bir noktaya astım. Ardından hızlı adımlar ile uçağa yetişmeye çalıştık. Gideceğimiz noktaya hangi ülkeden, hangi noktadan varacağımızı bilmiyordum ve açıkçası, bana söylenen, tahmin edemediğim o yer, gidemeyeceğim ve kandırıldığımı da getirebilirdi... 26 saat uçuşun ardından Arjantin'e soğuşun vücudumun tüm nahiyelerini ele geçirdiği, hayatım boyunca görmediğim bir yere gelmiştik.

...Kendimin bile anlamlandıramadığı bir mizaca sahibim. Bu yüzden klişeleşmiş kelimeler haricinde vuku bulacak manifesto/konuşmalar, belki biraz rahat ve konfor bozacaktır. Bir avuç sinirin beynin komuta merkezinde insanı sindirerek elinde barındırması ve hayatımızın her zerresinde kaçınılmaz gerçeği bir tokat gibi suratımıza vurması acı veriyor; acı ise yine komutadan!..

Muamma

Kırılğan bir gökyüzü, yüzüm karanlığa çalan aydınlıkta mahsur
Ve ellerim

Parmaklıkların soğuk benzini tutmakta, şimdi çıplın vücudum; Hayallerinden
Erken saatler daha, henüz... ufacak bir kuş, yemeğini bekliyor

-Umutlu-

Kör renkler iç açmıyor biliyor, biliyorum.

Vakit harap oluyor; jiletleniyor

Nerede, nasıl bilinmez zaman içinde nasıl olduğu,

Anlatsa anlatmaz.

Elleri gidiyor, onu taşıyan bileklerine,

Tüm güç bir hınç oluyor sanki

Vuruluyor pençeler, akıyor kanlar... ılık bir koku, anla buhranı

-Yalnızlık-

Vücut buluyor yalnızlık, kapının eşiğine süzülüyor inceden, Kırmızı...

Korku, keder, kaygı bir çeşit durum bu, tutsaktır içeri

-Söylenmez-

Duruyor, duruyor benim vücudum...

En asil asker gibi karşımda, Şimdi!

Şimdi, olmaz henüz kalkıp gitmeler.

Acır en asil katrede bile umman

-Bir şeyler el ediyor- anlatamıyoruz üzüntüden ve korkudan

Ayağımdaki prangalar ses ediyor,

Yapma, etme, şimdi çok erken, bekle!..

Kurnaz bir hancı gibi en garip hisler,

Bilekten çok acıtır ölümü çağıran zaman

Siluetler karışıyor, karmaşık her şey, anlamak zor, anlamak güç.

Boşalan yerler, dolmakta huzursuz, huzursuz... kanamakta yaram -Huzursuz-

-El ediliyor- gel artık.

Git artık buradan.

Ait değilsin hiçbir yere

-Henüz-

Kararımı bekler karanlığın ikiyüzlü haydutları, sesimi bilirler

-Hissimi de-

Gırtlığıma dayanan bıçak olup enleri arzularlar

-nakaratlar-

İyi, Hoş, güzel -mersi-

Temel Analektler

Gerçekliği ve bu gerçekliğin gerekliliğini, vasat ve kıt insanlara anlatmakta zorluk çekilirse, olmadık bir biçimde ele almak, en azından aleyhtarlık ve sempati gütme gayesi; ortadan ilerlemek maksadı güttüğü için eğlence ve şehvet meraklılarına ilgi çekici gelecektir. Bu, durumların anlaşılaraq aşılması için, gerekli trajikomik gerçektir... Hayatımın ekseriyetini idame ettirdiğim Melagunie'ye girdiğim yaşıta, şu an çocuklarım bulunmakta. Tam otuz sekiz yıl! Dillendirmek ve açıklamak için ne var derseniz, buna cevaben, daima törpülenmiş ve kırılarak köle edinmek istenilmiş bizlerin, çileli ve korkunç zorlu hayatıdır!.. Sıçanlar komitesi yahut berbat yönetim kafası; belki de sömürgecilik eyleminin birinci elden, birinci ellere dağıtımı; suç ve ceza vermek kabilinden başka işe yaramayan yönetimin yöntemlerini giriş taksimiyle gösterecektir.

Sıçanlar Komitesi Birliği

Bireysel katliamın öncülerinden ve çıkarmış olduğu yanlışlar silsilesini, kendi kumaşından insanlara baskısız aktaran; tabiri caizse lokal anestezi uygulayan ve bireylerin hayatlarında daima vasatlık vurgulanırken "eylem ve söylemlerinde" ise ileri, çağdaşlık ve şimdiki normları ret sloganları atılmasında rol model oynayan çağın vebası; eline geçirdiği tüm gücü ötelenmiş milletlerin değerlerinden ve en 'asli' mevzusu olan maneviyatından sıyırılarak muhataplarını 'amaçsızlık' ve 'hiçlik' uğruna çabalayarak bitirmeyi, genel olarak ise toplumun kırılarak ele, zorlamasız fakat istemsizce; savaşız geçirilmesine temel sağlar.

Tabirler her ne kadar halkı ve beraberinde yaşamış olduğu azınlıkları da kapsasa ahlaki normlar ve saygı duyulması gereken kurallar; teşhirci, ultra fanatik, bencilliğin ve marjinalliğin ana çıkırtkanlarından daha hararetli savunucularını barındıran "Sıçanlar Komitesi Birliği'nin" dillendirdikleriyle yapmış olduklarının tezatlığının tezahürü olduğunu gösterir. Bu çürük, vasat ve umursamaz iş birliği halkası, uğruna kaptırdığı insanları süratle sömürmekle kalmaz, kendi cehenneminin körükçüsü haline getirip işi bittiğinde ise harcanacak ilk vakayı oluşturmaları hasebiyle, dozajı her an daha da artırılmış lokal anesteziyi işleme koyar. Harcanan bireyin eylemleri, kendine enjekte edilen ve öncesini, sonrasını unuttuğu yaşam savaşında boşa düştüğünü gösterebilir. Çünkü Sıçanlar Komitesi Birliği, beynin daima laçkalaşarak uyuşmaya müsait biçim almasıyla, bir yerden sonra istemsizce de olsa bu duruma karşın engelleri kaldırır ve iflas ettirdiği bünyenin, bilinçsizce yaşamına neden olur.

Gizli Hükümler

Benim gibi birkaç demirbaşın da mutabık olduğu bu fikir, gerçekliği kanıtlanmamış ve ‘varsayılan’ durumların ele alındığı farz edildiğinde saçmalaktan ibarettir. Fakat bir o kadar da gerçeklik hamurunu da içinde barındırdığı aşıkardır...

Melagunie, hiçbir ülkeye bağlı olmaksızın varlığını sürdüren, yöneticilerin kendi hukuk düzenini ve hiyerarşisini oluşturduğu; tümünün münakaşasız, doğruluk hissesine sahip olup olmadığı bilinmeden işletilen bir işkencehanedir. Öylesine bir yer ki, insanların nedensizce parçalara ayrıldığını gördüğünüzde "suçsuzluğuna ekseriyet olarak hemfikir" olsanız dahi, buna mukabil bir davranış ya da eylem sunabilirler; Melagunie’de sarfedilen sözler ve güç, yalnızca kötülük ateşyle siluet bulmuş demir kalpli insanların gösterdiği canavarlıktan ibarettir.

Ayrıca birçok yazısız kural da mevcuttur. Bunların tamamı "söylemlerde" insanların lehine gözüксе de aleyhinedir. Sebebiyse, mahkûmlar nedensizce bir cezaya maruz kalacağını zannettiğinde devreye giren katı kanunlar, eylem ve mevzu için gerekli teminatı sağlıyordu. Aklî zorlamaları içeren bu dönemeç, birçok önlenemeyecek problemin de önünü açmaktaydı. İlk yazısız katı kanun, Melagunie kuruluş yıllarında yürürlüğe giren "Âsiler hemen öldürülmemelidir. Aksine, şu ana kadar yapabildikleri ve zevk aldıkları tüm eylemlerden menedilmeliler. Men ardından, diğerlerinin gözü önünde acı çekişerek gelen ölümleri izlenmelidir." olmuştu. Wang Wien tarafından uygulanması sağlanan bu ceza, ilerleyen zamanlarda getirdiği psikolojik etkenler ve herkeste cereyan eden acımasızlık olgusunun artması nedeniyle kaldırılmıştır. Bunların yanında, en sertlerine nispeten daha ılımlı gözüken, yine de dehşeti barındıran ‘çıkarıldığı zaman çerçevesinde’ kullanılmış kanunlar mevcuttu:

Bir mahkûm, kuralların aksine davranırsa, bu gizli kural devreye girer. Ve işin iç gıcıklayıcı, en kötü yanı ise bu kanunun sömürülmesi ve asılsız cezalarla mahkûmları zan altında bırakmak. Örneğin bir suçlu, tecavüzden dolayı tekrar ceza yiyecekse, üreme organı, idrar kaçıramayacak biçimde sıkıca bağlanır ve ardından çok fazla su içirilir. Sonralarında tuvaletini yapamayan mahkûm aşırı dolan mesanesini boşaltamadığı için idrar böbreklere geri dönüş sağlar, bu, vücudun ağır tahribatına yol açar. İlerleyen seviyelerde ölüme kadar götürebilir. Fakat ceza bununla kısıtlı değildir, gerçekleşen olayın detaylarına göre şekillenir. Örneğin tecavüze maruz kalan bireye yumruk atılarak bayıltıldıysa veya iki bacak yardımcı ile etkisiz hale getirilip ardından yapılmak istenen uygulandıysa, azmedilme hareketindeki uzuvlar, kısıtlanır; çoğu zaman kırılır ve bilerek uzun bir süre

onarılmaz 'ölüm ya da yanlış kaynama beklenir' kimi zaman ise ilaç kullanılarak suçlu manipölasyona uğrattılır. Köhnemiş ve artık tastamam dirayetini yitirmiş ancak, önüne sunulan, zevk ve nefsanî arzularının himayesi altında kölelikte bulunan insanlara, yanlışın yanlış dayatılsa, hiçbir halükârda kötüyü ve iyiyi idrak edemez ve kendi hiçliğinin, ruhsal prangalarıyla bilincini yitirir. Öyle ki insanlara sunulan ve iyilikleri için 'sanrılar' takımını dayatmak, çocukluk yaştaki empozeler ile yarışır durumda... Dr Liwyer, Melagunie'de birçok infaz onayında önemli rol oynamış ayrıca mahkûmların, son anlarında da yanlarında olmuştur. Liwyer, suçluların tamamına dayatılan ve öyle olması gerektiği -empoze- aşılarmış, düzmece kanunların, bireylerin suçlarının "gerçek" cezası olup olmadığı konusunda tepki göstermediğini belirtir.

Ve ekler, aklınıza gelebilecek işlemlerin tümü mahkûmlara bir şekilde uygulandığında, varılan sonuçta mahkûm; acıdan dolayı yalvarır ve 'özür diler' fakat ne için özür dilediği ya da gardiyanın neden bunları pervasızca uygulandığı konusu meçhuldür. Bu, akıl hastalığının Melagunie'deki yansımalarıdır...

Bir yazısız kural örneği fobilerin istismarıyla sentezlenmiş yemek işkencesi ve artan ruhi baskı.

Fobilerin zirvesi olarak adlandırılan, fiziksel ve ruhsal işkenceleri sarsarak açık ara liderliğe geçen yemek işkencesi yöntemi; insanlara böcek, bakteri, zehirli mantarlar ve bitkileri, kimyasallar ile tadı kaçırılmış et ve et ürünlerini sunmayı getiriyordu. Paranoyak hükümler olarak adlandırabileceğimiz yanıltıcı ve baskıcı uygulamanın münadileri, mahkûmları üç hafta boyunca tanımadıkları, zehirli yiyeceklerle karşı karşıya getirmeyi amaçladı. Bu süre zarfında mahkûmlar hücrelerinden dışarı çıkarılmadılar, temiz hava alamadılar ve hatta yıkanmadılar.

Tüm bu durum, insanların bilmedikleri yemekleri mecburen tüketmesini gerektiriyordu; çoğu kişi ilk başta bu yiyecekleri tüketmeyeceğini düşünse de zamanla artan iştah hissiyle yiyecekleri bitirmek zorunda kaldı.

Kimi, tüketmesi istenen besini anlarken kimisi de hiçbir şekilde anlayamadı. Oldukça karmaşık duran bu besin, püre kıvamındaydı fakat içerisinde mevcudiyetini koruyan bazı kısımları da mevcuttu. Yemeğin ne olduğunu ilk anlayanlardan biri Martin'di. Tabağında kurbağa gözü, akrep kısıncı, un kurdu ve çeşitli böcekler olduğunu ayrıca, yanına verilen bir miktar etin ilaç koktuğunu anlamıştı. Fakat bu anlayışı, hiçbir durumu düzeltmek için yeterli değildi... Sahi, herkes hücresinde tek durumdayken, nasıl anlatabilirdi neler içerdiğini...

Melagunie'deki mahkûmları acımasız suretle karşılayan ölümcül diyet; üçüncü haftanın sonuna doğru getirisinin ne denli berbat olduğunu gözler önüne seriyordu; hemen herkeste yer edinen hastalıklar, bazı hükümlülerde ölümcüllüğe evrilmişti. Ve bu durum karşısında teşhis koymak Melagunie doktorlarına kalmıştı. Mide ağrısı çeken insanlara oksikodon, baş ağrısı çekenlere ise xanax sunan doktorlar, insanları yaşatmaya meyilli değillerdi. Hali ağır olan bireylere uygulanan işe yaramaz müdahaleler, doktorların mahkûmlar gözünde sempati kazanmasını sağlayan bir çabaya yitse de herkes, neyin ne olduğunu iyi biliyordu. İlerleyen vakitlerde ise birçok mahkûm direncini yitirmesiyle öldü.

Karanlıklar vardır, insanı hapseden.

Karanlıklar vardır insanlığı hapseden.

Ve yine, karanlıklar vardır istenmeyen duyguların tercümanı...

Karanlıklar vardır, insanın; içinden gelen!

Toz bulutu halinde 'masumca' cereyan eden, ardından, yanında getirdiklerini saçıp ortaya çıkaran gerçekler silsilesi; birçok şatafatlı kavramı bünyesinde barındırır. Bunlar bazen iyi ve dingin haletiruhiye ile karşılanırken bazen de sert ve acımasız bir dille eleştiriye maruz bırakabilir. Öyle ki betimlemeler bazen bir çiçeğin ne zaman açtığıyla alakalı olabileceksen bazen ise suçsuz yere hapis yatan insanların acısında eylem bulur... Çuha Çiçeği: kendi güzelliğinin farkına varmaksızın; insanların hayatlarını, öz benliğine karşı eleştirmekte gayet tabii bir malzeme olarak gören fertler; günden güne damıttıkları ve mâni olmazlar ise sonunda, bilinçli bilinçsizlik sancısıyla kendi değerinin kıymetini bertaraf ederek çöpe atacaktır. Fakat zihnî prangaların, sıkletlerini tam manası ile ele geçiremedikleri bu yerde, fiziki eylem biraz beri durumdadır. Buna müteakip, yapılanlar ise fiziki eylemlerin beri olduğu noktaların 'aşırılık' merhalelerinde saklı olduğuyla ilgilidir. Diğerlerinin sancılarına ve olur olmadık işlerine kadar ilgilenmemiz, kendimize karşın yitirdiğimiz saygımızın tezahürüdür, kendi ruh ve fiziki halimiz, azımsanmayacak değerdedir ve bu değer, gündüzleri imrenmeyi ve geceleyin açıp karanlıkta güzellikleri saçmayı getirmez...

Temizlenmiş bir mekân, ufak çaplı bir yer ya da hiçbiri... istenilmeyen anıların, zihinden arındırılarak silinmesi eylemi, temizliğin süratli ve 'kışkındıracak' kadar kuvvetli tezahürünün aksi yanlarında duran, insan aklını olmadık meşgaleler ile kurcalayarak fertlerin, saflıktan uzaklaşıp, kendi iç buhranlarında keşmekeşli bir yapıyı, diğerlerini meşgul etmeksizin kendi hallerinde kavrulmak nispetiyle ortaya konulmasını ister. Fakat bu durum, acizliğin en hararetli savunucusu olan, topyekûn bu halde ilerleyen toplulukların kendi eylem gösterme ve tavır takınma arzularını

bastırmaz. Çünkü bastırılmak eylemi, kaybolmuş ve sindirilmiş insanlığın büyüklenme ve kibirlenmesiyle insanlar üzerinde egemenlik kurmalarına yol açan dikenli bir yoldur. Bu yolda insanlar, çelimsiz ve kuvvetle olan bağında yitiklik mevcut ise kırılığandır, istenileni yapmada arzusu, şehvetsiz; isteklidir. Doğrunun yanlış ile karışması ve ardından doğruyu bulmanın, yanlışların elinde ‘zorla’ dayatılarak aranılması tehlikeli ve keşmekeşli bir durumu ihtiva eder.

Sahtekâr bakışlar görüyorum üzerime doğru bakan; çarpıtılmış insanlıktan yansıyan. Elllerinde bir silah, dizginlenememiş arzularının kölesiler! Halime acıyarak baksalar da içlerinde, cesaretsizliğin iplikle örülmüş yapısı, kurşunlarla yerini sağlama alıyor...

Bir Bütünün Parçaları

Vücutları tam tutsak; elleri belki uzanamaz ilerisine, eşyanın ve belki gözleri, engellerin ötesini göremez. Yapılanlar ve arzu edilenler, en iğrenç ve en üslupsuz işlerin, tehditkâr getirisiyle de baş başa bırakmış olabilir. Veya tastamam suçsuz olan bireyin, bileklerinde kelepçe ve pranga da tutunabilir. Fakat ister mamur ister mahmur olsun fertler, dirençli ya da dirençsiz; yaşanmışlıkların ötesinde, vücutların hapsedilmesinden ziyade, kendi ruhi prangalarının daima sıkmasından ve geçmişte, batağa sürüklemiş olan arzularının bu tehlikeyi pompalayan tavrını, kendinden uzaklaştırarak gerçek egemenliğe ve sıradanlaşmış, bayağılaşmış insanlığın vermiş olduğu basit sanrı ve sancılardan geçip zihnen özgürlüğünü takınmalıdır. Böylesine bir halde birey, eline geçirilen ve onu tamamen hapsedtiğini ve sindirdiğini zanneden iş bilmez insanlara karşın, ruhen gelişimin tohumlarını toprakta çatlatmalıdır... Zamanla süregelen durumlar karşısında gösterilecek hiçbir güç ve kuvvet, insanlığın aradığı gerçek karşısında direnemez ve parçalayamaz yapıda bulunur. İşkence ve zulüm; saklanmış insani kötülüğün kisvesi olarak uçar, gider!..

Tehir Edilen

Legal biçimde sürdürülebilirlik, işin ucundaki tehditvari, isyancı, kötümser ve kendi biçimini; elleriyle gasbetmiş, nefretinin hırçın darbeleri arasında silindirle ezilmiş; iyi ve iyilikten arınmış bir silueti, zamanı geldiğinde bertaraf ederek yıkıcı, yapıcı ve temizleyici hükmünü iştirak ettirir. Bu, anlayışların ötesinde, dillerin varamadığı, gözlerin puslu gördüğü ‘kör zannedilen’ noktaların yaşamı billurlaştıracak ve ahkâmını, şimdiye kadar görmek istenmediği biçimde ayan beyan edecektir. Eğer ki bizler, mevcudiyetini kaybettiğimiz ve anlayışsızlık buudunda hayatımızı kahrederek yaşamımızı idame ettirecek isek, yapılan işten, çıkan vukuattan hiçbir ders alamayacak isek, dillerin ötelediği ve birçoklarının anladığı fakat anlatamadığı ve bir kısmının ise söylemlerinin sindirilmeye çalışıldığı bu yerlerde vakalar, belki de en çetin ve en dehşetli biçimde anlayışımızı billurlaştıracaktır. Çalışmaların eylemsiz kalması ve eylemin bozularak gereken düzeni ifade edemeyişi yapılanların gerçeklerden ne denli kopuk olabileceğinin de tezahürüdür. Bizler, ahlakı ve tüm değerleri, doğduğu ve büyüdüğü halkın her demden işleyişini barındıramayacak kadar özgür ruhlarız ki, eğri ile doğruyu bir sıklette tutarak ikisini; ayırmaksızın kabullenmek, bildiği halde yanlışlar batağına girerek boğulmayı getirir. Tehir edilen, yıldırılan ve korkutularak ifade etmekten menedilmesi arzulanan bireyler, gerçekliğin cenk meydanında çarpışmayı bekleyen birer nefer olarak, değiştirilmiş kimyanın ve pranga tellallarının önünde dimdik duracaktır.

Korkutucu Esrar

Sabah doğan güneşin ışıltısı
Bir çocuğun gülümseyişi
Tüm güzel ve iyi olan her şey;
Elleri prangalarla örtülü ve dilleri
Bıçaklarla donatılmış bu ruhların
Kaybetmesini sağlıyor, hak edemedikleri şeyleri.
İçinde hengâme var bu sokakların
Direncimiz, direncimiz azaldı artık
Anlayamadık elimizde bulunan -bütün- değerleri
Birer birer ayrılıyor iyi olan her şey;
Önce acımız katlanıyor sonra -derdimiz- çilemiz
Yine bir sabah vakti amma
Elleri prangalarla örtülü ve dilleri
Bıçaklarla donatılmış bu ruhların!..

Ruhlar, empoze edilmiş yalanlarla insanların olanca tavrından ayrılmak isteniyor. Zihnen ve fiziken çöküşün sistematik gerçekleşmesi, beynin sancılarla boğuşarak ve siluetin hiçbir rezilliği reddetmeksizin kabullenışı... Göğsün daralmasıyla birlikte kaburgalara içten içe darbeler iniyor; ağrı, şekilleri gizlenmiş ve gözün göremediği bir biçimle, elektrikleniyor tüm taşıdığımız organlara!.. İstenilen, arzu edilen, uğruna kan, gözyaşı ve para dökülen tek gerçek olarak, köhnemiş insanlığın mülevves noktalarında iğreti ve şatafatlı hükümranlığını kurmak istiyor! Fakat, bu yalancı düzende hiçbir iyi unsur yok! Gözlerde yapanın da yaptırının da egemenlik kurmasını beklediği bu şatafat; derin manaları yitirerek kanın ve her adımda çırpınarak hayata olan asli görevini idame ettirmeye memur olan sıkletin, acizliğini vuku bulduğu sorumsuz ve canavarlığın topyekûn harekât çerçevesi içinde, vücuttan ayrılmaz duran, her saniyede vücudu kangren hale iterek hayatlarımızı katletmeyi amaçlıyor!.. Doğudan yahut batıdan isterseniz güneyden, kuzeyden gelin; Wazakhwa, Sardinia, Riberalta yahut Tórshavn belki de ismi ekseriyet tarafından duyulmamış yerler; mahaliniz, memuriyetinizi farklılaştırmaz elbet. Acının ve dökülecek kanın mütehasısı, arzulayanı iseniz buluşmak için farklılık sınır tanımaz! Çünkü hapseder aniden insanlığı duyguların tercümesi. Hapsedilen duygular katledilir, içindeki, içimdeki iyilik... Ve çıkagelir... karanlığı yara yara seni, beni yerimden edecek kimse!..

Zihni Hipotermi

Vücut direncinin psikolojik olarak zafiyet geçirmesiyle baş gösteren ve normalin aksine zihnin, stabilden labil hale geçmesiyle ortaya çıkan durum; zihni hipotermidir. Birçok hastalığın tam anlamıyla tesirinden evvel getirdiği komplikasyonlar; zihni hipotermi hastalığında da mevcuttur. Fakat bu durumda bulgular, hastalıktan daha cevval ve çetin konumda yer edinebilir. Varsayım, sanrı, halüsinasyon, her şeye inanarak bilinci yetkinliğiyle kullanamamak, olan dışı şüpheler, yanlış inanışlar ve dengesiz/hırçın/tehditkâr tavırlar sergilemek gibi semptomlarla karakterize edilen bir duygudurum vakasıdır, zihni hipotermi. Fiziki durumu olan soğuktan dolayı cereyan eden hipotermi ile arasında, temelde olan birkaç bağ dışında herhangi bir benzerlik bulunmayan bu durum; diğerinin aksine folkloru içerir. Daha hızlı ve acımasız bir mevdi bulguların hemen ardından getirebilecek olan zihni hipotermi, akıllı selim insanın temel dinamiklerini oluşturan gerçekleri ve insanlığın temel normlarını, olağandışı fikirler ve tezahürünü, vicdani ve fikri asılsız ve mesnetsiz sözlü tacizi; genelleme ile, yapanın ilkel arzularının canlanmasını sağlamasından başka hiçbir asli amacı barındırmayan eylemler bileşkesidir. Bu kallavi ve barındırdığı bünyede direkt ölümü getirebilecek empoze ve provokasyona meyli âyan olan hastalık; bireylerin değişen haleti ruhiyelerinin tedavi edilmezse ne denli bir cehennemi ıstırapla baş başa kalacaklarını şu notalar ile beyan etmektedir: ortaya çıkan davranışların; geriye tepen güç ve buna mutabık, etki buudunda herhangi bir söylemde yahut tek bir sözde dahil mutlak süratle ana gayesine ulaşarak ferdin, çıkacak olan sonucu istemese de arzu etmese de bilinçaltında yatan gerçeği olarak dışa vurulur. Zihni bocalama ve şuuraltının keşmekeşini ‘tamam’ düsturlar ile birleştiremeyen hastadaki dışarıdan ve içeriden gelebilecek her türlü müdahale; ilaç, ameliyat; direnci, blokları kazanmış ve boşa çıktığı düşünülen andan itibaren şalterleri indirilmiş dimağın, etraftan gelebilecek asılsız ve olur olmadık mesnetlere anında muhatap olması ve yaşam için gerekli altyapıya müsait olamaması; sonrasında henüz bitmemiş, fakat iyiden iyiye vahametini ortaya dökmüş, vücudun en hassas yapısı, bu celsede yine de çabaya girişir; operasyon yapılamayan ve kendi çapsız buudunda kaybolan dimağ; iflas ederek korkunç hastalığın en ileri seviyesini ‘delilik ve bilinç kaybını’ oluşturur. Bu durum, hemen ilerleyen dönemlerde mevdi en direkt yolunu gösterir.

Sani Lami

Sani, hücresinde işkenceden dolayı çektiği acıları, kanamalarının fazlalığında ölüme kadar götüreceğini öngördüğü için 'defterine' bu hale nasıl geldiğini yazmıştır.

Defterde:

Üzerimde uygulanan iki işkence yöntemi mevcuttu. Bunlardan biri, kafes içine sokulmamı ve kemiklerin kireçlenmesini içeren strappado tekniğiyle, diğeri ise cumhuriyet evliliğinden esinlenmiş olduğunu düşündüğüm; böcekleri, tatlıyla uyarıp acıyla bloklayarak agresif hale getirip saldırtmayı içeren, şekerli bir karışımın sürülmesi işlemiydi...

Bir kafes içerisine hareket etmekte, nefes almakta zorlanacağınız ve eklemelerinizin kısa vadede kireçlenmesine sebebiyet vererek; ileriki zamanlarda iç organlarda ve psikolojik olarak da ne denli zararlı olduğunu ortaya koyabilecek, en büyük stres işkencesi strappado tekniğidir. Günümüzde, eski ve banalleşmiş kafeslerin aksine modernize edilmiş 'ayarlanabilir' 'kireçlenme kafeslerinde' teknikler daha acı ve daha gaddar haliyle mahkûmları zorlamaktadır... Kafes içinde bulundurulduğum 3 saat boyunca, girmiş olduğum ilk andan itibaren hissettiğim kallavi ve dayanılmaz sancılar, vakit ilerledikçe onulmaz dertlere sebebiyet verecek gibi duruyordu. Âdeti, vücut direncinin tüm bloklarını derinden sarsacak bir yöntem olan strappado, sakat kalma, iç organlarda hasar gibi birçok problemle de bizleri baş başa bırakabilirdi. Geçen iki saatin sonunda tamamen çıplak olan vücudumun anüs nahiyesine, böcekleri uyardığını duyduğum bir karışım sürüldü. Bu esnada ise bana mütemadiyen, zorla yedirilen acı biberler ise günlerdir aç ve bitap halde olan benim, sancımı katlıyor, hastalıklara haberci niteliğini taşıyordu. Bunun teorik olarak yapılmasının nedeni, sürekli olarak acı yedirilen bireyin dışkılamasını sağlamak ve hassas organlarına, sürülen karışım tarafından uyarılan böcekleri blokaj etmektir. Bu durumda böcekler, üzerlerine intikal eden acıyı/pisliği bir tehdit olarak, bulunduğu yapıda görece ve bu durumu bastırmak için ısırarak, sokarak veya zehirleyecekti... İstedikleri durumun benzeri bir süre sonra böceklerin bir kısmının saldırması, diğer kısmının kaçışmasıyla eylem buldu. Yine de vücudumun hassas bölgelerinden böcekler tarafından ısırılmak, beni korkunç metabolizma hastalıklarına mahkûm kıldı. Vücudumu fiziken ve ruhen engebeli bir tehlikeye sevk eden bu, iki işkence; narin ve nadide hayatımı, korkunç bir şatafatla elimden almakla tehdit ediyordu... üç saatlik işkencenin ardından önce banyoya yıkanmak için götürüldüm. Fakat kafesten aciz sıkletimi çıkarana kadar oldukça acı

ve meşakkat çekmiştim; yarım saate yakın sürede kendime gelemediğim bu tarifsiz yöntem, genç bir adamı bunatacak cinstendi!.. Banyo esnasında suyla karışan kan, durumumun vahametini içler acısı haliyle gözler önüne seriyordu. Banyo ardından ise hücreme getirildiğimde, gerçek tahribat olanca tavrıyla hükmünü göstermişti! Ameliyat olmazsam kan kaybı ve acıdan ölmem, hiç kaçınılmayacak gerçektir... Ölümüm yaklaşıyor ve ben, yalnızca acı çekebiliyorum!..

Peki Sani, hapse nasıl girmişti? Bunun en haysiyetli ve idrakli biçimi şöyledir:

Korkutucu bir tarafı yok, esir düşmüş ‘köleler’ ve biçim alamayan zihnin, şuurun boşalımı... Stres pozisyonunda rahat ve serin bir düşünceye dalabilmek, akıl alır iş değil! Tüm çetinliğine ve dikenli yollarına rağmen, bunu başarabiliyordum! Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlasam da elimden gelen çabayı kendi çapımda gösteriyor, daha da ilerlemek için katettiğim çabanın göz ardı edilmesini istemiyordum! Problem teşkil edecek kadar ‘sıradan’ biri olmama rağmen yaptıklarım, daha doğrusu yapamadıklarım için insanları rahatsız ediyor; onların bilinçaltını kazıyarak doğruları koymakta diretiyordum!.. O kötümser insanların içsel buhranını duyuyor ve verdikleri cevabı anımsıyordum sanki:

Sen, kötü adam! Bizleri harap ediyorsun; şeytanlaşmış vücudumuzun iflah olamayacağını zannettiğimiz sıkletimizi, darmaduman ederek, iyi olabilmemiz için içimizdeki yanlışlarla harp ediyor, bizim hayatımız için çabalıyorsun! Söylemlerimizdeki tezatları boş ver. İyisini, elinden gelenin en iyisini yap! Bizi bu çetin ıstıraptan kurtar!

Aksini düşünmekten menettiğim suretim, bireylerin yüzlerine baktığımda ‘acımasız’ tavırlarını dizginleyecek bir hal için uğraşmakta memur olmayı getiriyordu... Bu hususla beraber, eksik olan tecrübemi onarmalı, insanlar için mahiyetleri yüksek icraatlar yapmalıydım. Ve tümünü gerçekleştirirken yolumuzu kesecek ve yanlışla sapmamıza mahal verebilecek her türlü kötülük simsarından ‘hınç, öfke ve nefretle’ şekillendirilmiş hayatların, en hararetli, toz pembeliğinin münadiliğini yapan şarlatanlardan; uzak durmalıydım. Bu yolda keskinleşen ve parıldayan, doğru hükümlerin yanında yanlış barındırmaktan beri olacak dirençli sıkletim; her türlü yobazlık ve an geciktirmeyen dayatma tüccarlarının ahlaksız ahlakından da kaçınmalı ve onlara karşın yapılacak misillemeyi, anlamakta zorlanacakları fakat, yalpalayan vücutlarının sindirilmesinden evvel, hayati dönüm noktasına ulaşacakları ‘ulvi’ âna sevk için vesile gayesini gütmeliydim, kendi içimde. Vatan ve sürgün kavramlarını insanlara iyice açıklayarak, bilinçlendirmeliydim. Temelsiz eylem ve propagandanın kirli ağlarını gözleri

önüne sermek için daima, daima çabalamalıydım!.. Fakat geçen zamanla uzunca yol katettiğim davam, birçoklarının istifade ettiği ve birçoğunun da tahkir ve provokasyon çalışmalarıyla görmezden getirmeye çalıştığı -yapım- için atılan iftira ile tamamen unutulmaya/unutturulmaya çalışılacaktı... Daima, insanlar lehine sunmuş olduğum ve parçalanmanın ötesinde limelenmiş bu sıkletlerin, bir ve diri tutulmasını sağlamak istedim... başarılı mıyım? Bilemiyorum. Belki de başarılı oluşumun ana hatlarını, birkaç kişiyi canice öldürmekten dolayı atılan iftira olarak sayabilirsiniz...

Mandela Mbeki

Kamerun'un Kribi köyüne 1967 yılı ekim ayında arkadaşıyla intikal eden İngiltereli Anthony Samuel bir Tür sanatçısı ve gezgindir. Mesleği gereği insanların ilgisini çekecek ve üzerinde derin düşünceler kurarak düşüncelerine farklılık sağlayacakları işler yapar, bazen de gezmiş olduğu mekânların videolarını kaydedip, İngilizleri hayretler içerisinde bırakarak para kazanırdı... Tümüne rağmen Anthony, insanlardan daha fazla para elde etmek istiyordu ve bu yönde çalışmalar yürütüyordu. Girişimine, birçok Afrika ülkesini beraber gezdiği arkadaşı Franklin Matthew'dan aldığı öneri ile 'kabilelerin yaşam tarzı ve farklılıklarını fotoğraflayıp, video kaydı alarak İngiltere ve dünyadaki insanlara servis etme' tavsiyesini memnuniyetle karşılayan Anthony, bu yolda devam eder.

Bunun için Kamerun'un Kribi, Mamfe, Mbandjock, Ndian köylerini ve insanların yaşam biçimlerini inceleyen ikili, en başından karşılaştıkları birçok unsur ile heyecanlanmıştı. Buralarda yaşam söylenin ve anlatılanın dışındadır; zorluklar, buna müteakip geliştirilen sistem; beslenme, gıda bulma, avlanma, evlilik ve 'en basite indirgenmiş' "iptidai" yaşam stili, iki İngiliz'in hem hor görmesine hem de hayretler içinde karşılaşmasına sebep olmuştur; en büyük nedeni ise, kendi ülkelerindeki zenginlik, şatafat ve bolluk içinde gelişen hayatların, yüzleştikleri sefalet ve insani durumun karşısında kör ve aptal oynamasıdır.

Yine de karşılaştıkları tüm zorluklara rağmen işlerine devam eden iki gezgin, bu ülkedeki son köy olan durakları Ndian'a geldiklerinde ilginç bir durumla karşılaşır. Bu köyde yerel halkın yanı sıra Akondroplazi ve albino hastalığından muzdarip insanlar da yaşamaktadır... Kuzey Nijer'den Kamerun'a göç eden bu insanlar, diğerlerinden daha kısa ve albino olmaları nedeniyle tanınıyordu. Ayrıca Ndian halkıyla problemsiz bir yaşam sürüyorlardı... Ta ki, iki İngiliz gezginin bu yaşıntılardan haberdar olmasına kadar...

Kendilerinden daha beyaz, siyahi etnik gruba ait insanlarla karşılaşan gezginler, 'cüce albinoları' görünce ilgi ve iştah ile mercek altına aldılar. Kendi kumaşlarının aksine, buradaki insanlarla, hiçbir yerde gerçekleştirmedikleri samimiyet ve yakınlık ile dertlerine, hastalıklarına merhem olma gayesi 'süsü' vererek; ülkelerinde mevcut olan ve insanları azami surette sömürmeyi ilke edinmiş 'Human Zoo' ismiyle bilinen insan hayvanat bahçesinde, bu insanların pekâlâ ilgi çekeceklerinde hem fikir oldular...

Bu nedenle tedavi ve iyi yaşam vaadiyle Nijer asıllı siyahileri, İngiltere'ye satmak için götürmeyi arzulayan gezginler; albino cüceler ile iş birliği yapmak istediler... Teorik olarak, duygu bazından ele alınmadığı için hiçbir problem içermediğini zannettikleri bu plan, sandıkları kadar kolay olmayacaktı elbette.

Bilinçaltılarında yatan gerçeklerin dışına çıkılmasının ardından, bir gün ellerinde hediyelerle on iki kişilik grubun yanına giden iki gezgin, bir aylık zaman zarfı içerisinde grupta gözlemledikleri 'ciltlerinin güneşe olan hassaslığının hayatlarında ne denli ciddi kısıtlama oluşturduğunu' anlatarak, beraberlerinde gelmek isterlerse İngiltere'de iyileşmelerine yardımcı olabileceklerini söylediler. Ayrıca gezginlerin bir kozu daha vardı, o da gruba karşı 'iyilik misyonu' yürüttüklerini belirtmekti.

Fakat içlerinden birkaçı çıkarak, bu adamların şarlatan olduğunu ve asılsız iddialarda bulunarak kendilerini manipülasyona uğratmaya çalıştığını savundu, gezginleri kovdu... Bu, eskilerin getirdiği derslerden başkası değildi!..

Yalnız ne yazık ki bu durum, içlerindeki herkesi tesiri altına almamış değildi. Yaşı genç ve diğer insanlar gibi yaşama arzusu içinde olan Mandela, hariçti. Ailesini erken yaşlarda kaybetmiş ve gelmiş olduğu yerdeki farklılıklardan dolayı kendi kumaşından olan insanlarla birlikte yaşamayı zorundalık gören Mandela, aslına bakarsanız marjinal bir kişilikti. Fakat bunu yansıtmakta bünyesi gereği zorluk çekiyordu. İlk konuşmanın ardından ayrılan Anthony ve Franklin, bir sonraki sefere yalnızca ebeveynleri ölmüş Mandela'nın kendileriyle konuşmaya gelmesiyle, tekrar bu gruptan bir kişi ile irtibata geçebildi. Diğerlerine haber vermeksizin gittiği iki gezginin yanında, tüm söylemlerin doğru olup olmadığı konusunda düşünmeden inanan Mandela, bu adamların sahiden kendisini rehabilite edecek iyileşmelerde bulunabileceğini düşünüyordu...

Tenha bir bölgede gerçekleşen konuşmanın ardından, Mandela hiçbir haber vermeden, bir hafta içinde hazırlanarak yıllar boyunca beraber yaşadığı gruptan ayrılarak İngiliz gezginlerle birlikte Kamerun'dan ayrıldı.

Büyük bir umutla tedavi olmayı ve vücudunun hassaslıktan kurtulmasını arzulayan Mandela, tüm işlemlerinin ardından İngiltere'ye gezginlerle, gemi yoluyla gitmeye koyuldu... 12 günlük yolculuğun ardından İngiltere'ye geldiklerinde, Mandela'yı sindirmek amacıyla, ülkesinde bulamayacağı bir yaşamı vaat eden Anthony, hayvanat bahçesi işi ayarladığını söyler. Mandela ise bu gelişmeyi kendi hayatının ihyası için iyi bir gelişme olarak farz ederek, memnuniyetle karşılar.

Fakat olayın aslında Anthony, Mandela'yı 'Human Zoo, New Generation Circus' adı verilen, mekâna satmıştır... Bu sınırı aşmasıyla içindeki kötülüğü dışa vurarak, saklanmışları dillendiren Anthony, iş gününün gelmesiyle Mandela'yı da acı gerçeklerle yüzleştirdi; kendisini, insanların diğerlerine sunulduğu, sirk ve hayvanat bahçesi birleşimi olan 'human zoo'ya' sattığını, bir daha görüşmeyeceklerini belirterek yanından ayrıldı.

Muhatap kaldığı hitap karşısında gerçeklerin acı darbesiyle yıkılan Mandela, Anthony ve Franklin'i gerçekten de hayatı boyunca bir daha göremedi. 'New Generation Circus' adlı sirke uzun bir süre çalışmasının ardından kendisiyle tanıştırılan Somalili Safia ile evlenen Mandela, tüm yaşamış kötülüklerden ırakta bir aile kurdu. Birkaç yıl sonra ise oldukça sağlıklı oğlu oldu. Fakat bu zaman zarfı içerisinde kadar maruz kaldığı ciddi stres ve kaygı; Mandela'yı yıkacak hastalıklarla geldi. Otuzlu yaşına kadar dek çalıştığı tek işinden, kanser hastalığı nedeniyle 1996'nın sonlarına doğru ayrıldı.

Yaşamı boyunca evine, doğduğu topraklara dönmek arzusu ile yanıp tutuşan Mandela, hayat meşgalesinden ancak hasta olduğu 1997 tarihinde kurtulur. Hasta döşeginde birkaç ay geçirmesinin ardından 1997'nin başlarına doğru, yaşamının getirdiği stres, kaygı ve aidiyeti bulamama hissinden dolayı kendine dayattığı içki sebebiyle, sirozdaki ölür. Vasiyeti üzere Kamerun'a gömülmek isteyen Mandela, hükümet yetkililerinin bunu ailenin yalnızca kendi parasıyla gerçekleştirebilecekleri tutumu yüzünden vasiyet gerçekleşmez... Çünkü Mandela'nın ailesi sağlık giderleri ve borç batağından kendilerini bile düze çıkaramayacak durumdadır. Bu yüzden Mandela ölmüş olduğu yere yakın 'Kimsesizler Mezarlığına' gömülür.

Mandela, Hasret dolu gözlerle iç çekerek anılarında yaşadığı, kendini ait hissettiği yerlerin aksine acı ve sefaletin Batılı prangalarıyla ufacık bünyesi ile daima direndi. Üzerinden milyonlarca dolar kazanıldı. Fakat ne yaşamını idame ettirirken ne de ölüm döşeginde iken ailesinden başka hiç kimse yanında olmadı. Tabii iyi yaşantıları da oldu... sevdiği kadından bir çocuğu oldu ve kendisinin aksine oğlu, tamamen sağlıklıydı. İsmi 'Kribi' koydu... Mandela, 17 yıl önce 13 yaşında kandırılarak getirildiği bu topraklarda, özlemini ve geldiği yerlere bağlılığını evladına verdiği isim ile haykırdı! Kendisinden arta kalan yalnızca evladı ve eşi oldu...

...Derinlerden gelen ve kulağımızda acıyı sindirmemizi sağlayıp ardından başkalaşan acının tezahürü; psikolojik baskısı ve getirdiği drama ile, biliyorum ki şahin görünümlü akbabaların sınırlarını zorlayacak. Fakat Mandela, ardında acılı bir aile bırakırken, onu kandırıp bu topraklara getiren Anthony, iyi bir yaşam ve sona muhatap olamadı. Yıkta hayatların yanında derin psikolojik etkilere maruz kalan Anthony, yıllar içinde çeşitli paranoyak sanrılarla boğuştu. Kendini tehdit edenlerin olduğunu zannederek silah taşımaya başladı. Bu silahlanması, getireceği felaketlerin habercisiydi elbette. Vehimler sonucu bir gece vakti ailesini ve neler olduğunu anlamak için gelen komşularını öldürdü. Kendisi için açılan defter, cinayetlerle dolamadı. Mandela'ya kadar birçok kandırılarak kaçırılan insanların suçlarıyla birleşen kabahati; Melagunie'ye sevkini getirdi. Toplu infaz ve organize suç işlemesi, üçüncü sınıf suçlu olarak kabulünü sağladı... Bir ayı çıkaramadı... Melagunie'de gardiyanlar tarafından 60 yaşında demir sopalarla, vücudu ezilerek öldürüldü. Ardında nefret yüklü insanlar bıraktı...

Direnç

*Mütemadiyen kaybetmeye
Yüz tuttuğumda
Hınç ve nefretle –daha da-
Saldırdılar.
Biliyordum –onlar da öyle-
Er ya da geç
Doğruluk -kırar-
Yanlışların hükmünü.*

Aksine

Künbül tavırlara ek, söyleyeceğimiz farklı bir açıdan tezahür eden yansımalarıdır.

"Düşünmekle ilgili değil de hissetmekle olan bir şeyi saklamanın hiçbir anlamı olmadığını fark ettim. Çünkü sonunda kendinize acı çektirecek ve hayatınız boyunca kendinizi mutsuz edeceksiniz."

Farklı yapılanmaların aksine, işleyişi mükemmeliyet şeridinde kusursuzca devam eden bu temelleri de tabanı kadar sert ve ulvi olan yapılanma; kendine müsait bir başka yapılanmaya müsait olamayacak kadar 'iyi durumda' iken yapılan standartlık düzeyine bile yükselemeyen arzu ve ihtirasların oluşturduğu mesnetsiz yapı, eskimişliğini ve biçimsizliğini haletiruhiyelere farklı bir açıdan, hoş, uygun bir timsal ile yansıtmaya çalışır. Ne âlâ ki, herhangi bir iş, bir oluş ve yapılanma bu durumun bilinçli karşıtçısı ve bozguna uğraticı yapıda ise dizginler, muntazam bir akıl sahibi ferdin, belirli bir kısmı kendi himayesine verilmiş, bu ince ve hassas noktaları bulunan yapıyı incitmemelidir... İncitilmesi dahilinde, suretini süratle terk edebilecek olan ve yerini arzuların dizgin tutmayan, pervasız yapıyla baş başa bırakacaktır; yıllar geçse de kaybolan gerçek, menfi telkinler ile yeri tutturulamayacak kadar coşkulu ve kasvetli olacaktır.

Buna müteakip fertler, azgınlık ve gerileşen terakkilerinde sanrılarla boğuşarak, bilince ait hiçbir şeyi kabullenemeyişlerinde bir aydınlanma ve ilerleme kisvesi altına saklanarak yalnızlıkları ve bitirilmiş inkılaplarının 'nedensiz ve niçinsiz' tellalları halini alacaktır. Dışa vurulmaması gereken birçok unsurun, biçimini; memsuh hale getirip, empoze ve çeşitli provokasyonlarla bireylerin kafalarına 'çekiçle vurarak' sokulmaya çalışılan ve müstehap olmayan, insani normların ve insanlığın en garabetli düşmanına, kucak açmak, bu düzeysiz ilişkileri savunur hâle gelmek; fertlerin ve buna müteakip kitlelerin, tamamına düşmanlıkta hem zirve konumunu hem de başı çekmek sebebiyle üslupsuz ve pervasızca bir cehaletperver olarak bireyin nitelenmesini sağlar... Doğan ahlaksız yapı, getireceği yapılanmalar ve gebe olacağı kötülükler dahilinde, çetin bir ıstırap içinde bırakılmayı ve kurşunlanarak hayvanî arzularının öldürülmesini, belki de tamamen katledilmesini ister. Bu olmadığında, folklor dahilinde nice bedbahtlık sürmeye neden olacak bu kangren oluşum; kesilmediği taktirde, kendinden olmayanı daima öteleyecek ve nefretini her halükârda, hiçbir taviz vermeksizin, insanlar üzerinde kurmaya çalıştığı hükümranlılık ile kendinden başka her durumu sindirmeye çalışarak, besleyenin bile korktuğu iğrenç ve iğreti bir suç makinesi olarak karşılarında

dikilecektir. Savaşın ve getirdiğinin sebeplerini korkunç olarak niteleyenler, ölenlerin içinde -kendi bön akıllarıyla çerçeveledikleri biçimler dahilinde- masumlar da var! Tarzında marjinal bir tavır takınarak, hoşnutluklarını, insani duyguların baskılamasından dolayı ele alarak, doğruyu ötelenmiş bilinç kaideleri olarak dışa vururlar. Prangaların ağır ve tok yapısından çok, kendi ruhsal prangalarının ve arzularının kölesi haline gelerek insanları, nefret ve öfke sepetinde sindirmeye çalışanlar, en büyük nefreti kendi içlerindeki ‘boşaltılmış’ sebeplerin yerini dolduran ‘veba’ ile saklamaya ve diğer insanları kötülüğe sevk için çağırmaya çalışır!

Melagunie'de Cinsellik

Dünya çapında hapishanelerin genel yapısını eleştirisel manada ele alacak olursak, önümüze çıkan birçok abartılı/abartısız somut ve soyut olgu olacaktır. Tezatlıkları, dengeli olmayan bu yöntemlerin birbirlerine olan benzerliği ve ortamların onmasının bilinçli yahut bilinçsizce önlenmesi, diğer keşmekeş mevzulara da yol açmaktadır. Dizginlenemeyen cinsel dürtüler, ahlaksızca savaş, sorgulanmayan cinayetler ve tamamı insanlık dışında davranışlar, tüm onarılmalara savunmak mahiyetinde sur çektikçe bu yanlışlar çığ gibi büyüyecektir.

Genel yapısı itibarıyla, Melagunie ve diğer hapishaneler birçok yerde aynı durumda dursa da detaylı incelendiği zaman ayırım fark ediliyor. Melagunie'deki yasaklar, diğerlerinin aksine 'yetersizlik' konumunda barınmaz ve gizlice uygulanması memurlar tarafından "azmettirilemez" yapıdadır. Bu nedenle, birçok hapishanede görebileceğiniz mahkûmların birbiriyle zorlamalı, istekli yahut 'mecburen' ilişkiye girmeleri de tolerans göstermeksizin sıfırı görmüş durumdadır. Gevşetilen mevzuların rayında tutulamamasından ötürü doğacak hiçbir sebep, önlenemeyen işler için yeni ve yinelenen bir hesabın yapılmasını gerektirmemeli. Daima ölçülüp biçilmeli... fakat işleyişte ikiyüzlülük ve dayatılma konusu da ele alınmalıdır, yoksa; yapılacak her adım, insanlar aleyhine yollar açacaktır.

Arzuların bastırılması, önlenmesi, kastrasyon ve çeşitli yöntemler kullanılarak duyguların sindirilmesi; açılan sebep, sonuç ilişkisinde birçok problemi de yanında getirecektir. Önünüze daima sunulan ve bunu, bir gereksinim olarak kullandığınız herhangi unsur, ellerinizden bir daha verilmeksizin alındığında onu arayıştaki sizi bitap eden yorgunluğunuz, yanlış yollara itmekten geriye kalmayabilir. Bu nedenle yasaklar, Melagunie içerisinde diğerlerinin önemseyemediği kadar sert ve gerçekçidir...

Melagunie'de Suç ve Suçluluk

Kaybedilmiş insanlıktan kalan ruhsuz ve namütenahi karışık öfke, tunçlaşmış ve aklın iktidarını kaybetmiş zavallıların taşımış oldukları çelimsiz ama şiddet dolu vücutta kendi yerini amansız ve onarılamayacak bir biçimde teşkil eder. Bunun için ister Bauchi'de ister Trier'de isterseniz de Hyrana'da yaşanmışlıklar gözünüz önüne serilsin, tek ve ulvi bir bakış açısıyla bakılmaksızın verilen yargı, kof ve mefluç olacaktır, bu da dünya üzerindeki yanlış algının kırılmamasının asıl, şiddetli biçimidir. -Karahindiba sürgün çiçeği-

Zaman içinde çeşitli külfetler çekerek bir yapı oluşturmayı arzuladığımız hayat, gerçek anlamını bulmaktan beri olduğumuzun acı tablosudur. Öylesine ki, kaçışımızda; tüm değerleri ve tüm insanlığı unutuyoruz. Kaçarak kendi dar zihnimizde buluyoruz kendimizi. Çünkü enayiliğimizle harap ettiğimiz aslı manamızı aramayı sonlandırma gayretimiz billurlaşırken, elde ettiğimiz unsurların anlamsız paradigmasını oluşturuyor. Geçen zamanla süratle boşalan zihin, daima bir şeyleri arar hale geliyor, bu, öylesine bir arayış ki, kafayı derisinden kopartacak biçime sokarak zihinsel patlamaların eşiğinde intiharları çağrıştırıyor. Zihinsel bunalım, fiziksel buhranın en büyük yardımcısı olarak vücut bulurken insan, eylemlerindeki tevazu, dinginlik ve haysiyet duygusunu yitirerek bilinçsel çöküşünün de fitilini yakıyor... Tastamam değişerek içteki kötülüğün dışavurumunu yansıtan birey, bu sefer olur olmadık işlerin savunucusu haline gelip, kokuşmuş insanlık afetini yaşantısı üzerinde resmediyor. Fakat bu resmediş, yoldan çıkmışlığın bir tezahürü olarak fiziksel eylemi de kendi kumaşından olanı da beraberinde getiriyor. Kötülük; suç teşkil etme haline evriliyor... Pekâlâ suç, kötülükten dolayı yankılanıyor kulaklarda...

Suçluların bulunduğu konum ve hırçnılık seviyeleri, diğer insanların arasında farkındalıklarının belirmesindeki en büyük sebep olabilir. Fakat iyi, fakat kötü; bu zaman içinde gözükecektir... Suçluluğun ve suçluluk mekanizmasının önümüze sunduğu en büyük ve somut gerçek ise, diğer insanların yaşamlarını tehdide sokmak ve hayati manevraların yapılmasını engellemekten geçmesidir. Yaşam; insanlar için en haysiyetli ve en temiz arzuların yapısını barındıran olgu iken, birilerinin bunu kırmasına izin verilmesi, insanlık açısından dehşetli bir ânı oluşturmaktadır. Bu nedenle, insanlar arasından çıkan ve ortamın aleyhtarlığını güderek insanları suça ve kötülüğe sevk eden hiçbir insan, cezadan mahrum bırakılmamalıdır. Tabii ki suçluluk içerisinde gördüğümüz ve diğer insanlar yanında kendimizi umutlu ve mutluluk katsayısı artmış biçimde hissetmemiz, yanımızdakilerin ve kendi öz şahsiyetimizin 'suçtan' beri olacağımız anlamına da gelmez. İçimizde

dizginlenemeyen dürtülerin dışavurumu ve sancılar halinde beynimize intikal eden yanlışlar silsilesi; hastalıklar ve travmalar, bizlerin yanlışla gitmesinde yol açabilir. Demek oluyor ki insan, suç sevmemeli fakat bu gerçeği de inkâr etmemelidir... Suçluluk, tarihin en müstehcen suçlarından daha fazla bozukluğun nedenidir... Evrelerini incelediğimiz zaman bu gerçek, eylemleri bile isteye yapmayı, suç arzu edip, gerçekleştirmeyi reddetmeyi ve hiçbir halükârda suç kabul etmeme ve işlemeyi istememek durumunda ‘yanlışlıkla’ yapmayı da içerir. Pekâlâ mahkûmiyet, insanlar için kumpas kurmak, tehdit oluşturmak, terör estirmek, özgürlükten menetmek gibi genel cezai işlemleri kapsayan unsurların elinde bulunsa da bir işçinin düzenini, liyakatsiz ve hayati tehlikeleri gözetmeden ayarlamak da bir ferdi isteyerek katleden insandan ayrı tutulmamalıdır.

Melagunie’de İşkence ve Teknikler

İşkence tarihi mevzuları izlediğimiz zaman, azgınlık ve kötülükte şiddetli bir boyuta intikal etmiş fertlerin karşısında kullanılan çetin ve ıstırap dolu; kahredici bir eylemdir. Günümüze yaklaşan zaman dilimi içerisinde kadar bu durumların hâlâ baş göstermesi bizlerin, doğruyu aramaktan uzaklaşarak kendi prangalarımızda yaşama çabasına girmemizi gösterir. Toplumsal yapıyı onarmayacak ve yaşam örgüsünün gerektirdiği şekilde işlenmesi altyapısı oluşturulmadığı takdirde sunulan çürük ve vasat öngörmeler, gerçek manasıyla insanlık değerlerinin kavranamadığı zamanda insanlar için oluşacak, her halükârda sansasyonel ve infial oluşturan davranışları içerecektir. Ayrıca saygı ve sevginin ne demek olduğunu, insanlığın ne demek olduğunu, gerçek anlamlarıyla değil de kendi çapsızlıklarıyla kavram kargaşasında indirgemiş olanlar, kendi yumurta kabukları içerisinde kalarak, diğerlerini soyutlayıp birçok eylem/katliamda bulunmuşlardır. Hatta bu durum öyle bir hal almıştır ki ilerleyen evrelerde, kendi taraftarları ve eylem arkadaşlarını da bu hengamenin içinde, yanlışlar kisvesinin müdavimi haline getirmişler. Nedenlerin, nedensizce; cevapsız kaldığı ve insanlığın yetimliğini içler acısı bir halde bizlere öğretenler, baskı ve zorbalık yöntemleri ile insanların bir kısmını sindirmek istemektedirler. Çeşitli metalar ile insanları kırmayı ve mutlak gerçekten gözlerini yumarak kaçmayı arzulayanlar, daima büyüyen bu fikrin münadileri önünde, kendi çıkardıkları hengâmede kavrulmayı arzulayamayacak fakat, insanların bu noktada ateşe girmesi amacını güdeceklerdir.

Melagunie’de Başkalaşan Duygu durumlar

Birçoklarının yanında bulunmaktan bile imtiyaz ettiği, korku ve ahlaksızlık kokan o eski bataklık, artık kurumaya yüz tuttu... İyinin ve kötülüğün aşamadığı bu yerde, kendi hengamesinde, karşısına gelen her muhatabını ya yutarak sindirdi yahut kendi kirinden soyutlayarak hükümranlığına devam etti. Gel zaman, git zaman insanlar için topyekûn seferberliğin oluşacağı o, kutlu zamana kadar; kendi nefsinin terbiyesi için katî surette bir ilerleme katetmemiş ve bu bilinçsizlik buudunca hareketlerini onmaksızın yaşatmıştır... Geleceğin nelerle geleceği konusuna hep, bilinçsizlik şuuru müddetince bakan bu köhne ve içten içe bozulan bataklık, hiçbir zaman için hesaplanamayan şekilde suret alarak hem içindeki yutulmuş olanları hem de yutulmaya yüz tutmuş bireyleri bilinçlenmeye davet edecek gerçekleri, sindirerek kendini ve birçoklarını hezimete uğrattı. Yine de insanları bulacak taşan ve soluyan ak öfke; tüm güzelliklerin engellenmesini yakıcı bir dehşetle karşıladı ve bataklığın eski şatafatı; esamesi okunmayan yaşanmışlıklara dönüştü!..

Şiddetine hızından kavuşmuş, bilinçli görünen karmaşık öfke; hıncına öyle sahiplenmiş ki, diyarlar ötesinden birçoklarının anlayamadığı bir biçim, bir surette gelmekte. Öylesine, lalettayin değil elbet. Sanki, masum ölen her fert için şiddeti katlanarak artan, kırılan her kemik, her damlayan kan için, her parçalanmış suret, her ailesinden kopan insan için ayrı ayrı billurlaşan, demlerini bambaşka bir hâle sokan, acılı bir insan gibi fakat asla kötülükle değil!..

Tehdit ve Tahrik: Mikenaco

Nefretim işleniyor, bir demirin işlendiği gibi! Yalnız, kuru bir hüznün var, yüksek ateşin getirdiği... öfkeyle işlenen nefretim, hırçın darbelerle iyi şekil alamıyor. Çarpık yerleşme yahut bilinçsiz bir çırpınış gibi; biçimsiz... İnlen her çekişte vücudum yıpranıyor; kendimi kaybediyorum.

Hiçbir şey güvenleri sarsmak kadar kötü değildir; ahmak topluluğuna bakarken içimde insanî hiçbir duyguya yer vermedim. Bu da beni, onların seviyesine indirgedi, fakat ne âlâ! Hak ettiklerini düşündüğüm zulüm onları da bulabilecekti sonunda... İnsanî duygulara yer vermem beni o anlık kırmak yerine, tersine etkisiyle; güçlendirdi! Yine de bulunduğum binanın altıncı katında, eylem günü teyakkuzda beklerken cebelleştiğim onlarca sancı, bizleri kırarken, bu insanların içinde de var mıydı? ...

Günlerden çarşamba, saatler ise on dokuz sularını gösteriyordu. Meydan insanlarla dolup taşıyor, ben ise mümkün olan en iyi ân için beklemedeydim. Mikenaco Filderbrock ve çevresindeki destekçilerini izliyor, kışkırtıcı silüetlerinin darbelerle parçalanmasını hayal ediyordum... İnsanları kışkırtarak hiçbir değerine yer vermeyen kötülük timsali bu insanlar; ölmeliydi! Ama acı çekerek, aniden değil... tüm incittikleri canların hesaplarını görmeliydiler...

-Şundan emindim, bu mevzuu ister istediğim gibi isterse de başarısızlıkla sonuçlansın; hapse girecektim ve en katı suçlamayla baş başa kalarak müebbetle yahut infaz edilmekle cezalandırılacaktım... İnfaz?.. Kaldı mı diyebilirsiniz. Bunun varlığından eminim.

Yine de her tedbiri almıştım. Kadın görünümümle ilgi çekmeyecek bir halde giyinmiştim. Sıradan insanlar gibiydim ve günler öncesinde bulunmuş olduğum binadaki yerimi hazırlamıştım... Elimde RPG ve yanımda iki adet roket, ellerimde deri eldivenler ve hemen odanın içerisinde büyük bir kazan içinde kaynayan alüminyum vardı...

Bu sırada dışarıda toplanan kalabalık, yapacakları hakkında beş, on dakika boyunca münakaşa etmenin ardından yavaşça ilerlemeye başlamıştı. On binlerce insanın ve birçok gazetecinin bulunduğu bu yerde; birazdan çıkacak olayı kurgulayan ve gerçekleştiren her kişi elbette "deli" olmalıydı... Kalabalığın rotasyonu, sağdan sola doğru olacak ve orta kısma geldiklerinde konuşma için durup tezahürat ve alkış tutacaklardı...Tümünü biliyordum... Yoğun kalabalığın

olduğu grup orta kısma geldiğinde gözlerim, Michael, Jordan ve Emilia üçlüsünün durduğu ve hararetli konuşma yaptığını fark ettiğinde yaklaşan acı, ellerimden süratle akmayı bekliyordu... Hayatımda ilk defa kullanacağım roket atışı için hazırdım. Varsinki caddesi 3.blokta duraklayan insanların üzerine doğru nişan alıp ilk roketi ateşledim; ana hedefim Özgürlük Partisi'nin başlarıydı. İlk atışıma göre gayet iyi hedef alıp ateşlemiştim. Ardından ikincisini de aynı hedefe doğru ateşledim. Ortalık bir anda patlayan yanardağın önüne geleni biçip kül etmesiyle eş değer haldeydi; cehennemi çağırıyordu. İkinci roketi yolladığımda artık kaçma vaktim gelmişti, insanlar çıkan hengamede ne olduğunu anlamadan uzaklaşmam gerekiyordu. Odanın içinde hâlâ kaynayan alüminyumunu alarak silahın üzerine doğru döktüm, heyecanla o kadar fazla döktüm ki az daha ayaklarımı da yakacaktım. Ardından odanın kapısını kilitleyerek çıktım. Bu âna kadar hiç kimsenin görmediğinden emindim. Usulca binanın yangın merdivenlerinden aşağı doğru inmeye koyuldum, yangın merdivenlerinin bitimi otoparkın dışına çıkıyordu, fakat çıkmak yerine otoparka gelerek arabama bindim ve uzaklaşmaya başladım. Ambülans ve polis sirenleri akşamın sessizliğini ve huzurunu bozmuştu ayrıca bozulan bu "huzursuzluk" huzuru ile gayet tabii 'ana huzursuzluk' yer değiştirmişti. Sıra, bizdeydi! Ve şu anda en umutlu, en huzurlu insan bendim...

Bu andan sonra, ülkemde sıradan bir şekilde hayat idame ettiremezdim. Ayrıca buna gerek de kalmamıştı. Çünkü en büyük gayemin, bizim gibi insanların hayatını zehretmekte olanlara karşı vereceğim savaşta olduğunu çoktan anlamıştım. Belanın başını çeken bu insanların bir süre sonra öldüğü haberini, yerel kaynaklardan okuduğumda içim ferahlamıştı, ayrıca bu, ülkemizin insanlarına olan fedakarlığımın da tezahürüydü. Yine de aralarından ayrılmam ve beni bulmamaları için çabalamam gerekiyordu...

Biraz sonrasında eve geldiğimde üzerimdeki eşyalardan arınıp, kostümleri yakmanın ardından banyoya girerek yıkandım. Tek celse kanıt bırakmadığımı düşündüğüm bu olay karşısında, hassasiyetimi koruyordum ve bu hassasiyet içten içe beni tedirgin ediyor, -Sanrı severlerin, kendi içi kokuşmuşluklarının getirmiş olduğu sebepleri ve buna müteakip sonuçların neler olduğunu anlayamadan, üstüme atacağı, yaftalayacağı iftiralar ve ithamlar, şimdiden beni törpülüyor, daha "kırıcı ve nefret" edici hale sürüklüyordu.- Fakat vuku bulmuş olay karşısında içimde coşmayı ve kırılmayı arzulayan duygularımı sindirmeye çalışıyordum. Bu esnada ise, daha önceden işlemlerini hallettiğim ve biletini satın almış olduğum uçak için hazırlığımı tamamlamıştım. Evimden, vatanımdan belki de yıllar boyunca ayrılacaktım... belki de bir daha görüşemeyecektik, üzgün ve kırgındım, diğer

yanım ise sevinçli ve umutluydu. Bir taksiye binerek havalimanına doğru yol aldığım sırada, telefonumdan, manşet olarak düşen haberleri okuyordum, yerime yakalanan ve olayı anında kapatmaya çalışan hükümetin zalimce ve acımasız tavrını gördüğümde hayretler içinde kaldım, o zaman şunu çok daha iyi anladım. İnsanlar, birbirlerine uzun zaman önce değer vermeyi bırakmış; bittabi çoğunluktan bahsediyorum. Umursamaz ve kendi değerlerinin aksine hiçbir değere önem vermeyen bu –haysiyetsiz- yapının köhne ve tahribata uğramış silüetine hakaretler ediyordum... İçimdeki cereyan eden ve atağa daha da geçmek isteyen düşünceler, sindirmeye çalışanı sindirmeye sevk ettiriyordu âdetâ... Havalimanına kadar intikal ettiğimde, benden hiçbir kimse şüphe duymamıştı yine de kendimi tehdit altında hissediyordum. Bunu ancak, yedi saatlik uçuşun ardından Meksika'ya indiğimde kırabilmiştim... Artık tamamen özgürdüm!

Olayın üzerinden takriben 2 hafta geçmesine yakın artık Sırbistan'da hayatımı rayına oturtmuştum. Maaşlı bir işe girmenin üzerine, elimde olan bir miktar parayla ufak bir ev tutup yaşamım için bir miktar daha konfor sağlamaya çalıştım. Ta ki o buhranlı ânıma kadar... Tedbirlerin hepsini hat safhada aldığımı düşündüğüm an yanılmış ve gaflete düşmüşüm!.. Evet... o gün olay yerine gizlice girmeyi başarmıştım fakat içeriden dışarıya çıkarken, gizlenmek yerine kameraların izlediği otoparkta; kendime ait olan araca binip uzaklaştığım ve eve kadar bir yere sapmaksızın -her zaman gittiğim rotasyonda- ilerlemem ve en sonunda da aracı ormanlık alana bırakmam; yakalanmamı getirecekti... Derin devlet eliyle üzerimde oynanacak kumpasın hazırlığı, ben hayatımı rahatça idame ettirdiğim an vücutlaşıp; aciz anımda beni avlamıştı. İş çıkışından hemen sonra evime geldiğimde içeride beni savunmasız hale getiren, karşılaştığım dört adam: "özel servisten olduklarını ve beni götürceklerini" söylemişti. Kaçmaya çalışmadım. Beni gördüklerinde bunu yapamayacak kadar sıkı bağlanmışlardı çünkü. Bir ormanlık alanın derdest edilmiş oldukça büyük ve açık alanına park edilmiş özel helikopterle beni, Sırbistan'dan Hindistan'a götürdüler; dönüm noktası sandığım hayatımda yavaştan son noktalara ulaşıyordum; umudum azalıyordu... Dört ajan ile birlikte altı buçuk saat uçuşun ardından Hindistan'a ulaştığımızda, ifademın alınmasına müteakip o gün olayı gerçekleştirenin ben olup olmadığımı daha iyi anlamaları için birçok yöntemle başvurular. Ne yazık ki bu durum için herhangi bir kompliman ya da karşı tez sunmak için dersime çalışmamıştım. Birbirinden kopuk olmadığını farz ettiğim bir anlatı küpürünü gözler önüne seriyordum fakat, bunun polisleri ikna ettiğinden emin değildim. İntikal ettiğimiz gecenin sabahında evimde arama yapan polisler, bahçenin köşesinde bir kısmı yanmamış kadın kostümünü gördüğünde yakayı ele vermiştim, O gün binada çok az kişi vardı ve olan kişilerin hepsi sorgulanmıştı...

Tüm bulguları ve olay öyküsünü akıllarında canlandıran ve benim aksi tez sunmamı gerektirmeyecek şekilde aydınlatılan olay; çıkarılmış olduğum mahkemece müebbet ceza almamla son bulacaktı, öyle sanıyordum... Ceza, bir buçuk ay sonra Melagunie hapishanesinde –Toplum infazcısı- olarak yaftalanmış olduğum ceza hüviyetiyle Doğu Platosunda devam ettirilmesi kaydıyla işleme tekrar kondu. Bu durum kendi milletimin acımasız ellerine düşmekten çok daha iyiydi... en azından öyle zannediyordum...

Hüzün Seremonisi

Silahların şakırtısı yahut
Somyanın öfkesi
-Ne derseniz o-
Sevinç ya da hüzün
İkisini de barındırır,
İkisinden ırak!

~

Çocukların öldüğü gün -sıcak iklim ötesi-
Nefretin dikildiği gün -nefret hâkim şehirde-
Silahların çekildiği gün -savaş günü elbet-
Vücudumun tekrar dirilececeği gün -beklemede zaman-

~

Sokaklar da anlatır bir şiiri
Parmaklıkların ardı da
Nefret de anlatır -İhlamur kokusu da-
Şimdi sen anlat! Bir masumluk öyküsünü

~

Gün o gündür
Beklediğim gün -beklediğin gün-
Nefretin toplanıp artıldığı gün
Bizimdir -prangaların kırıldığı gün-

~

Şimdi uzan ellerime uzan
Kelepçe de tutar -kalem de-
Karanfil kokulu çaylardan uzak
Kapaklanan öfke -istenmeyen insanlık-

~

Nerede kaldı
Gelip gitmeler -dost, hayat buudunda-
Duyuyor ve görüyorum -inan-
Neşterin ipliğe uzanışında -korkunç-
İncelik ve öfke hâkim
Şehrin sakinleri -sakinler-
Tıkamışlar kulaklarını
Sistemantik ölüm -makinesi- çözümlerden ırak!

-Karşıt- Dayatılan

Ruhları gasbediyor onulmaz arzular ve hiçbir anlam gayesi gütmüyor beyni çatlatan sancılar!..

-bir yerden sonra... fazla değil, belki bir adım sonra-

Göğsün daralması veya kalbin sıkışmasında kırılan kaburgalar, ağrı yerine zevk vermeye başlıyor...

Ve şimdi kötülük; burada istenilen, uğruna emek, kan ve para dökülen tek gerçek oluyor!.. Tek yalan kurtuluş oluyor... insanlık gözünde haşyetini ve derin manalarını yitirerek kanın ve her adımda çırpınarak hayata olan aslî görevini idame ettirmeye memur olan sıkletin; acizliğine beden bulduğu sorumsuzluk ve canavarlığın topyekûn harekât çerçevesi içinde; bedenlerimizi amansız biçimde bizi boğarak katletmeyi amaçlıyor!.. Doğu yahut batı, isterseniz ismi dahi bilinmeyen yerlerden gelin, mahaliniz memuriyetinizi farklılaştırmaz elbet! Acının ve kan damlalarının arzulayanı iseniz buluşup anlaşmak, kimlik tanımaz bilin ki! Çünkü hapseder aniden insanlığı, duyguların tercümesi... Hapseden duygularda katledilir içindeki, içimdeki iyilik... Ve çıkagelir. Karanlığı yara yara, seni beni yerimden edecek şekilde; karşıt empoze!..

Mıntıka-i Memnua (Yasak Bölge)

Saldırganlığın ne demek olduğunu, şuuraltının fena işlerle ve kötülük esameleri ile doldurulmasıyla şu şekilde özetleyebiliriz: dalalet içerisinde konaklayan ve bu nispette diğer insanların her türlü ahlaki duygularına aksi tavır sergileyerek; insanlığın onur ve normlarını daima ezmeye çalışan, insanların bir süre sonrasında tamamen hissiz hale getirilmesinde öncü olmayı amaçlayan iş bilmez, çıkarıcı ve benciller topluluğu, kendi prangalı hayatlarının toz pembeliği arasında kıvranıp dururken "amacını kendi ahlaksızlığına" uygun görmediği her türlü olguyu reddederek, bilinçaltında yatan hayvanî arzularının gölgesinde bir takım isimler takar. Bu, soyutlanmış ve ötelenmiş gerçeklerin, bireyin anlayış merhalesinde kavranamayışının tezahürüdür; nitelikleri daima sınır harbini ve mutlak doğruya aykırılık içeren gafilâne hareketler -düşmanın düşmanca tavrına "kendi üslubuyla saldırmayı" getirebilir. Bu durumun en bildik görünümü, hayati tehdit alan birinin vukuat işlemesi kadar olağandır. Ve netlik içeren durumlar, yapana değil de yaptırana mal ediliyorsa, kırgınlık bireysel çöküş olarak cereyan ediyor demektir.

Vukuatlı Yapı

Paramparça olmuş yüzüne baktığımda, canımı sıkan tek şey kaybolmuş siluetin değil elbet. Yüzüstü edilmiş cesedin, hemen her gün çevremizde geziyordu... bir şeytan misali kulaklara bir şeyler çalıyordun! En doğru işi yaptığın hakkında pervasız bir tutum sergiliyordun, ne oldu şimdi sana?.. Gökyüzündeki gök yüzünü çalmışlar! Rüyalarında kaybolmuştun... en iyisi benim! Şarkıların hâlâ kulaklarımda... ellerime geçtiğinde, ne hissettin? Kaybolmuş nefretin, yine hırçınlığını yakalasa elinden geleni ardına koymazdın öyle değil mi? Dimağını tuttuğum kıskaçta, vurgun yemiş haletiruhiyeni vücudunla birlikte parçalayacak gerçeği söylüyorum -sana yapacağımı- bunca insanı katletmenin ardından, seni ellerimle boğarak öldürmek isterdim. Yapamayacağım iş değil! Sana insanlık arşivinin derlemiş olduğu en saf ve en temiz duygularımı dökerek söylüyorum! Sana hiçbir şey yapmayacağım!..

Gardiyan Frank, kurumlaşmış nefretin terör içerikli yapılanmasını, kendi şekil alemiyle değiştirdi ve ahlaksızın da aradığı ahlakı, bertaraf ederek ilerdi... Bu neticede yakın ahbablarından birkaçıyla iş birliği halinde, düşman olarak gördüğü meslektaşlarına işkence uyguladı. İşkence gören iki kişi erkeklikten men oldu. Bir diğeri ise hastalık yüzünden öldü... Bunun üzerine Frank, Theodor ve Jack, Melagunie yönetimin olayı aydınlatmasının sonucu, aylarca özel bir hücrede işkence görmenin ardından iyice dirençleri kırılmış bir biçimde, en fazla işkenceye maruz bıraktıkları insanların hüccresine sevk edildi. Theodor boğazından bıçaklanarak öldürüldü. Bıçağın içeri nasıl girdiği hâlâ şüpheler barındırıyor... Jack, uzun süre boyunca hücre arkadaşı tarafından tecavüze maruz kaldı. En sonunda kendini yatak çarşafına asarak intihar etti. Frank ise hücre arkadaşı Tyeror'dan hiçbir yaptırıma maruz bırakılmazken, kademesi ellerinden alınmıştı. Yargılanmadan mahkûm edilen Frank, Tyeror'un umursamazlığı ardından artık Melagunie gardiyanları tarafından mahkûmlar gibi sistematik işkenceye tabii tutuluyordu. Kendisine uygulanan -ağır- işkencelerden sonunda çıldırdı. Akıl hastanesine gönderilmedi. Deliliği çıldırma evresine kadar ilerleyen Frank, kafasını duvarlara vurarak beyin kanaması geçirdi, sonunda ise öldü...

İş, Özgürlük, Vatan!

Keder, yalnızca keder!.. Tüm hayatımızı abluka altına almış, bizlerin dingin ve cesur vücutlarını; zincirsiz, prangasız; ruhumuza atmış olduğu kelepçelerle bağlamış ve sessizliğimizi içeren bir memnuniyetle dizginleri eline almış! Bu hüküm, senin, benim, bizim; hepimizin kederi!..

Kahve tüccarı bir ailenin, yani varlıklı bir ailenin tek çocuğu olarak büyümüşüm. Belli bir yaşa kadar, diğer insanların hayattaki zorluklarını umursamadan -değersiz- nitelendirerek yaşamışım. Ta ki, öğrenme şevki ve zekâmdan doğan, insanlara mal edilebilecek bilgi aktarımını ilkeleştirmeme kadar!.. Şimdiye kadar bu insanların ne denli yaşamları olduğunu su üstü biliyor olsam da aralarına katıldığımda, yüzüme çarpılan, sillesi hâlâ kulaklarımda çınlayan ve ara sıra hüzünlenmeme sebep olan gerçekler otuzuna yaklaşan bir adamın, öğrenmede geciktiğinin gerçeğidir; her ne kadar zeki ve akıllı olduğu gözüксе de...

Zenginlik, şatafat ve gösteriş birer birer anlamlarını azaltırken bünyemde, insanların olanca durumu hoşnutlukla karşılanmasa da gözlerindeki yaşama şevki, arzu ve ihtiraslar; ellerinde zenginlikleri tutan bu insanların belki de çabalamaya girişiminin tezahürlerini oluşturuyor! Aklıma telkin edilen düşünce düsturu, biçare edilmiş ve harabeye döndürülmüş bu ülkede, anlamını kuvvetlendiriyor ve bayağılaşmış sıkleti, bertaraf etmek için çaba gösteriyordu! Bir şeyler değişmeliydi ama nasıl...

Geçen zamanla yolun, gözlerim önünde, parçalarının derlenerek daha billur hale gelmesi, bazı yanlışların kaotik ortamından doğacak ve yüzbinlere mal edilebilecek olan olayların, senin sıran burada başlıyor demesi kadar ehemmiyetli ve korkutucu...

Travail, Liberte, Patrie dostlarım! Togo'ya hoş geldiniz...

Kara sınırları içerisinden Togo'ya girişinizde, eski püskü bir tahta parçasının üzerine, yerliler tarafından kazınmış birkaç kelime yazar; İş! Özgürlük! Vatan!

Fakat, gerçekte bu kelimelerin telaffuzunu yapabilecek çok az sayıda insan vardır; kendi halkını sömürmek isteyen kanalizasyon farelerinden tutun da her türlü aleyhine durumun işbirlikçisi politikacılar, kendi değerlerinden soyutlanmış ve ötelenerek emperyalizmin vücut bulduğu bireyler dahil... birçok kişi, kendi çıkarları

dahilinde bir yaşamı, yaşanacak ve uğruna savaşılacak olarak görür. Bencilliğin zirvesini oluşturan ve diğer insanların yaşam mülkiyeti çerçevesi de dahil olmak üzere, insani yargıların herhangi birine temelden karşıt çıkan bu insan topluluğu, her toplumda görülebilecek kangren uzuvları oluşturur. Kangren, dağılmaması için kesilmesi gerektirir! Fakat, genç gözlerim şunları da görüyor: şuurlaltı boşanması yaşayan bu çöplük kargalarını, kendi hükümranlılığına bile yabancılaşmış insanlar, kol kanat gererek savunuyor ve diğer insanlara; masum insanlara karşı bir tehdit, bir kışkırtma tekniği bir sindirme yöntemi olarak kullanıyor... Ne demeli?.. Çok açık, yazık!

-Suyun kuruduğunu gören balık, çamurda büyük bir mücadele verir.-

Savaşlar, ayaklanmalar, vatan müdafaaları ve çatışmalar; insanın silahla rol aldığı her ne varsa tümü, silah tüccarlarının lehinedir. Silahtan kasıt ise birkaç demir parçasının; yayın, şarjörün, nişan tertibatının, haznenin birleşimi aksine, öldürebilecek herhangi bir nesne olabilir!.. Yeter ki insanları körükleyecek ve sinir harbini, eylemsel bir provokasyona dönüştürerek kitlesel imha ve onulması güç problemlerle baş başa bırakılmak sağlanabilsin!

-Agou dağlarında münzevi bir hayat süren keşişin ıstırap dolu hayatını, deli olduğu zannedilen bir Nijerlinin yazdığı kâğıttan okuduğumda öğrendim. Aslına bakarsanız, keşişin ıstırap dolu hayatının nedeni, suçlu sessizliğinde saklıymış... Bu duruma nispetle, önüne çıkan olayların vahameti, korkunç seviyelere uğramadan neden ve ne için buudunda kontrollü şekilde ele alınarak lehimize sunulmalıydı.-

Bu mevzuya emsal, 1990 yılı Ekim'i, muhalefet organı, işçi partisinin (Parti Travailleiste) insanca yaşam ve herkes için özgürlük sloganları attığı dönemde, ülkenin en zengin rençberlerinden ve ihracatçısı Ablavi Bendema'nın, işçi partisi lideri Akossiwa Jyaner ile ihracatı yapılan ürünlerin değerinin uzun yıllardır aynı ölçüde seyretmesi ve satın alan ülkelerin ekseriyetinin fiyatlardaki yükseltme razı olmayışı tartışılmaktadır. Tartışmanın, varılan sonucu Akossiwa Jyaner, ülkede mesnetsiz bir kaos çıkartarak insanları durumdan beslemeyi ve ülkeyi hararetlendirerek; baskılamaya çalışan hükümetin çaresiz kalıp düşürülmesini, ardından, öngörülen -beğenilmeyen maaşlar- müteakiben artan işçi ücreti ve yükselen piyasaların bir süre boyunca tavan fiyatlandırmalarla seyrederek ülke ekonomisine ciddi, fakat ihracat mafyasının cebine girecek güzel getirisini vurgulayarak bir sahte ayaklanma girişimini masaya yatırır... Daha sonrası Akossiwa'nın söylemleri üzerine birkaç gün düşünen Bendema, "sahte darbe" yapılanmasını kabul ettiğini açıklar. Bunun üzerine Akossiwa, Alman casus Miles

Naili'yi planlarını kusursuzca uygulayıp yönetmesi için para karşılığında kiralar... Anlaşmanın 10 gün sonrasında Togo'ya intikal eden Miles, aslında Alman casusu değil; İngiliz bir ajandır. Tüm bu muammaya rağmen, İşçi partisinin lider yardımcılığı konumuna kadar kusursuzca yükseltlen Miles, var olduğu andan itibaren diğer büyük ihracatçılara da "hayat pahalılığını ve hükümetin eylemsizliğini" protesto edeceğini, bu nedenle çalışanlarını harekete geçirmesini; teşvik için ödeme yapılmasını söyler... birkaç ay boyunca söylemlerle olayları geçiştiren Miles, sonunda Ablavi ve Akossiwa'nın sert baskılamalarıyla baş başa kalacaktır...

Miles, Togo muhaliflerinin parasını sömürürken, üzerindeki artan baskı iyice dayanamayacak hale gelmesini sağlamıştır... Bu durumdan iyice etkilenmesi, İngiliz derin devlet yapılanmasıyla iş birliği yaparak ihracatçılar ve muhalifler lehine dönüştürmek için kendisine sunulan 180 günün ortalarına doğru, Avoridan ayaklanmanın kısa vadede bir başlayacağını öngörmüştür.

4.Ayın başlarına doğru gelindiğinde ise ajan Miles, yanında dikilen muhalefet ordusu ile gerektiği yerde propaganda ve tahkir çalışmalarını tamamlayarak proje için dikkatli ve bir o kadar sağlam adımlar atmaktadır... Bu süreçte, en büyük gelişme ülkenin önde gelen demircisi Kofi Kinata ile yapılan anlaşma oldu. Anlaşma kapsamında her biri 250 sterlin olan palalarla donatılmış, ilkel ve teknolojiden uzak bir görüntüyle çıkarılacak ayaklanma planı, polis ve askere karşı vahşice saldırmayı içeriyordu. Hazırlıklar haziran ayının 15'inden ekim ayının 23'üne kadar sürdü ve bu süre zarfında halkın öfkesi giderek artarken hükümetin direnci kısmen aşınmıştı.

-Ayrıca, Miles, Akossiwa ve Ablavi'nin temel baskısı nedeniyle devlet organlarının bu meçhul durumu öğrenemeyeceği düşüncesi beni, son derece rahatsız ediyordu.-

Togo halkının biçilmesi, basit bir ücret artışıyla 'suni' durumdan 'gerçek' yapılanmaya dönüşürken, ihracatçılar ve muhaliflerin ülkeyi bataklığa sürükleyecek kararlar alması, başlangıcından kısa bir süre sonra devlet gücü tarafından fark edilmişti.

-15 yıl öncesinde, bu tarz olaylara 'öncül' niteliğini taşıyan ve Afrika devletlerinin şuurulanmasına, devletin içindeki yapılanmalara karşın nasıl bir tavır takınacağı "Koami Esangle'in" başını çektiği olay ile daha iyi anlaşılıp, aşılmaktadır.-

Mühim vaka şöyledir: 1985 yılı Ağustos'unda çıkarılan yolsuzluk ve sömürgeciliğe onay söylemleri ile, ülke aleyhine propaganda çalışmaları güden Fransız ve Togo'lu ajan/casus/devlet adamı Koami Esangle'in, halkın benimsediği ve beri tutmadığı "vatansever" insanlar ile birleşerek çıkardığı, "Daha yaşanabilir bir Togo için, şimdi, hemen!" sloganıyla fitillenen darbe, binlerce insanın ölmesi, -sessizliği- nedeniyle birçok insanın da başını yakmıştır. 13 gün süren darbe kardeş ülkelerin yardımı ile çözülmüştür...

Ayrıca keşişin, 1985 ayaklanmasında, durumun içinde başı çekenlerin arasında olması, sonrasında ise oluşan kaotik ortamın hengamesi, kendisini perişan ve zavallı bir hale düşürdüğünden, milletine karşı kendini suç işlemekten menetmesi de bilinir. Fakat ne berbat ki keşiş, kendini suçsuz görememekte... Suçunun sessizlikte olduğunu, bu nedenle de kendine daima eziyet çektiirdiği söylenir...

Devlet gücünün öğrendiğini bilmesem de beraber büyüüp yaşadığım halka karşı zulmü, vicdanen onaylayamazdım... Derhal bir polis karakoluna giderek durumun ne denli büyük ve kallavi bir getirisinin olacağını ve durdurulmazsa ülkenin dıştan gelecek işgale karşı tehditlere karşı oldukça müsait olabileceğini vurguladım. Polis memurları, detaylı bir biçimde araştırabileceklerini belirterek, geniş çaplı arama kararı çıkardılar. Benimle irtibata geçebileceklerini, bu yüzden daima beklemede olmamı söylediler...

İngiliz derin devleti fonlamalarıyla Togo'daki hükümeti ve ekonomiyi tamamen çökertme planları için yüzbinlerce sterlin ve dolar Miles için sağlanmıştı. Ve İşçi partisi yönetimi (Parti Travailleste) aksi yanlarını ve durumun ülkeyi sokacağı kaostan bihaber biçimde, gerekli alet edevatı -kendi lehlerine, sanrılarla-sağlamakla yükümlüydüler. Herhangi bir teknolojik silahtan ırak şekilde çıkarılacak olayın fitilleri, 25 Ekim'de gerçekleşecek Avoridan ayaklanması, ellerinde ayna gibi parlayan palaları tutan insanların, Miles'ın tek sözünü duymasıyla yakılacaktı... -teoride böyleydi- olaylar henüz cereyan etmeden ülkenin en tanınmış demircisi Kofi ise ülkeden ayrılma işlemlerine koyulmuştu. Milletini biçtirecek insanlar ile fahiş fiyatlara anlaşılan Kofi, tek bir pala için 250 dolara hemfikir olmuştu. Yüzbinleri gecik pala üretimi yapan ve parasını peşin almanın ardından kaçma planı güden Kofi, kendisine sırasını beklemeliydi elbet...

25 Ekim günü intikal ettiğinde, insan toplulukları geceden itibaren Bassar, Bafilo ve Vogan'da toplanmaya başlamıştı. Binlerce insanın konumlandığı, ülkenin

belirli noktalarında cereyan edecek olay; tek bir söylem karşılığında olacaktı fakat, bundan önce eylemci görünmek kaydıyla ‘palaların’ devreye girmesi gerekiyordu... Ne mutlu ki, palaların hepsine devlet tarafından, bulunduğu depoda el konularak kaldırılmıştı. Olaylar cereyan etmeksizin inen keskin darbe, insanların biçilmesinden daha evla idi... Üç şehirdeki meydanlara akın eden kalabalıklar, aradığı gücü bulamamıştı. Bu esnada, mitingi her halükârda başlatan Miles Naili, diğer şehirlere de aracılılarıyla başlamaları için mesaj göndermiştir... Miles, devlet tarafından anlaşılan bu olayın, birileri tarafından ihbar edildiğini düşünüyordu. Bu durumda daha da bilenerек, ileri gitmesine sebep oldu... Bu sırada Bafilo ve Vogan’da irtibata geçtiklerinin hükümet adamı olduğundan habersiz Miles, durumun kontrol altına alınmasından bihaber, Bassar’da, millete karşı konuşmasını sonlandırarak; Şimdi! Harekete geçin ve hakkınızı alın! Diyerek, fitili ateşlemeyi çalıştı... Her şey için geçti. O sırada, sahneye Prevor Jacanil gelerek, hayır! Durun! Diyerek çılgın kalabalığı dizginleyecek biçimde seslendi. Sahnede duran kişi General Prevor Jacanil’in ta kendisiydi... birçoklarının tanınması, olayın içerisinde şüphe ve nifak tohumlarının yatıyor olmasını uyandırdı. Eline mikrofon alarak gerçekleri Bassar’da haykıran Prevor, diğer şehirlerde de mevkidaşlarına durumu kontrol altına almaları için bırakmıştı. Tabii ki Prevor’un gelişi, gelişigüzel ve lalettayın değildi. Çevreyi kapsayan binlerce asker ve gözdağı vermek için birkaç tane de tank, beraberindeydi. Miles’in gözaltına alınmasının ardından, intikal ederek halka şu şekilde seslendi:

Togo halkının zulüm ve nefret ile beslenmesini, kendi çıkarları için arzulayan şu insana bir bakın! İçimizdeki hainler ile birleşerek, taşkınlık çıkararak; hepimizin canını tehlikeye atan bu insanlar, cezalandırılacaktır!.. Sonucu başından öngörülemez durumlara karşın sessiz ve sakin bir biçimde kabullenmek, hükümetin devrilmesini ya da isteklerinizin kabul ettirilmesinden çok, ailelerinizin parçalanmasını ve köle gibi satılmanıza yol açabilir! Eminim ki sizler, bu hatayı tekrar yapmayacaksınızdır. Teşekkürler.

Prevor’un konuşmasının olduğu esnada, demirci Kofi’de havalimanına intikal etmeden kısa bir süre önce yakalanarak, Miles’in bulunacağı yüksek güvenlikli hapishaneye atılmıştı.

Olayın bir gün ardından ise Miles, Kofi, Ablavi ve Akossiwa (olayların başını çekenler) Melagunie’ye sevk ile cezalandırıldı. Bu durum, ülke içinde infaz edilmelerinden çok daha iyiydi. İnfazdan daha kötüsünü bulabileceklerini duymuştum!..

Suni darbe girişiminin bir sene sonrasında, Ablavi'nin naaşı Togo topraklarına getirilmişti. Donarak, acı içinde öldüğü söylenmişti. Neler olduğuyla alakalı bu kadar bilgi, orada neler çekildiğine dair bir sürü dedikoduya gebeydi...

Zihin Sökücü

Pas girih olduğundan beri, sökmek için türlü mesnetler hâkim olunması istendi. Sokaklar ölüm dağıtırken, evlerde şenlik olması istendi! Nefret, avuç avuç doldurulurken zihinlere, ilkel ferdi hükümlere bağlılık istendi! Sen, şimdi çıplan vücudundan ve çıplan seni kapsayan dayanılmaz sanrılardan; öfkenin kapılmış nefesi parmaklıkların ardından ses getirsin! Lakabına bürün, şarkılarına, arzu ve ihtiraslarına; göreceksin damarlarından akan kan ve zulmü, insanların ölüşündeki korkunç sessizliği ve aşkına yanmış olduğun fertlerin, ne denli acımasız sıkleti olduğunu. Boşanan zihnin, sökülmeğe isteyecek; sökülüp avuçlarında parçalamak isteyeceksin belki. Durumun acı, durumun köhne, durumun bayağı, hınca hınç beslediğin, lehine karar veremiyor inan. Sert ve parlak dimağları izliyorsun – demirleri- aşındırıyor, söküp atılıyor her şey; insanlığı hapseden! -Gördüğün-

*Ne yılgınlık ne keder ne de boşa harcanmış hayat!
Onlar, özgür bırakıldığından beri -tanımıyorlar-
Ondan başkasını
Sınır tanımazlar -asla-
Kurallarından başka!*

Keder, keder, keder; zulüm ağında nefer! Pirelenen gökyüzünde, vücudumdan esen bir parça; hüznün ve keder! Bayağı mizaçlı, aleyhtarlık provokatörü; siperinde namlusu kendine dönük! Arkasını dayadığı -korkutucu- çocukların bile korkmadıkları pençeler... Körü körüne bir savaş, ben o savaştaki yetim -şimdi parmaklıklar ardında- vurulsam ölmem, vurulsan ölmen, vurulsa ölür! Kumaşını, kumaşımı kapsayan her fert, dışta, içte bağlılıkta önlem alır. Tahliller sunulurken, hitabetim kanlanır -bir gerçeğin yansıması- cehaletin sebebiyle -hayvanî arzuların prangası- düşmanlığın sunulur. Doğrularımdan yargılanırım -lehime atak-yargılanırsın -aleyhine atak- kırbaçlanan insanlığımda, insanlığına tuzak! Ağır tahrik, ağır tahribat doğurur -inan- Ve hakarete rağmen, değilse insanlık -nefer-neferlikten uzak, kördüğümüm elimde -çözüyorum- Sınır tanımam Kurallarından başka! -Özgür bırakıldığım günden beri- tanımam, fert uğruna, arzu ve ihtiras uğruna -pranga-

*Ne yılgınlık ne keder ne de boşa harcanmış hayat!
Bizler, özgür bırakıldığından beri sınır tanımıyoruz
Ondan başkasının.*

Kırıcı Delüzyon

İnatçılığını hisset –kopan ısıltısında günün-
İyiden iyiye boşanan ağırlığımız -yalnızlaşan insanlığımız-
Yokluğa itilen her demde üzerimize -sıçrayan-
Ilık ve acısız bir kan damlası gibi
Nüfuz edince çehremize -çetin olur-
Akar, öylesine biz gafillere!
Attığımız her adımda -bizi izler-
Kabullenemeyişlerin acı gerçeğini
Yaşamımızda çizer önümüze
Şakağına, şakağıma dayanırsa bir gün
Çelik yüklü silah –deriz-
İşte bu, Kırıcı delüzyon!

Tehdit ve aşınmadan uzakta; daha çetin, daha iptidai ve daha umarsız kırabilmesi için; kemik kırıcı makinenin çarklarını yağlıyorum. Nefret, intikam buudunda; asılsız özgüvenden uzak!.. Makaralarından gelir korkudan ırak, çatırtılar senfonisi. Neden ve niçin buradasın biliyorsun elbet, yalnız loş bir sevinç arzusu; asli manalarından uzak... Direnmelisin yine de boşanırken huzurun, kaybolurken aklın ve dolarken vehimler zihnine; pençesinde avcılar!.. Göğsün amansızca çabılıyor, korkudan çıldırmak; hatta çıkmak istiyor! Tüm kaburgalarını çatırdatarak. Çocukça oturup bir yere, belki şehrin تنها sokaklarında; ağlamak istiyorsun... Bir kartpostal misali izliyorum yaşamın resmini; sen yaşıyorsun içinde!.. Bedbaht hâlin... İleri geri, dön dolaş hayat; bir kemiğin kırılışından uzaksa... senin ayıbın, benim ayıbım! Ağlamaklı suretim için, suretin için çaba devşiriyorum; bir parça sevinç uğruna, soğuklaşmış şehrimin kimsesiz sokaklarında... Hala nüksetse de bir çetin dizginlenmeyen hüznün seli, bacaklarımda kaygıyı çağrıştıran sanrılar... Hınç ve stres uğruna, yağlamak istiyorum – makinenin- çarklarını! Zihninde ve huzurunu kaybetmiş ruhunda, bir parça sevinç akıntısı yahut arzusudur son kalan!.. Öylesine korkutucu olmalı işte! Umudu için savaşımayan, yaşamayan insanların, kırıcı bir ateşte kaynayarak perçinleştiği; boşandıkları zamanda kan fışkıran damarlarının demirlerle ezildiği! Şimdi çıplan vücudundan; kesikler atılırken beynimize, aksıran öfkenin ağlamaklı sesi; çocukça el eder uzaktan! Anne, görüyorum işte orada... Bu kırıcı delüzyon!..

Stres, Komuta, Düşünce ve Paranoya

Stresin en azametli görünümü, en ürpertili ortamın kaynağı mekânda eylem bulur. Pekâlâ en stresli ortam, insan vücudunun kabullenemeyip, hazmedemediği yerdir. Fertler için sıradanlaşmış yer ve mekânın aykırısını seçmek, alışagelmedik durumlarla baş başa bırakmak ve sınırları zorlamak stres komutasının dinamiklerini temelidir. Kaygı ve korku ile birleştirilince uzviyet kazanan durum, bireyler için tabiri caizse ‘kalbi çatlatacak’ ve ‘kalıpları sindirecek’ tehlikede bir eylem gerçekleştirilebilir. Tamamı zaafların üzerine giderek aşındırmak ve korku tohumlarını acımasızca serpmek olarak tanımlayabileceğimiz kaygı yönteminde, beyin olayları sıradanlaştırma ve süregelen biçimde telkin etmesiyle tehdidi asgari düzeye indirebilir. Bu, bireylere ister fiziki isterse psikolojik bir tutum sergileyen görevli/gardiyan için istenilmeyecek türdeki baş gösteren olasılıklardır. Ayrıca önemli olan bir başka etken de bireyin, durumunu sindirmesinin ardından, kendisine suç işleyen ferde karşı savaş açmasıdır. Son merhale olan ve stresin bitişi olarak adlandırabileceğimiz bu noktada doğan güç, kaçışı getirir, kaçış ise yenilgidir.

...Kaygılanmanın yüzlerce, hatta binlerce örneğinin bulunduğu hayatta, en acımasız içsel sıkıntı olarak kabul edilebilir. Tabii ki yaş ve cinsiyete göre değişiklik gösteren bu etken, yapının direncini de göz önünde bulundurmaya getirir.

İşkencede Stres

Stres içeren işkencelerde bireyler, azami derecede yaptırma maruz kalırsa bu durum, duyuları kısıtlamaya yöneliktir ve çeşitli ilaçlarla ölüme sevk de içerebilir... Uygulanan baskı hayati tehdit içermediği zamanda ise körleştirilmeye çalışılan duyular, uzun süren işkence uygulamalarında halüsinasyonlarla tekrar kazanılmaya çalışılır. Stres mevzuunda psikolojik şiddetin yanında, fiziki eylemler de söz konusudur. Kimi zaman stres pozisyonları ve vücudun rahatını, konforunu bozacak her eylem de aynı şekilde bu çeperin sınırları içinde yer alır.

Ayrıca Stres

Her halükârda insanlığa hizmet edeceği ‘sanrılarıyla’ varsayılan, dizginlenemeyen tavırların muhatapları, kendi iradelerine karşın yanlışlar celbeden bireylere, hayatı boyunca rejimin, devletin ve insanların yaptırımına maruz bırakılır.

Doğrusu nedir, aklımıza getirmemiz istenilmeyen yargılar, insanların psikolojilerinde tahribe ve kötülüğe iletmede önemli rol oynar. Bu nedenle, hapsedilen her birey; haklı yahut haksız tutumlarının haricinde, yaptırımların tezahürüdür. Yaptırımlar ise köhnemiş, bayağı ve birbiri içerisinde çelişen kafaların tezahürüdür. Mutlak doğru arzulanmadığı sürece yaşanılacak her dem, geçirilecek her vakit, çekilen her nefes stres ve kaygı ile dolu olacaktır. Arzulanmak, bir dava uğruna slogan atmaktan ziyade, eylem gerektirir. Eylemse güçlenmek için acı çekmeyi, anlamak için emeği gerektirir.

Melagunie'de Silahlanan Düşünceler

Gerçek bir dava uğruna çabalamayı bilmeyen herkes, şunu hayatı boyunca sırtına eklenmiş ağırlık nispetinde hisseder. Doğruyu, mutlak doğruyu aramak; arayıp bulduğunda elden kaçırmamak için çaba göstermek ve nihayetinde diğer insanlar için eridikçe ışık saçma hasebiyle ağırdır ve insanın gerçekliğini yansıtan davranıştır. Bunun tersi ise insanı daima bayağılaştıran, insanlık denen kurumun aksi tavır takınmak demektir; iyilik yerine kötülük, insanlık yerine zorbalık ve cinayeti getirir. Posa anlaşılıp cevheri anlama güdüsü elden kaçırılınca vereceğimiz davada kendimizi yitiririz. Nitekim yitirmek, anlayışsızlığımızın yansıması. Anlamak erdemliğin, körküttük anlamak istememek ise kendi bilincimizle aidiyet hesabını göremeyişimizin; cehaletimizin etkisidir. Bunun yanında insan küçüldükçe kendi emellerine riayet etmeksizin hareket eder. Bu davranışlar, daima küçülmeyi; tersine büyümeyi eylemleştirir. Bireyin akli dengesi ve huzurunun son evrelere yakın, tamamen kaçtığı ve hayati hedef, arzuların topyekûn unutulması yerine, bambaşka ve asılsız unsurlar eklemesi demektir. Küçülen ve içten içe ufalığın büyümesi, dar düşünce tarzını, ahlaksız bir insan yapısını, arzularına durmaksızın sorgusuz sualsiz hizmet etme üslubunu ortaya çıkarır. Bir nevi robotlaşarak, insanlıktan feragat edilen "küçülmek" davranışı bizleri inanılmaz saflaştırır, uyuşturur ve uyutur. Buna müteakip hemen her şeye karşı hassas hâle ve savunmasız duruma getirir. En ufak celsede tahrik olunabilir. Yahut kırılabilir. Küçülmek, en ilkel duygulara dönmenin de ötesindedir, intiharı çağırıştır!..

El Paro'dan Düşler

Geçmişin hatırlamıyor, gelecekte adın yok! Sahi, Paro nereye aitsin?..

Hatırlanmaz oldu adımız
Kanıksadılar mı ne
-Savaş ardından nefer-
-Zindan ardından mahpus-
Geldiği yere mahsus

Ferdin, iptidai hükümlere atfetmesinden, tinsel ve fiziki olarak bağlamını ele aldığımızda ortaya çıkabilecek manyetizma; kapanmasına gayrimeşru yollar ve manipölasyonlar ile uğraşmış -kemikleşen olguları- ayırmaya çalışıldığı andan itibaren, ipliksi köklü yapısı ile eksikliğini ani bir can havliyle göstermek isteyecektir. Kayboluşa gebe ve bir o kadar da kayboluşu engellemeye çalışacak -zihni üslup- artık hengamenin fert tarafından alt edilemeyeceği sinyalleri çakıldığında, görev kendisine sunulur. Gayri yolların keşmekeşi, arz edilen dimağın keskin yapısıyla karşılaştığında çıkacak vukuat; patlamayı öngören haletiruhiye yerine, bunu onmaya çalışacak direnci doğuracaktır... Peki ya şuurlu bilinç, doğruyu öngören zihnini bloklamak isterse; delilik mi, vehimler mi?..

Göğsüm amansız çabılıyor, ileri, daha ileri gidebilmek için! Huzuru bir okla delinmiş gibi, yalnızlaştığımız bu şehirde; tenimize çalan...

El Paro, bugün gitse ve uzaklarda, birçok kimsenin ismini dahi duymadığı mekânlarda tek başına yapayalnız yaşasa... elbet, elbet giderken -kimseye- iyi temenniler sunacak değil ya. Ak öfke kesilmese de içinde cereyan eden özgürlük ateşi, sizlere küfürler etmesini de getirmeyecektir! Hiç büyümeyen, kullanılmamaktan yaşlanmış dimağın ceset hasebinden siz köhne neferlerine, benim için yalnızca ve yalnızca unutmak yaraşır! Nefretinizin, bir sonraki evrede sizleri de bitireceğini cılızlaşmış gözlerimle net görebiliyorum. Unutuyorum sizlerin tüm cılk öfkesini -tenhalarında kaybediyorum parmaklıkların- insanlığınıza unutmanızı. İyi temenniler sunacak değilim elbet... göğsümde beraberce yaşadığım delilik vehmi, paralanan insanlığımdan kalan ezilmiş cesedim; paramparça ve lif lif edilmiş insanlık haysiyetim, karanlığınızda boğulmanızı yeğliyor!

Yoluna koyul Paro, ufaklıklardan beri, kaynayan soğukta ak öfkeni çek sırtına! Bırak ardında seni hapseden her şeyi, yoluna koyul!.. Soğuk içini ısıtmadıkça yola... ve köpüren insanlık -Geri dön Paro, bin pişmanız- demedikçe devam...

...Paro ilerledikçe karanlık aydınlaşıyor... sahi, Paro hangi bilinmezde, nerelerdesin?..

Hapis ve Özgürlük!

Kafatasının hudutlarını, salt bir huzursuzluk kapladığı zaman; kırılğan bir tevazu içerisinde daima yeşillenen hayatımız, arınmış olduğu nefret ve öfkenin tekrar himayesi altına girdiğini zanneder. Böylelikle titreyen insanlığımız üzerindeki sanrısız umut güneşi, bağıyı yitirdiğimiz bir manipölasyon olarak bizlerin aklına telkinler savurur. Kaçıp giden ve ardı arkasını gözetmeksizin gerçekleşen olaylar, kendi çapsız buudumuzda anlamlandırılmaya çalışılırken, katı surette gerçek manaları akla getirilmez, gelse bile önemsenmez!.. Bu, dehşetin kılcal yapılanmalar ile bizlere "hazırlanın, geliyorum" ikazı kadar korkunç ve aşılması gereken, gerçek bir emelin tezahürüdür.

Boşa harap edilen zaman içinde bloklarla mevziisini ve mevkisi sınırlandırılmış, idrakten menedilen zihin; hızla gelip geçen yakalanamayan, harbi çağrıştıran hayat içerisinde yaşamımızın ana hatlarında engebeye gebe.

Yıllar, onması zor; bir katran gibi üzerimize bulandı. Kimisi kafasını yasladığı demirlerde düşledi geçen zamanı, kimisi sevdiklerinin omuzlarında. Tümü umarsızca; gelmiş zaman, geçmiş zaman!..

Silahlanmalıydı yıllar. Silahlanarak, hınç ve nefretin boğuştuğu kusursuz bir öfkeyle; üzerlerimizi taramalıydı! Temenniler ve iyi dilekler ardından, parça parça edilmiş kayıp bir güzelliğin mahvolan çehresini delik deşik ederek!..

Kaybolmalıydı yıllar, bilincini çaresizlik buudunda kaybetmiş, taşlaşmış kalpleri, tutsak bedenleri öldüresiye tarayarak!..

...Yıllar, dilimlenmiş saf kontrolsüzlük hissiyatının en korkunç merhalelerine nispetle; damarlarımızda dolaşan salt heyecanın, ham vücutlara ağır ve sancılı basışıyla tüm kemikleri kırarak.

...Boşanmalıydı yıllar. Kınından boşanan, derin kesiklerle kendini bulan, ah... bu acımasız yıllar! Kıvrılan gökyüzünde maviliği, kıvrılan gökyüzünde içimizi hapseden karanlığı; bir işkence dürtüsü sonrasında atılan zevk hegemonyasında; alınan zevklerle mahkûmu dürterek kıvrandıran, gafil, sefil ve yalpalayan bir bedenle!

Yalnızca kurşun yağmurlarında yıkanmış en berrak ve en narin kurşunlar ile taranmalıydık, renkli renksiz, şatafatlı, huzurlu, huzursuz bir silüetle!

Kaldır ve at kendini
Bir uçurumdan aşağı!
Atmak değil ki kurtuluş
Kaldır ve bul kendini
Bir kurtuluş aşığı!

~

Titreyen ruhumda kaynayan öfke
Kızgın tenimde buharlaşıırken
Ve iplik iplik boşanırken yağmur
-göz pınarlarımdan-
Bir hüznün sancısı iner zihnime tekrar
Bıçaklı ve silahlı!

~

Taarruza geçen yaşam senfonisi
Kaldırıp atmalı şimdi, herkesi

~

Soğukta titreyen bedenimle kenetlenen öfke
Sıcaktan damarlarımdan kaynayarak taşacak kan.
Suskun kimselerin konuştuğu an
Ağlamaklı olur
Yere düşüp yıkıldığım zaman
-Dost düşman buudunda-
Düşman dost
-ikisi de aynı-
-İkisi de bayağı-
Birleştikleri zaman

~

Aslı burada
-Olayın aslı-
Taarruza geçen yaşam senfonisi bu
Ayrılık rüzgârlarıyla gelir
Dinle kaçırma gözlerini, sözlerimden
-Çoluk çocuk ellerimde mevt-
-Kaldırıp koyduğum mezarı ellerimle kazdım, inan!
Böyle bir zaman
Yaşadığım zaman
Öylesine bir zaman
İnsanlıktan sıyrılan

-Suskunluk acı, suskunluk sert, suskunluk tatsız-
Katledilen cesetler üzerinde
Oynan oyunda ruhum tatsız!

~

Gelir gözlerime derinden
Islatır geçer göz pınarlarımı
Bir çocuğun kanlarıyla
-Süslenen hayaller-
Bıçaklı ve silahlı
Bir medeniyet savunması bu
Dost düşman buudunda
Düşman dost
-ikisi de aynı-
-İkisi de bayağı-
Silahlanarak
Birleştikleri zaman

~

Uzakta bir yerde sevinç çılgınlıkları duyuyorum
-Kötülüğün sevinci-
Ayrılığın hüznü
Mezarı kazılan babalar, yetim kalmış çocuklar!

~

Kaçıp gitmeli şimdi
Ta uzağına insanlığın
Kopartarak vicdanları
Hapsedemedikleri yerlere

~

Zaman geçse de
İnsan gençleşse de
Değişen zaman içinde
Bir şeyler değişse de
Suç aynı suç
Mahkûm aynı mahkûm
Gözlerimi kapadığım gün
Mutluluğa ereceğim gün.

~

Somya üstünde yenilgi
Zulüm eşliğinde zafer

Olamaz asla
Dost ve düşman
Birleştikleri zaman.
~

Tatsız tuzsuz bir hayat
Hayat, kendi içinde bayat
Yak ocağı yak!
İskemlede
Hayaller yanacak!

Kirli Ticaret Ağı ve Melagunie Mahkûmları

Suni bir yapılanma ağından çok, gerçek gereksinimlerini karşılamak için kurulmuş bir hapishane olduğu; tam 16 yıl sonra ortaya çıkan Melagunie’de, yapılanların hepsine kılıf, karşıtlıklarına da bir cephe bulunmuştur. Öylesine bir durum ki bu, kimse neden ve niçin sorusunu yöneltmediği halde ister istemez kirli paranoyada kendi yerini iyi yahut kötü edinmiştir.

Maynard, yaşamını kaostan beslenerek geçirdiği Melagunie’de, tüm arzularını zorlayarak "bitmek bilmeyen isteklerin" güdümünde oldukça sağlam bir rol oynadı. Buna, insan öldürmenin verdiği keyiften, narkozsuz kopartılan uzuvlar, iptidai ameliyatlar ve umarsızca enjekte edilen zehirlere kadar birçok istek keyfiyeti sayılabilir; yalnız, sayılacak tüm olgular birbiriyle ayrılmaksızın bağlıdır. Akli estiğinde istediğini yapabilen bu gardiyan/doktor, son kozunu oynamayı beklediği sırada karşılaşıacağı tüm felaketin farkında olmadığına "insanlar için umut" doğmayı bekliyordu.

Maynard, 65 yaşında katıldığı Melagunie infaz ve Amputasyon doktorluğundan 74 yaşında çektiği şiddetli, sancılı psikolojik buhranlar ve demans yüzünden ayrılmıştır. Buna ek, görmüş olduğu olayların artık "daha da şiddetlenmesi" ve "insanlık gözetmeksizin" uygulanması, kendisinin ayrılmasında ciddi yer edinmiştir. Maynard bu durumu "Kesilecek uzuv belirlenir, ardından mahkûmu getirilerek durum anlatılır. Fakat gelen adam bu işten o kadar korkar ki, hiçbir şey olmadığı halde bir parçasının kesilmesi ilk şok etkisini oluşturur. Ardından mahkûm elektrikle ayıtılır. Etkinin daha zorlu duruma getirilmesi için ilaç kullanılmadan testere ve çeşitli bıçaklarla uzuv kesilir; tabii bu esnada mahkûma namütenahi elektrik de verilerek ıstırabının artırılması hedeflenir... Ameliyatın ortalarına doğru mahkûmun sonuna kadar dayanıp dayanamayacağını anlarsınız... Çoğu genç adam ellerimde öldü, kendilerine uygulanan dehşetin komplimanları, sağlıklı bünyelerini derdest etti... İki kat acıdan ölmek için dayanabilecek çok az bünye mevcuttur. Aslına bakacaksanız, bu durum cinayetti, amputasyon şiddetli ağrıyı; elektrik çarpması ise sinir sistemlerinde hasarı getiriyordu. Ve acı, tek kelimeyle dehşetin yansımasıydı!” Maynard, zeki ve tehlikeli bir adam olmasına karşın, olabilecekleri öngörebilirdi. Fakat bu öngörebilmesi, kendisini bulabilecek tehlide karşı boyun eğmesini getirmiyordu. Melagunie’nin kirli altyapısını 75. Yaşında ölmeden bir buçuk ay önce hazırladığı kitabında derinlemesine anlatarak, hapishane kisvesi altına yerleştirilmiş bir ticarethane olduğunu itiraf etmişti.

-Melagunie için söylenen bu itham, oldukça sert ve yumuşatılamayacak kadar katıydı.-

Melagunie itirafları bölümü 3. sayfada Maynard, kendisinin de içinde bulunduğu 13 kişilik grubun mahkûmiyetlerini çekmesi için tutulan insanların organlarını istedikleri gibi kestiğini, organ mafyaları ile olan iş birliğini ve "mafyalara satılacak organlar için, gerekli nizami ölçünün korunduğunu" aktarıyordu.

İtiraf 5. sayfada bir mahkûmu çaresiz ve özgüvensiz bırakmak için yapılan çabalar yer alıyor...

Örneğin kaygı pozisyonları olan murga, boyun eğme ve jetliner gibi bildik olanların yanında bireyi yatay pozisyonda başına geriye doğru yüklenme ve eklemelerini hareketsiz bırakma da mevcuttu. Bu tarz psikolojik işkencelerde, bireylere patronun kim olduğu ve kendisinin ne denli cılız ve çaresiz halde durduğu, söylemler dışında duygularla belirtilmeye çalışarak "üstünlük" sağlanırdı.

Fakat birçok yerde istenilenin dışında seyreden olaylar, asıl manalarından koparıldığı için; üstünlük kurmaktan çok, uygulayanların ruhsal bitişini ve fiziksel olarak pervasızlığı; sonradan her iki tarafın da yaşantısına sunulacak berbatlıklar ile getiriyordu. Bu tarz yüklenmelerden dolayı birçok insan, gardiyanların sonuna kadar ilerlemesini; acı çektirmekten zevk alan sadist yaratıklar olarak nitelendiriyordu. Kısmen doğru olan bu görüş, söylem sahiplerinin içsel buhranı görmezden geldiğini de gösteriyordu. Çünkü mahkûmlar şunları bilmiyordu: Gardiyanların birçoğu yıllar geçse de geceleri ağlar, kâbuslar görür. Düzgün bir aile yaşantısı sürdüremezler. Cinsellikleri neredeyse sifra kadar iner, isteksizdirler ve çocukları olmaz. İlerleyen yaşlarda intihara daha çok meyillidirler, panik atak ve suçluluk duygusu; hayatlarında vazgeçilmeyecek yere sahiptir.

İtiraf 7. sayfada ise gardiyanların ahlaki yapısı ele alınmaktadır.

Gardiyan Metalin'den:

Duygular ve düşünceler sayesinde direnen eylem; paradigmanın tezahürü niteliğindedir. Sindirilmek ve kabul; bastırılmış duyguların coşarak bilinmesini engellemekle yahut kangren parçasının kesilip atılmasına mâni olmak kaydıyla nihayetine erecek ise durum baskı ve zulmün entegre edilmesi kabilinden hareketi gözler önüne serer. Buna mukabil fiziki ve ruhsal zorbalık; saygı ve minneti değil,

silikleştirmeyi hiç değil, ekseriyet manası ile yapılan işin yansımaları belirtir. Yanlışlar kalıbının kemiklerini, kırıkdağını ve tüm bağlarını ezerek ortaya çıkacak "yok edilmeye çalışılan ruhlar" elbette hükümlerliğini tekrar ve tekrar kazanacaktır. Yalnız, bu zaman gelene kadar bizler; parçalanacak sıkletimizin, dinmez arzularımızın pespaye bilinçsizlikte "düşüncemizin" prangaları altında, gerçekliğin zerresine bile temas etmeden "yok olarak gideceğiz" buna ağır yoksunluk belirtilerinin dışavurumu da diyebiliriz!..

Metalin'in yorumunun ardından Maynard:

Birçoğumuz, çokluk ifa etmek dışında pek bir eylemde bulunamayız. Zoraki bir tutumdan çok, rehabetin tezahürü ve davranışta eksiklik olarak adlandırabileceğimiz noksanlık, insani duyguların parıltısını sönümleyen pranga niteliğindedir. Avucunun içinde mevcut duran, hiçbir halükârda başkasına emanet edilemeyecek olan hayatımız misali, yapacaklarımızı ve yapmayacaklarımızı birilerinin tutumu çerçevesinde gerçekleştirmek ve bu gerçekleştirecek tutumların değeri, insanlıktan uzaksa durum, ahlaki düşüşün göstergesidir.

İtiraf 9. sayfada Maynard, Dr. Ralph'ın kuklacı sisteminin mahkûmlar üzerindeki hareket kısıtlayışını ve çaresizce bırakışını yorumluyor...

Dr. Ralph'ın öncülüğünde geliştirilen ve korkunç evrelere ulaşan Kuklacı sistemi, birçoklarının anlayışsızlığı sayesinde daha da geliştirilmesine mâni olunmuş "dahice" bir buluştur. Birçok yerde Wang Wien'in de maruz kaldığı bu sistem, insanların zihinlerine telkinler yollamaya, hareketlerinde kısıtlamaya ve bireyleri "hasta" gibi hissetmeye yarıyordu. Örneğin Santiago, hücre hapsinde tutulurken içeriye atılan bir el testeresi ile, kendisine yollanan radyo dalgaları yardımıyla önce delirmesi sağlandı. Ardından ayağını bilekten kesmesi istendi, Santiago bunu yapmaya çalıştı fakat birçok yerinde iradesi, duruma engel olarak kendisini bu işi yapmaktan menetti. Sonunda ise ağır tahripten dolayı ayağında his kaybı oluştu. İradenin, vücudu tekrar himayesi altına almadığı anlarda oldukça iyi bir makineydi. Wien, Alzheimer hastalığına muhatap olduğu için kendisinden istenilen daha kolay yapılabiliyordu. Birkaç defa hücrenin kilidini kendine açarak mahkûm kendisine saldırmalarını sağladık. Son olayla birlikte yönetim kendisinden düşürüldü. İnsanları kısmen kontrol edebiliyorduk, ta ki bozulana kadar...

İtiraf 13. Sayfada Maynard, tutarsızlık ve önü salınmış bir idare biçimini eleştiriyor...

Suç ve suçluluk kuramının ne denli ince bir bağla birbirinden ayrıldığı ve bu bağın nasıl bir düzenek içerisinde korunacağı, gerçekten yüksek donanım gerektiren ve hem bireysel hem de toplum açısından kalkınmanın temellerinin atılacağı noktadır. Melagunie’de yetkililer, bir düzine kural yazarak uygulanmasını istediler. Bir süre sonra baktıklarında, kuralların daha iyi olabilmesi için ara sıra revize edilmesi konusunda hemfikir oldular. Çok sonralarda, olayların ehemmiyeti ve durumların sancıları, bu revizelerin de ardı arkasının kesilmesinin çok uzun vakit alacağını getirdi. En sonunda birtakım kurallar sabitlendi. Fakat bu kurallar, zaman ve mekâna göre esnetilebilirken, kimi yerde hiçbir kayıt gösterilmeksizin uygulanmaması da onaylanır hâle getirildi. Kopuşların, en başından itibaren gerçekleşmesi öngörülemeyen yanlışlar silsilesinin en çok "mahkûmiyet hayatı" geçiren insanları etkilemesi kaçınılmazdı... Gardiyan Fenolse, zaman zaman içgüdülerine yenik düşer, olmadık işler peşinde koşardı. Bu durumu, hastalık evrelerinde seyretmeye başladığında mahkûmlara çektiği işkenceler dışkı yedirmek, idrar içirmek ve birbirleriyle ilişkiye zorlamak kadar çirkinleşti. Sahi, Fenolse kendisine yapıldığını düşündüğünde bu kadar "kuralsızlığa" dayanabilir miydi? Tüm arkadaşları, yönetim kadrosu dahil herkes bu adamın paranoyak şizofreni olduğunu biliyordu fakat gidip gelen akıllı ile en iyi içimizde yaşayabilirdi!..

İtiraf 14. Sayfada Maynard, irkilerek uyanan ve bir daha işkenceye tenezzül edemeyen gardiyanı anlatılıyor...

Her gün gelip geçtiği yolda duvarlara, yeni döşenmiş renkli vitrayların kusursuzca işlenmiş olduğu dikkatini çekti, bir kenara çekilerek duvara, dakikalarca bakakaldı. Birkaç adım atmaya ne mecali ne de isteği bulunan William, bu sefer hayatını gözden geçirmeye yeminliydi. En azından kafasının içinde bir yerde, tüm vücut nahiyelelerini yöneten beynini istemsizce çeken ve böyle olmamasını isteyen bir olgunun olduğunu biliyordu. Kimilerinin umarsızca yaşayıp sonlandığı ve ne için güttüğünü bilemediği yaşam, William’ın ayak bileklerinden el bileklerine kadar sert ve acımasız bir cereyan yollamış olacak ki, kaskatı vücudu bir an olsun tehditkâr çalışır vaziyette olmasına rağmen, istekli şekilde bir adım atmasına mâni oldu! William’a sunulan yalnızca gözleriyle etrafa bakabilmektir, etrafından hızla geçen lalettayin insanların lakayt bakışlarına bir süreliğine memur olmakla yetiniyordu. Ve kendisine değişime giden sürenin olgunluğa eristirecek anını bekliyordu! Tam o esnada sokağın sanatçısı siluette, gece ile gündüzünü sokaklara atfetmiş serseri görünümlü, etrafa korku salmayı başarmış ve yalnızlığını elindeki tütünlü birleştirmiş adamın, sol omuz darbesiyle irkilerek ve uyandı! William, tatil

için gitmiş olduğu anavatanında, renkli vitrayların kusursuz işlenişini; parçaladığı suretlere ve cam parçalarını da insanların etleriyle bağdaştırdı! Kusursuz renk ise, kıpkırmızı kan! Onu sarsan ve yaşamını değiştirmesi gerektiği hissi, elbette basit bir hikâyeden ibaret değildi! Elleri bir başkasına işkenceye yeltenemedi. Demir gibi kalbi, bir çocuğunki kadar yumuşadı. Aslına bakarsanız... yüzü olsaydı, belki de özür bile dilerdi. Öldürmüş olduğu mahkûmların mezarına giderek!..

-Utaniyorum Maynard, değil ölen mahkûmlardan; yüzüne baktığım çocuklarımdan bile!-

İtiraf 18. Sayfada, yapılan işkencelerin -meşrulaştırma- sebepleri yer alıyor...

Melagunie, konuya yakın olan herkesin bildiği gibi doğu Antarktika platosunda yer alan acımasızlığın ve vahşetin simgesi olarak; dünyadaki insanların ekseriyetinin haberi dahi olmadığı yüzen bir hapishanedir. Pekâlâ bu açılım, kisveler altındaki görünümüdür; bir zamanlar bu durumu yansıtan hapishane, uzun bir müddet sonra yalnızca ticarethane olarak varlığını sürdürmeye evrilmiştir. İnsanların uçlardaki arzularından dolayı; sadist, mazoşist ve psikolojik rahatsızlıkları olan bireylere mahkûmların videoları ve bulanıklaştırılmış fotoğraflarını satmaları, organ mafyalarına gerekli uzuv ve organı; önce işkence ardından narkozlu, narkozsuz uygulanacak ameliyat ile organlarını sökerek satmaları, işlemlerin sonunda da infaz etmeleri, çeşitli deneylerde denek olarak mahkûmların kullanılması ve piyasaya sürülmeye çalışılan ilaçlar için kobay olarak kullanılan birey başına ödeme alan Melagunie yönetimi, bir hapishaneden çok ticari kurum olarak varlığını sürdürmeye devam ediyor. Bu durumların çıkacak dışın sallantısı gibi cereyan etmesi; insanların bir yerlerde ne gibi rezillikler döndüğünü anlaması kabilinden olması gerekendir. Gardiyanların fütursuz ve engel bilmeyen tavırları, istediklerini gerektiğinde kör etme, uzuvlarını kesme, sakatlama ve öldürmek gibi eylemleri, Melagunie’de, sınırsızlık; kanunun geçmediği Antarktika kıtasında anarşistçe tavırların despot halini ortaya koyuyordu. İstenilen eylemin istenilen kişiye yapılması, yetkililerin hiyerarşik sistemin en alt kademesinde bir lider konumunda bulunmasını ve hiçbir kaygıya yer vermemesini de getiriyordu.

İtiraf 25. Sayfada Gardiyanlarda paranoyaların ne denli azdığını ve işlem yapılmamasının berbatlığı yer alıyor...

Derin bir tevazu içerisinde olay döngüsünü anlamaya çalışmak, elbette akıl kârı iş. Kendimizi yaşanmış hadisenin ana hatlarına koyarak, çekenin çektiği acıyı anlamak –en basit haliyle bile olsa- keder ve sevinci hissederek derinliği

kavramak... veya spontane biçimde hayatımıza devam ederken önümüze çıkan engellerin karakterimizi, daha baskın, daha çetin, daha cesur ve metanetli olmaya sevk edici güdü taşıması; anlayış seviyemizi billurlaştıracak ve basit riyakarlıktan kurtaracak temel etkenlerdendir. Tam tersi ise yanlışlar semtine atılacak en kallavi adımı ve akılsızlık hesabını getirmekle kalmıyor; parçalanmayı, silüetin silikleşmesini, soyutlanmayı ve ölümü de ardında sürüklüyordu. En bariz olay, Gardiyan Adonis'in uykusu olayıdır. Gardiyanlığa ilk başladığı günden itibaren işkenceye girmediği günü olmayan Adonis, bir gün hastalanmasıyla istirahat etmek için üç gün boyunca hücrelere ve işkence odalarına inmemek kaydıyla dinlenmeye çekilir. İlk gecesinde zulmün ve acımasızlığın getirdiği baskılama ve ağırlıktan dolayı birçok kâbus gören Adonis, bazı gördüklerine anlam veremez, gördüklerinin bir kısmı her zaman kendisini bulanlardan farklıdır. Çünkü rüyasında kendisine işkence uygulanıyordu ve bu işkenceyi Melagunie'deki kendileriyle hiç muhatap olunmamış mahkûmlar gerçekleştiriyordu... Uyandığında zihnindeki sinir harbini ve psikolojik baskıyı dinginleştiremeyen Adonis, üzerini giymesiyle hücrelere inmeye karar verirdi ve rüyasında işkence yapma eylemine girişen mahkûmları, teker teker arayarak buldu. İki adamı boş bir hücreye sevk ettirmesiyle bir gün boyunca belirli aralıklarla dövdü. Bu zaman zarfı içerisinde neler olduğunu anlayamayan zavallı mahkûmlar ikinci gün ise 'duvar örmek' adındaki; ellerinin ve ayaklarının sıkıca bağlandığı, ardı sıra hızlı bir şekilde ittirilerek kafalarının/vücutlarının çarpmasıyla beyin kanaması yahut ölmesinin amaçlandığı işkenceyle karşılaştılar. Sıradan duvarların yanı sıra, işkence için özel dizayn edilen mekânlarda duvarlar; bıçaklarla ve yerde tellerle doluydu. Hızla ve şiddetle itilen mahkûmlar; ölümü yavaş yavaş değil, hızlı bir biçimde karşılayabilirdi. Birkaç saatin ardından beklenen de oldu. İkisi de kanlar içinde ölmüştü!.. Birçok mahkûma uygulandığı gibi, ölümlerine de merhamet edilmeyerek kremasyon işlemiyle yakıldılar.

İtiraflar 40. Sayfada Maynard, kendini etkileyen Talal'ı anlatıyor...

İlk yıllarımda hücresinden işkencehaneye getirilen bir adamın feryatları hâlâ kulaklarımda çınlıyor... (kendisini bulan) suça karşı dik duruş, sindirilmeme ve hapsedildiği süre içerisindeki dinginleştirilmeyen tavrı; üzerimdeki nefret çanlarını, bir hezeyan içinde durmadan çalmıştır. Ortalama bir boyda, esmer tenli ve gözleri sonuna kadar açık adam inanılmaz nefret doluydu. "Ben acı hissetmem!" Dinle beni Melagunie, ruhumu asla hapsedemeyeceksin!" sözleriyle bizlere karşı saldırganlık içeren manifestosuyla zapt edilemeyen adama karşı asla merhamet göstermememiz ikaz edildi, asla taviz göstermeyecektik; bunu kendi de biliyordu!..

İnfaz edilmesi istenmişti; fakat yöntem, arzumuza göreydi. Acısız olmamak kaydıyla... Onu hemen, çok acılı bir yöntemle "ansızın" yakabilirdik yalnız bu, hızlı bir ölümü ve sessizliği getirirken; çaresizlik ve utanç sözlerini duymamıza da engel olacaktı... Yöntemlerin dört dolandığı esnada cinnetin vücut bulduğu bu adam, ölümle dans ediyor; korkusuzluğunu haykırıyor ve daima dualar ediyordu. Deli olduğunu düşünölebileceğiniz birçok tavrına ek, akılsız bir adamın direnemeyeceğı kadar taktire şayan inancı, kendisinden çok bizi zorlayacaktı. Yanına yaklaşarak "Sahiden korkmuyor musun?" sorusunu yönelttiğimde, büyük gözleri daha da açılarak "Halime iyi bak gardiyan, kimin korktuğunu anlayacaksın!" dedi. Vurulmuşa dönsem de içimde bir yerde, bu söyleminin "Deli saçması" olduğu dürtüsü, bir anlık baskınlık göstererek durumdan sıyrılmamı sağlamıştı. Ayrıca söylem karşısında, ne kadar duyarsız davranmaya çalışsam da aklımda istemsizce bir yer edinmişti!.. Bu sırada kendisine uygulanacak teknik konusunda anlaşma sağlamıştık ve özel yakım odasındaki işlemi için hazırlıklar tamamlanmıştı... Şimdiyse Talal'ın getirilmesi isteniyordu... Koluna girerek götürdüğüm Talal, odaya geldiğinde gördüğü karşısında hiçbir kaygı ve mesnetsiz korku hissetmemişti. Onun hemen yanında duran bense dehşeti; yanmayı ve sıcaklığı iliklerime kadar hissettiğimde irkilerek kaçmak istemiştim. Fakat, gardiyan bendim. O ise suçlu!.. Talal direncini yitirmemişti ve onun bekleyen ölüm olduğunu bilmediğini de düşünmüyordum. Yine de bu durumu nasıl kabullenerek ilerlediğı, şimdilerde bile zihnimi hapseden ve derin kesikler bırakan bir soru dalgası olarak yaşamımı sürdürürken beni amansız düşünmeye yitendir... İçeriye alınmasıyla bir iskemleye oturtulan Talal, elleri ve ayaklarından kaçamayacak kadar sıkı bağlanarak yalnız bırakılmıştı. İskemlenin altında ise yanan ateş, henüz kendisini bulmuyordu fakat, herkesin odadan çıkmasıyla üzerine tavandaki düzenekten litrelerce benzin dökülen Talal, vücudunun ateşle tam buluşmasıyla 15 saniye içinde yanarak can verdi. Hiçbir ses, küfür ve hakarete ölümünde yer vermeyen Talal, ardında; nefrete ve şiddete meyil duyan, nefesine hapsolmuş gardiyanları bırakırken bense; korkunç bir özgüvenin ne demek olduğunu, nasıl heba edildiğini ve gerçek cesaretin ne demek olduğunu son anlarından, ölümüne değin süregelen kısacık zaman diliminde Talal'dan anladım!..

İtiraf 42. Sayfada Maynard'ın çektiğı ıstıraplar ve buhranlar yer alıyor...

Soğuşa karşı direncimin azlığı birçok problemi de yanında getiriyordu. En acımasız ve kaçınılması zor olanı, sıcak soğuk çatışmasına maruz kalan ellerimin, çatlayarak yırtılması ve zaman zaman hipotermiye yakalanmış olmamdan dolayı gelen korku ve depresyondur. Diğer insanların daha nadir karşılaştığı kıskırtıcı

hastalıklar da boğuştu pek çok vakit vardır. Fakat Melagunie’de bir gardiyan olarak karşılaştığım en tehditkâr hastalık, mahkûm Froyel’i dövmemiz sonrasında kapmış olduğum AIDS’e yol açan HIV virüsüdür.

Üç gün boyunca belirli aralıklarla Igor Sanchez ile beraber dövdüğümüz Froyel’in vücudu her seferinde yara bere içinde kalıyordu... Bu adamın hastalık taşıyan virüse sahip olduğunu bilmiyorduk, ayrıca her gün soğuk sebebiyle kanayan ellerimin de tamamen korumasız oluşundan endişe duymuyordum. Bu gerçekten kötü bir durumdu, karşılaşılmak istenmeyecek cinsten... Froyel, üçüncü gün işkence gördükten sonra hücreesine yarı baygın bir halde bırakıldı. Aradan geçen 12 saat sonrasında hücresinde ölü bulundu.

Froyel’in ölümünden yaklaşık bir hafta geçmesiyle Froyel’deki gibi bende de cereyan eden kas ağrıları ve kilo kaybı; doktora gözükmem gerektiğinin habercisiydi. Melagunie doktorlarının ellerinde olan imkânlarla anlayamadığı bu durum, baş gösteren komplikasyonları ile HIV virüsüne yönelikti... Gerçek sonucu, Kanada’ya kontroller için gönderildiğimde öğrendim. Uzun bir süredir cinsel münasebetimin olmayışı ve olmadık şekilde hastalık kapmam, suratıma sert bir hamle gibi inmişti... İşkencede frensiz ileriye gitmekle; Froyel’in daha fazla acı çekmesi çabasına girmem, virüs taşıyan kanıyla girdiğim saçma münasebette kaçınılmaz bir sonu çiziordu hayatıma; ömür boyu taşıyacağım bir parça çıkartı Froyel, kendi gitti ama...

Melagunie’de düşünceler ve duygular bir başka şekilde karmaşıklaşarak vücutlarımızı ele geçiriyordu; ister buna doğru yönde deyin isterseniz de alakasız ve yanlış... tümünden kaçmak imkânsızdı. Bloklar ardına geçerek, ülke değiştirerek kaçmaya çalıştığımız bizi bulan buhranlar; yaşamımızı bir şekilde başararak eline almaya çalışıyordu. Kimi yerde sert ve ahlaksız bünyeleri taarruza uğratarak çetin bir ıstırapla buluşturuyor, katı kalplere hançerini sokuyordu!..

Zapata ağlayarak yüzüme bakarken içinin ne denli parçalandığı ortadaydı.

Geceleri ağlıyordum, artık geceleri bile göremiyorum! Karanlıklar üzerimi kapar, sessizliğinde boğulurdum; geçip giden o renk şatafatı söyleyin, nerede!..

Bilinenin aksine, dayanılmaz ıstırapın acıyla beslenildiği gerçeği içimizi altüst ettiğinde, bilincimiz yeniden filizlendi, böylelikle Zapata tekrar mutluluğa; "karanlık hengâmesi" ile kavuştu!..

Bir başka yerdesin; tenin, ellerin, vücudun -zihnin-
Koparılmış hislerden, aciz silüetlerden uzakta...
Loş bir hüznün sarmalı sanki bu
Çepeçevre sarmış; tüm hayatımızı,
Ayaklarımız kaçmaya meyilli...
Ellerimiz de.
Bir çocuk gibi dikiliyor haşın vücudum karanlıkta, dimdik!
Ellerimde sopa
Gözlerimde dizgin!
Sözlerin ardındaydım; öfkenin bulvarında,
Kırılması gereken kemiklerin ana hattında!
Her parçalanmada bir ben ağladım!
Huzurunu kaçırdığım, aciz silüetlerden uzakta!
Bir başka yerdesin; tenin, ellerin, vücudun -zihnin-
Korkunun sıcak teninde; loş bir hüznün sarmalı sanki bu
Çepeçevre sarmış... bir bilinmezlik buudunda;
Acımasız, merhametsiz ellerde...

İtiraf 53-55. Sayfada ise Gardiyan Karl'ın gardiyan ve mahkûm ilkeleri yer almaktadır...

Karanlığın içinde ruhumu hapseden silikliğin, yalpalanan bedeninden çıkışı arayan zavallı bir adamın arzularıyla baş başa kalıyorum. Koskoca adam, suçluya daha kötü ve mesnetsiz bir ceza verebilmek için vücudu izliyor; sesleri dinliyor!.. Anlamaya çalışıyor, kimi yerde istemsizce ağlıyor ve psikolojik olarak elden ayaktan düşerek kendi egosunun dirençsizliğini, görmezden gelinen ve aşağılanan insanları anlamaya yoruyor. Ardı sıra geliştirdiği tüm taktikler ve düşüşlerle beraber; doğrulan ıstırapın kemikli yapısı, dönüşü zor birer eyleme dönüşerek karşısında dikiliyor!.. Bu senin, kırılmaz zannettiğin isteklerinin öfkeli yapısı, el ediyor gideceği yere gelmen için; bu insanlıktan kopuşa gidecek en ehven yol!..

Gardiyan Karl, görebileceğiniz en aşağılık ve en yalancı insandır. Öyle ki, dizdiği yalanlar boncuğu; kendisinin inanmasından ziyade, insanlığa mâl edilebilecek olayları da doğuruyordu. Saf görünümünün yanında ateş püskürerek çalışan kafası, yaptığı işleri ve getireceği problemleri; nedenleri ve sonuçları yahut olayın güzergâhını tastamam değiştirmeye yönelikti!

Karl, Melagunie kurulduktan 5 yıl sonra katılarak, fikren ve madden Melagunie'ye birçok katkıda bulunmuştur. Bunun en bilinen örneği, mahkûm ve gardiyan ilkelerini çıkararak kokuşmuşluğu ve insanlığın canavarlığını öne çıkarırken; karşı koymayı sindirmek hasebiyle en mükemmel zan olarak görmesidir. Bu da yalnızca tek taraflı ve aşırılık tutumuyla yalnızca, gardiyanların severek benimsemesini; mahkûmların ise hararetle karşı çıkmasına neden olmuştur. Gardiyan ilkeleri şu şekildedir:

Melagunie, insanlıktan uzakta bir çöl; berbatlık içerisinde bir vahadır.

Melagunie'de dostunuz yok, düşmanınız çoktur.

Melagunie'de değerler, değerlidir. Bir palyaço gibi verilen sözleri yalanlamak için türlü oyunlara başvurulmaz; belki biraz laf kalabalığı.

Ağlayabilirsiniz, üzülebilirsiniz yahut kendinizi durumun vahametinden öldürmek isteyebilirsiniz. Hepsini yapabilmek için gerekli güce sahip olsanız bile bunu, mahkûmların önünde asla yapmayın. Aşınan gücün, güç kazanılan noktası olabilecek eylemler; mahkûmiyet çeken insanların isyan çıkarmasına sebep verebilir.

Akıllı ve zeki bir gardiyan; cılızlaşan, ruhunu hapsedme evresine intikal etmiş bir mahkûmdan daha ilerisini öngörebilmeli, olabilecekler için gerekli yetkinliğe sahip olmalıdır. Rahatlık ve gevşeklik; bir gardiyan için asla düşünülemeyecek, arzulanmayacak olgudur.

Öldürmek veya öldürme hissi, canavarlaşacak ruhun; gerektiğinde düzgün düşünmesini ve aklını kullanmaktan uzaklaşmasını getirebilir. Eğer ki gerekli komplimanlar ile altyapı hazırsa, yaptığınızı kisveler altında saklanabilir ve ruhen acı çekmeniz engellenebilir.

Lalettayın bir gardiyan, mahkûmun suratına baktığında liderin kim olduğunu olanca mizacıyla göstermelidir. Fiziksel ve psikolojik olarak egemenliği bulunan

gücün, ne denli yıkıcı olduğunu bazen birkaç sözle, bazen de yapılacak tek eylemle hafızalara kazımak gerekir. Bu durum, ezilecek bireylerin atağa geçmesine engel olur.

İçimizde düşman olmadıkça dışarıdaki düşmanlar bize zarar veremez.

Önemsiz ve sıradan görünen mevzular, yapımızın eski metanetini kaybetmesine; ufanıp kırılmamıza ve asla iyileştirilmemize sebep olabilir. Bunun öyle olmaması için başlangıcı iyi anlamalı, sonu tahmin etmeli; rahatsızlık için gereken yeri ellerimizle temin etmekten kaçınmalıyız.

Gevezelik ederek, sağa sola hakaretler, küfürler savurmaktan kaçınarak; sert ve emin adımlar atmalı, liyakatsizlikten uzak durulmalıdır. Gösteriş ve icraat yoksunluğu gerçeklikten uzaklaştırarak kırılmayı ve ikiyüzlülüğü getirebilir.

Yapılan ve gerçekleşecek her olay için gerekli tertip ve düzen hazırlanarak durumlar kisveler ile örtbas edilmeli; yanlışlar silsilesini doğru kastederek doğrulanabilecek sonuçlardan kaçınmaktır.

Gardiyanın öfke ve nefreti, mahkûmların içlerinde beslediğinden daha şefkatli ve masumane olmamalıdır. Öfkeye merhamet ve şefkat, gözleri dönmüş ve öfkeden kanlanmış fertlerin hükümlanlığı ellerine alarak istediklerini yapabilme gayretini gözler önüne serer.

Bir gardiyan tam manasıyla eğitim almalıdır. Psikolojik buhranlarla başa çıkabilmesi için gerektiğinde hücreyi tatmalı; öfkeyle yüzleşmeli ve nefretle yıkanmalıdır. Fiziksel buhranlarla başa çıkabilmesi için ise dayak yemeli, kemikleri kırılmalı, vücudu jiletlenmelidir. Çünkü kolaylık ve şatafat bizleri beklemeyecek; bizi bekleyen, nefesle çekilen nefret, verilen nefret, yaşanan nefret ve ölünen nefrettir!..

Gardiyanlar, aptal mahkûmların sonuçlarla yüzleşebilmesi için sözleri söyler, kanunları oluşturur. Bilenerek kendi çaplarını aşmaları için değil.

Duygusal düşüş, bir gardiyan için kaçınılmazdır elbette; lakin bu duygudurumu en hızlı şekilde onararak "kaybettiğimizde, kazandığımızdan çok daha fazlasını öğrenerek" tecrübemizi katlamalı; aynı hataya düşmemeliyiz.

Suç hastalıksa çare, gerçekçi hükümlerdir.

Eğer ki gerçeklere gözünüzü yumar ve sineye çekerseniz, vakaların acımasız tezahürü size neler olduğunu apaçık gösterir.

Yarın, işi tamamıyla bırakacak gibi yahut olağan dışı iyi davranmak; mahkûmların iyimser ve kötümser tavırlarını tam bir taarruzla göstermesini sağlayacaktır.

Yarınlarda doğabilecek daha kötü problemler için cezalar, şimdiden hazırlamakla teminat sağlanır, direnç oluşturulur.

İyi bir insansanız, doğanızda kötüye daha da kötü davranmak ve şiddet uygulama yoksa; korkarım ki Melagunie’de gardiyanlığa yeriniz olmayacaktır.

Öldüreceğiniz ya da sakatlayacağınız mahkûmları korkutmamak en iyisidir; dostça ve arkadaşça yaklaşmakla durum istediğiniz gibi, öngörülemeyen sonuçlardan uzakta işler.

Arzulanan ve olması gereken sonuçlar için çalışmak; ardından başarısızlık getirdiği zaman zihni, çaresizliğe ve umursamazlığa ikna etmemelidir.

Büyük işler başarmak için daima küçük işlere dikkat gerektirmek lazım; bir konuda başarısız olmak, tembellik ve başarısızlık değildir.

Hapishaneler suçluların hapsedildiği yer, gardiyanlar ise bu suçluları engellemeye görevlendirilmiş güçtür.

Yılların zayıflatığı ve artık direncini iyice yitirmiş lalettayin bir gardiyan bile, güçlü mahkûm tarafından korkutulmamalıdır. Yaşlılıkta tecrübe ve ardı sıra sürüklenen yetkinlik; en savunmalı gözükene suçluya karşın sert ve bilinçli bir eylem yürütür.

Kendi sınırlarını bilmeyen ve hiçbir usulü takınmayan güçlü bir gardiyan, kendi çapını bilen bedenen güçsüz bir gardiyandan daha az değerlidir.

Gardiyanın sertliğini ve pervasızlığını hissetmeyen mahkûm, gafilane avlayacak bir avcı gibi hücreinde avını bekler; böyle bir durumda amansızca tüm nefret ve öfkesini dışa vuracak mahkûm, sindirilmiş bir suçludan daha kötü değildir. Fakat avlanan gardiyan, ellerinde tuttuğu fırsatı değerlendiremediği için maruz kalınan sonuçla yüzleşmesi gerekendir.

Bir gardiyan her zaman sert olmamalıdır; bunun nedeni, sert olmanın getirisinin oldukça çetin ve kırılgan bir yapıya döndürmesidir. Baş gösterecek problemler, zihinsel çöküş ve suçluya karşı gerekeni yapamamaktır.

Bilgi, azim ve istek gücü artırır.

Zorluklar karşısında metanet göstermek; direnci, zorluklar karşısında kaygı duymak; korkuyu ve zorluklar karşısında taarruza geçerek karşı koymak; korkusuzluk ve cesareti getirir.

Gücünüzü yükselterek, kırılmak istenen ve düşman tarafından hor gözle bakılarak ötelenen mesleğinize; saygı ve minnet duyulmasında rol oynayın. Zorluklarla karşılığınızda mücadeleye devam edin ve yıkılmaz olabileceğinizi gösterin.

Sorunlardan pervasızca kaçmak ve neden sonuç ilişkisinin ipini elimizden kaçırmak, hastalığı tedavi yerine daha da kötüleştirir.

Kaygı ve problem duyulmayacak bir yaşantı için başarıya ulaşmak ve başarıya ulaşmak için de çok çabalamak gerekir.

Gardiyan Karl'ın Mahkûm İlkeleri

Öfke ve nefretin büyüklüğü kadar, misilleme gücü gerekir. Muntazam fikir ve düzeniniz yoksa saldırı; birer ezilme ve başa çıkamamadan öteye geçemez, telafiyi zorlaştırır.

Suçsuzluğa karşı özveri; gardiyanlıktan çok insanlığı gerektirir, buna karşı durmak, hangi konumda bulunduğunuzdan öte, insancılığın gereğidir.

Kurallara uyulmaması, suçlunun pişmanlık duyabileceği sonuçlarla karşılaşmasına; atılacak ilk adımdan itibaren katlanması gerektirir.

Duyulacak saygı ve sevgi karşılıklıdır; misilleme ve saldırı gerektiren hiçbir tavra karşı iyimserlik, hareketsizlik beslenemez.

Tüm mahkûmlar cezalarını, suçlarından ötürü kabul ederek, biçilmiş hayatlarına rıza gösterse; katî surette bir gardiyan veya kolluk kuvvetine gerek hissedilmez. Kabullenmeme, suça karşı istekli olmadan dolayı gardiyanlar, suçlulara karşı baskı oluşturmakla görevlidir.

Olayların getirdiği psikolojik suçlamalara karşın sessizce ve sadakatle kalmak; dehşetin sıcaklığını çabucak aşılmasını sağlar, öfkenin vücudu ele geçirmesini ve sonuçlara hapsolunmayı önler.

Aksayan yanıyla kuvvetsiz bir gardiyan, güçlü bir mahkûmdan daha kötü durumda değildir. Aksine, silsilenin içerisinde olmamak evlâdır. Bunu aşmak ve aşamamak da aynı kapıya çıkar; suçunu kabullenmiş, eyleminden vazgeçmiş mahkûm suç sarmalının içerisinde olmamakla iyidir.

Maynard 57. Ve 58. Sayfada aile özlemine değinmektedir...

Özlemim

Keder dolu gözlerle bana bakmayın çocuklar! Artık evimi özlüyorum; acıyı, kederi ve dışlanmayı bana yaşatmalarına rağmen, ailemi özleyebiliyorum... Aslına bakarsanız geçmişin, tüm üzerimdeki o acı etkisini, tekrar ve tekrar yaşayacak kadar olgunum artık. Eskilere, bu adı yerden kurtulmak için basit ve özgüvensiz kelimeler sarf etmiyorum, yanlış anlamayın. Öfkenin ve hıncın, bizleri yiyip bitirmesini, aksi yanlarıyla ele alıyorum. Ve biliyorum ki, ne kadar arzulasam da beni, o gün evden döverek çıkartan babamın yanında dayak yiyişime mâni olamadan izleyen annemin, böyle bir yaşanmışlığı tekrar görmemeleri için "kendi ölümlerini" yeğleyeceklerini... İşte, kırmak ve kırılmak burada başlıyor... Nefret, hudutlarını kaybettiği ve sevgi sınırını aşmaya yeltendiği zaman; en büyük kırgınlığı, bu zamana kadar imar edemediği içinde yaşıyor!.. Bugün, ailemi özlüyor ve yaptıklarını tekrar yapmaları için kendimi zinde hissedebiliyorsam, onların o günkü nefretinden, öfkesinden besleniyorum ve gözlerimin içine -utanç, gözyaşı ve bekleyişle- baktıklarını hissedebiliyorum demektir. Ah... şimdi Salvador sokaklarında aheste yürüdüğümü ve caddelerden geçerek evimin kapısına geldiğimi anımsıyorum. Hayal edin, birazdan yirmi yedi yıl önce evladını son kez gören anne ya da babam, kapıyı tok yumrukla çalındığında açacak! Ve o beslenmiş duyguların hepsi; birer sevince, birer mutluluğa dönüşecek! Ardından bana sarıldıklarında, yıllarca ailesinden ırakta yaşamış ve yaşadığı yerde yetim halinde, her zaman sevginin eksikliğini hissetmiş olan benim, kalbimi çalacaklar! Onlara karşı saygı ve sevgim katbekat artacak!..

Emellerimizi, ana hatlarıyla çizdiğimiz yolda; ilerlemede, yol katetmede önümüze çıkan birçok çeşidi bulunan zorluklar ile yılgınlığa sebebiyet veren problem ile karşılaşırız. Bazen bu yılgınlıkların sebep olduğu ilerlediğimiz yoldan zorsunmaktan, iştah kaybetmekten, daha fazla çabalamak ve zaman harcamak istemeyiz; bu mesnetsiz dayanaklarımızın formdan düşüren bulgusudur.

Hastalığın size, kendinizi değerli olduğunu hissetmeniz kanısına vardırması tehlikelidir. Öylesine bir hale evrilebilecek bu tehlikeli değer olgusu; insanların kendi tanımını, vücut dengesini ve hayatını buna göre idame ettirmesini getirir. Ve sanrıların, şüphelerin birbiri arkasına eklenerek yolunu izlediği 'hastalık hastası' durumuyla baş başa kalmak ise olağandır.

Paro'dan...

Maynard'da gözlemlediğim, diğer gardiyanların yanında oldukça duygusal ve merhamet içeren yapısının olduğuydu. Ailesine, birçok kimsenin bildiği gibi oldukça bağlıydı. Bunun yanında, kovulduğu zamandan beri özgüvenini ve yıkılan direncini tekrar toplayamadığı için ailesinin yanına gitmeye cesaret bulamadı... Evinden ayrılmanın 12 sene sonrasında anne ve babasının hastalıktan dolayı ölüm haberini aldığındaysa Maynard, son vazife olarak cenazeye katılmak için güç bulduğunda; hayat şartları yolunu kesti! Şiddetli hava şartları, birkaç günden evvel gidebilmesinin önüne geçerek, böylesine duygu barındıran bir adamı sindirip; çaresiz kıldı. Tabii ki Maynard, uzun bir zaman sonra yine yanlarına gitmek istedi, bu sefer hiçbir şey ona engel olmadı. Ailesini mezarlıkta ziyaret etti...

Uzunca bir süre anlam veremediğimse böylesine duygu ve bağlılık içeren bir adamın Melagunie'den işkence gardiyanı oluşuydu... belki de tümü, ruhsal bozukluğun getirdiği ve bazı gerçekleri kabullenemeyişinden doğan, hayatta güç alındığı; direncini oluşturan, hastalık hastası olmasından kaynaklanıyordu... Ailesinin ölümünden 7 yıl sonra yazdığı bu sözler, bazı şeylerin temelini oluşturunuyordu...

Maynard, 60. Sayfada ise Melagunie'den tek çıkabilen mahkûmu anlatıyor...

Christopher Juan ve Melagunie'den Çıkış

Christopher Juan, Melagunie'den ayrılan ikinci insandı. -bizim bildiğimiz kadarıyla- Bunun sebebiyse, hapishane müdürü Wang Wei'nin kızı Jiang Wei'yi yıllar önce Nankin'de çıkan çatışmada koruyarak öldürülmesine mâni olmasıydı.

Tüm suç bulguları sayesinde Christopher 13 yıl boyunca hapis yatarak; herhangi bir mahkûm gibi Melagunie'de olağan cezaların tümünü çekmiştir. Hapse, cinayet, yaralama ve suç örgütü kurup; işletmek suçlarından intikal eden Christopher ayrıca, 13 yıl önce ismini, yakalanmamak adına değiştirerek Buckley Brown adını almıştır. Hapis öncesinde ailesiyle irtibatını suça bulaşmamaları için kesen Christopher, hapis müddetince eşi Ashton tarafından daima; usanmaksızın aranmıştır. Yıllarca eşini arayan Ashton, edindiği son bilgilere göre aramasını iyice kuvvetlendirerek; başarıya, şu şekilde ulaşmıştır. Christopher Juan'ın yakalanarak hapse tıklılmasıyla yıllarca, kurmuş olduğu örgüt çökertilememiştir. Ta ki örgüt içerisindeki muhbirlerin yardım ve çalışmasında mutabakat sağlanana kadar!.. Yapılanmanın en ince ayrıntılarına kadar polis ve özel ekiplere aktaran örgüt elemanları,

derinlemesine şubeleşen şebekeyi ana hatlarından keserek etkisiz hale getirdiğinde 12 koca yıl geçmiştir. Ve örgüt tamamen sindirildiğinde, birçok haber kanalı bu durumu şen şakrak, sevinç dolu haberle karşılamıştır...

Bu problemin çözülüşü Ashton'a da umut ışığı yakarak, yakalanmış örgüt elemanlarıyla irtibata geçmesini ve Christopher'ın yerini sormasını sağlamıştır. Ne yazık ki örgütteki üst düzey yetkililer, bu durumdan hoşnut olmayarak cevaptan kaçınmıştır... 65 yaşındaki Elton hariç!.. Yaşı ilerlemiş ve vücudu yavaştan iflasa giden bu yaşlı adam, artık bir devrin kapandığını biliyordu... Ayrıca birçok gerçeği de bilinmek istemeyeceği tarz ve söylemde biliyordu. Ashton, Elton'un yanına geldiğinde kendisine, Christopher'ın eşi olduğunu ve 12 yıldır bulamadığını aktardı. Elton ise kadının yüzüne bakarak "Christopher ismini değiştireli yıllar oldu! En son ismi Buckley Brown'du. Çin'in Nankin şehrinde bir çatışmada yaralanmasıyla, yakalandı.", "Ah... eğer ölmediyse, onu orada bulabilirsin" Ashton, aldığı yüksek tesirli cevap karşısında yalnızca teşekkür ederek, 5 dakikalık görüşme sonunda ayrıldı.

Ayrılmasıyla dedektif Yuan Xu'nun yanına giderek, kocasını bulması konusunda anlaşılan Ashton; kocasının son fotoğrafı, bilgileri ve bilinmesi gereken eklerle birlikte 30 bin doları kendisine vererek ayrıldı. Yaklaşık 1 hafta sonrasında Yuan Xu, Ashton'a öğrendiği şu bilgileri aktarmıştır:

13 yıl önce Nankin'de bir barda, çıkan ateşli saldırıda Christopher Juan, bacağından ve göğsünden yaralanmıştır. Yaralı haliyle aynı zamanda bar sahibi Wang Wei'nin küçük kızı Jiang Wei'yi de vurulmaktan ve kaçırılmaktan korumuştur. Olayın sonrasında küçük kızı ailesinin yanına bırakarak kanlar içinde kaçan Christopher, o güne kadar bu isimle biliniyordu... Uzun bir süre kaçak hayatı yaşayarak Çin'de tedavi görmenin ardından Finlandiya'ya intikal ederek ismini ve kimliğini değiştiren Christopher, kalan diğer işlerini halletmeye geldiğinde bu sefer, öngöremediği problemlerden ötürü Çin polisi tarafından yakalanarak hapse atılmıştı. İsim değişikliğinin yanı sıra görünüşünü de kısmi olarak değiştiren Christopher, aksayan hareketleri ve havalimanındaki kaygı içeren tavırları nedeniyle derinlemesine incele yapılmış; ardından da Nankin olayıyla bağlantısı olduğu kısa bir süre içerisinde aydınlatılmıştı. Finlandiya'da suç örgütü, Çin'de örgüt yapılanmasını aktif hale getirme, cinayet ve haksız para tahsili suçlarından Vuhan bürosu, birkaç aylık hapis isteminin ardından Melagunie'ye sevkı konusunda mahkemeden onay almıştır. Melagunie, bar sahibi Wang Wei'ye ait Doğu Antarktika platosunda konumlanmış yüzen bir gemidir.

Ashton, tüm bilgileri edinmesinin ardından Jiang Wei ile görüşmek istedi. Jiang, Christopher tarafından kurtulduğunda 13 yaşında bir çocuk iken şimdi ise 25 yaşında bir yetişkindi. Ashton ile buluştuklarında, konuşmasının birçok yerinde "Christopher'a minnet ve saygı" duyduğunu, karşında olsa bunu yüzüne karşı söylemekten mutluluk duyacağını belirten Jiang'dan Ashton'un isteyeceği birkaç iyilik mevcuttu. Ashton, "kocamı yıllardır arıyorum, bulmak için maddi manevi harcamalarda bulundum. Şu anki durumumuz ise, sonlara yaklaştığımı gösteriyor!.. Christopher, şu anda Melagunie'de mahkûmiyet hayatını idame ettiriyor, çıkarılmasında yardımcı olur musun?"

Jiang, bu sözler karşısında beyninden vurulmuşa dönmüştü. Böyle bir durum karşısında kendisinin kayıtsız kalması, olanaksızdı... Ardından Ashton:

"Hapse atıldığı zamanki ismi Christopher değildi, ismini Buckley Brown olarak değiştirmiş, amacı yakalanmamaktır. Fakat yeterli tedbir alamadığı için Çin'de tutuklanarak ceza evine yollandı."

Olayların hızla gelişmesinin getirdiği şok etkisinin ardından...

-Jiang, babasına telefon açarak durumu belirtti. Wang ise durum karşısında şaşkınlığını belirtirken, Buckley'in durumunun araştırılmasını, doğruysa tahliye edilmesi emrini verdi... Günler sonra, Buckley tahliye edilerek özgürlüğe kavuştu. Fakat genç adamın hali berbat; ellerinde derin yaralar, bir gözünün körlüğü, bacağına hâlâ aksaması ve konuşmada çektiği zorluk; tümü işkencelerin etkisinin ne denli vücut bulduğunu gözler önüne seriyordu!.. Durum karşısında Ashton şaşırırsa da Buckley, halinden mutluydu! Onu sevebilen birini görmek, yıllarca işkence çektiği Melagunie ardından umutlanmasına sebep olmuştu..."

Korku Sanatı

Korku sanatı, mahkûmların bastırılmasını, gafil anlarında etkisiz hale getirilmesini ve öngörülen davranışlarını kısıtlamak, istenilmeyen sonuçların coşarak çoğalmasını engelleme amacıyla geliştirilmiş bir tekniktir. Tekniğin oldukça meşakkat ve önlem gerektiren bazı unsurları mevcuttur: tedbir buudunda umarsızca davranışlardan emin tavırlar takınılması, doğabilecek durumları öngörebilmek ve planlı gösterinin yanı sıra çalan herhangi bir yerini önceden sezerek; bünyelerin durumunu korku için kabullenmesini, olayları önceden anlamalarını engellemek gibi... Çünkü korku enjekte edilmek istenen bireylerin, buna karşı direnç kazanımı ve tecrübesi; kendilerine savaş açanlara taarruzda eylem olarak kullanmasını getirir... Halihazırda sunulacak tecrübeler çevrenin getirdiği psikolojiler ve durumların kaygı seviyesine ettiği etkilerle bireylerin olanca direncini; sunulan etkinin tezahürü olarak ortaya koyar. Fertlerin şuurlarında bir anlık ya da bir sürelik yabancılaştıramayacakları bir problem unsuru; bu sanatın uygulanış anında aksayan yanlarıyla gelir. Bunlar, bireylerin daha değişken bir haletiruhiyeye karşı -bildik- tavırlar sergilemesi, istemsiz bir iş birliği ve elde bulunan imkânlarla, misillemesidir. Bunun için seviyeler her daim daha da ilerletilerek; olanın en berbatı, en acımasız ve en gaddarının düşünülmesi; mahkûmların sindirilmesi hasebiyle gardiyanın, lehinedir!..

Melagunie'de korku sanatı; sahte infaz, asılma, manga tarafından vurulma ve ilaçla üç şekildedir.

En bariz kullanılan şekli ise ilaçla sahte infazdır.

Çünkü tekniğin uygulanışı, başından itibaren ıstırap ve zorluk içerir. Mahkûmun elektrikle, dövülerek, sinir veya yoğun kaygı nedeniyle bayılması durumunda, tam bayılma sırasında hızlı bir şekilde anestezi uygulanır. -Anestezi, genellikle cerrahi operasyonlar olsa da Melagunie'de sahte infaz işkencesinde kullanımı kroniktir-

Bayılma sırasında kısa süreli bilinç kaybı yaşayan mahkûm, bir sonraki evrede ilacın etkisiyle uzun kademeli geçici komaya girer. Bir müddet uyuyan mahkûmun kısa uyku esnasında; ayıldığında göreceği korkutucu manzara ile baş başa bırakılması için ortam hazırlanır. Duyusal ve duygusal izolasyonu içerecek bu mekân; atmosferinin getirdiği baskınlığın yanında, hükümlünün geçici paraliziye maruz kalması amaçlanır.

Şahıs, ilk kaskatı kesilmiş vücuduyla hareket edemez ve yalnızca gözleriyle etrafı kısıtlı olarak görür; gördüklerine, vücudunun eylemsizliğinde "derin ve anlamsız" psikolojik anlam yükleyerek baskı içine girer. Bu yapılabilecek çeşitli işkencelerden "daha kötümser" ve insanlıktan uzak eylemdir... Genelde maruz bırakılan ambiyans, mahpusu bir güne yakın tabut içinde bekletmekle gerçekçi kâbuslar yaşatmak; ölüm, kalım arasında çetin elem duyarak deliliğe sevk ve - bilinçli olarak bir anlığına- kör edilmiş duyuların bireye sanrılar yollamasıdır. Şok etkisi oluşturan sanrılar, vücudun, sahte infaz sonrasında panik ataklar, korku, endişe, çaresizlik ve umutsuzluk gibi ciddi olumsuz etkilerle baş başa bırakır.

Sahte infaz uygulaması bana, ilk kez yemeğin içine karıştırılmış ilacı yutmamın ardından uygulandı. Uzunca bir müddet güzel yemekler vererek alıştırdıkları insanları, hiçbir kaygı unsuru uyandırmaksızın ansızın afallatan Melagunie gardiyanları, bir anda yere yıkılmamı güzel bir yemeğin ardından sağladı. Sonrasında ne olduğunu kestiremediğim, uzun zamanın ardından sindirerek anladığım olay, savunmasız ele geçirildiğim anda vücudumun ilaçlarla işlevsiz hale getirilmesini ve ayıldığımda hissizlik buudunda sürüklenen bedenimin verdiği telaşı, ortamın getirdiği korkunç atmosferle birlikte şok yaşamama neden olmuştu. Yaklaşık üç gün boyunca fobilerimin istismar edilmesi ve vücudumun kısıtlanması birçok soruna neden olmuştu. Bunlardan ilki, paranoyaya kapılmamdı. Vücudumu ısıran, kemiren böcekler ve kemirgenler dolayısıyla en ufak canlıdan bile korkar hale gelmem de cabasıydı. Uyku düzensizliği ve kâbuslarla uyanmam ise hastalıktan öteydi; arkadaşlık kurarak, ayrılmaz olmuştuk!.. Açıkçası çekmiş olduğum bunca işkence içerisinde en kötüsü buydu diyebilirim; kalbiniz yerinden çıkacak gibi oluyor, daima terliyorsunuz ve hiçbir huzurlu anınız yok. Yalnızca berbat...

Umut... umudunu kaybetmek. Ölmekten
beter halde içini yiyerek kendi infazını
eliyle hazırlamaktan başkası değil mi?
Ah... çocukken büyüyüp buralardan
kurtulmak isterdim, ne kadar da
aptalmışım, gerçekten arzulamam
gereken hayat, insana layık bir
yaşamdan başkası olmamalıydı...
Küçükken neredeysem, büyümüş
halimle işte oradayım... Birkaç adım bile
ileri gidemedin Grenzo! Utancından
bileklerini kessen, acı ve keder senin
peşini bırakır mı?..

